

„O poveste de mare forţă, subtilă şi profundă."
New York Times

Raftul Denisei

Su Tong

Lumea de orez

roman

HUMANITAS fiction

SU TONG

Lumea de orez

Traducere din chineză de
DINU LUCA

HUMANITAS
fiction

Capitolul unu

Pe înserat, trenul care gonea dinspre nord transportând cărbuni a tras zdruncinându-se tot în vechea gară de mărfuri. În somnul său închipuit, Cinci-Dragoni i-a simțit trepidația și reculul. Un zăngănit uriaș. Au urmat zgomotele slobozite de cărbunii care se surpau sub el. S-a cățărat în picioare, iar luminile incandescente ale peronului i-au înțepat ochii de nu și-i mai putea deschide. Primprejurul liniilor, nenumărați oameni alergau încoace și-ncolo. Aburii și amurgul se topeau laolaltă, iar priveliștile din gară păreau cu totul indistincte, unele în nemișcare, altele-n plutire.

Acum trebuia să se dea jos. Și-a apucat așternutul făcut sul, a scuturat pulberea de cărbune și praful de pe el, l-a aruncat cu grijă pe terasament, iar după aceea s-a îndoit de șale și a sărit din tren. I s-a părut că trupul îi e mlădios și lipsit de tărie, ca o legătură de paie. Așa, pierdute, i-au picat picioarele pe meleag și pământ străin. Nici măcar nu știa în ce loc se găsește. Vântul a început să bată dinspre pustietate, un vânt de seară amestecat cu miros de funingine și deja foarte rece. Dârdâind de frig, Cinci-Dragoni și-a ridicat așternutul și s-a uitat pentru ultima oară la calea ferată de alături. În amurg, aceasta se întindea spre înainte fără capăt și fără hotar, cu luminile de semnal schimbându-se neregulat în depărtare, ba

în roșu, ba în albastru. A auzit acoperișul gării și șinele punându-se să ropotească laolaltă – un alt tren gonise într-acolo, venind dinspre sud și îndreptându-se către nord. Acum în picioare, Cinci-Dragoni s-a gândit ce s-a gândit la trenuri și la șine; deși marfarul cu cărbuni îl hurducase două zile și două nopți, lucrurile acestea tot îi rămâneau străine și-l lăsau rece și nepăsător.

A străbătut învălmășeala de baloturi și oameni de pe peron și a pornit spre o mahala înțesată de case. Senzația de foame care îl încerca de multe zile ajunsese acum la apogeu și simțea că stomacul stă să-i sângereze de cât era de gol. Nu mai mâncase nimic de trei zile. Continuând să meargă, și-a întins o mână și a scobit prin așternutul făcut sul până când degetele i-au dat peste niște obiecte tari în formă de bobițe, pe care le-a scos afară unul câte unul și și le-a îndesat în gură, crănțănindu-le și înghițindu-le.

Era un pumn de orez. Orez brun din Satul cu nuci, satul lui Cinci-Dragoni. Mestecându-și așa ultimul pumn de orez crud, Cinci-Dragoni a intrat cu încetul în oraș, pe la capătul de nord.

Numai ce plouase, iar în crăpăturile din granitul drumului se strânseseră picături de apă ca niște așchii de argint. Deodată, felinarele răzlețe ale străzii s-au aprins cu toatele, iar lumina lor gălbuie a decupat contururi de case și copaci. Capătul de nord al orașului era un loc sărăcăcios și mizer. În aer, împuțeala de fecale și cea de carne stricată se întrepătrundeau într-un fel de nespus. În afară de zgomotul apăsător de mașinării care răzbătea dinspre fabrica de textile, totul era o tăcere de moarte pe străzile aproape pustii. Cinci-Dragoni s-a oprit la o răspântie și a văzut un bărbat culcat pe-o parte sub un felinar. Părea să aibă vreo patruzeci și ceva de ani și

adormise făcându-și pernă dintr-un sac de iută. Cinci-Dragoni s-a îndreptat spre el, cu gândul că pesemne locul era bun ca să-ți tragi sufletul. De-abia mai putea merge de oboseală. S-a așezat și el, sprijinindu-se de-un zid. Omul continua să doarmă, cu fața iscându-i un soi de lumină albăstruie în bătaia felinarului.

Hei, trezește-te! i-a spus Cinci-Dragoni, o să te ia răceala dacă dormi așa.

Omul care dormea acolo n-a făcut nici o mișcare, iar Cinci-Dragoni s-a gândit că o fi prea istovit – toți care pleacă departe de casă parcă sunt câini, pe unde ajung, acolo dorm, și mai au și înfățișare de câini, osteniți, somnoroși sau arătându-și pe chip sălbăticia. Cinci-Dragoni și-a întors fața spre reclamele viu colorate de pe zid. Pe toate, că erau la săpun, țigări, elixiruri sau întăritoare, era desenată câte o femeie cu buze sângerii, sclifosită și cochetă. Înghesuite printre femei mai erau și tot soiul de înștiințări oficiale, precum și adresele unor clinici private specializate în vindecarea bolilor venerice. L-a pufnit râsul. Ăsta e orașul, un talmeș-balmeș plin de fel de fel de ciudățenii, de-aia se adună oamenii ca muștele la el, își lasă ouăle și-și fac cuib. Unul nu laudă locul, dar până la urmă toți se strămută aici. Se întunecase deja cu totul. Cinci-Dragoni a deslușit prin perdeaua joasă a nopții fumurile ajunse de poveste ale orașului, care se ridicau fără întrerupere chiar și peste noapte. Asta îi confirma imaginea pe care și-o făcuse mai demult – odată, când se întorseseră unii în Satul cu nuci, îi ziseseră că orașul e un horn cu totul uriaș.

După ce a plecat de la colțul străzii, s-a uitat ce s-a uitat la bărbatul de sub felinar, care stătea acolo culcat pe o parte fără să-și fi schimbat deloc poziția; de părul lui vâlvoi se prinsese un strat alb de brumă. Cinci-Dragoni

s-a apropiat și l-a împuns în umăr. Nu mai dormi, trebuie să te pui pe drum. Trupul omului era ca un pietroi, înghețat și țeapăn, și nu s-a clintit deloc. Cinci-Dragoni i-a pus mâna sub nări și n-a simțit nici o suflare. E mort! Cinci-Dragoni a scos un strigăt speriat și și-a luat picioarele la spinare – nu-i trecuse prin cap că omul murise. Mai apoi, a alergat întruna pe străzile acelea străine, cu fața bătând în albastru a mortului urmărindu-l ca o viespe rotindu-se în zbor în spatele lui. Nu-i trecea deloc spaima din suflet, nici măcar nu îndrăznea să se întoarcă să arunce o privire. Nenumărate prăvălii, ateliere și grămezi de moloz, toate negre ca smoala, au fulgerat pe lângă el până a ajuns la capătul unui drum pietruit, unde se găsea o întindere vastă de pământ și râul cel maiestuos. A văzut o pădure de catarge și felinarele de pe ele, precum și o negură de corăbii trase la debarcader. Niște oameni fumau așezați pe baloturi și vorbeau tare. Un damf acru de băutură scălda tot locul. S-a oprit din alergat și a rămas acolo gâfâind greoi, în timp ce măsura stăpânit debarcaderul în noapte, precum și pe cei ce nu plecaseră încă înapoi spre casă. Spaima din suflet tot nu-i trecuse – trebuia să-și recapete suflul și apoi să hotărască încotro să se îndrepte.

Ceilalți au văzut un om ducând în spate un așternut făcut sul și fugind ca un iepure speriat înspre debarcader. Avea fața albă ca hârtia, iar gâtul și șaua nasului îi erau pătate de praf de cărbune. Ei ședeau împreună în cerc, bând și mâncând alune și cap de porc fiert în sos de soia; toți erau afumați bine. S-au ridicat și s-au uitat la Cinci-Dragoni, cel ce fugea ca un iepure speriat înspre debarcader.

De ce fugi? Abao i s-a pus în cale lui Cinci-Dragoni și l-a înșfăcat de guler. Oi fi vreun hoț?

Un mort! Cinci-Dragoni a făcut gura mare, gâfâind greoi. Un mort!

Te urmărește vreun mort? Abao a început să râdă și le-a zis tovarășilor săi: Ați auzit? Ăsta până și de la mort vrea să fure.

N-am furat, nu-s hoț. Cinci-Dragoni de-abia acum a descoperit ceata de pe debarcader. Pe baloturile de pe jos erau îngrămădite sticle de băutură și carne unsuroasă de cap de porc. S-a tras instinctiv într-acolo. Luna și felinarele corăbiilor scăldau în lumină fețele împurpurate ale bărbaților, care îl iscodeau în tăcere. Gâtlejul lui Cinci-Dragoni a scos o bolboroseală, iar mâinile i s-au întins tremurânde spre mâncarea de pe baloturi. Nu mai pot de foame! I-a cercetat din priviri pe ceilalți, iar pe fețele acestora a încolțit un părelnic zâmbet. De trei zile n-am mâncat, mi-s rupt de foame. Piuind așa, Cinci-Dragoni a înhățat o bucată de carne, iar imediat după aceea a slobozit un țipăt ascuțit și tânguitor – îl călcaseră brusc și precis pe mână în care ținea carnea.

Zi că sunt tata tău. Piciorul lui Abao i-a frământat mâna. *Zi că sunt tata tău* și-ți dau să mănânci ce-i pe-aici.

Frate, fă o faptă bună! Cinci-Dragoni și-a ridicat privirea spre fața lui Abao și către creștetul fără nici un fir de păr al acestuia. Chiar mi-s rupt de foame, faceți o faptă bună!

Zi că sunt tata tău și-ți dau să mănânci, a zis Abao. Nu-nțelegi sau nu vrei să zici că sunt tat-al tău? Zi! Zi și-ți dau să mănânci!

Cinci-Dragoni s-a holbat înlemnit la Abao și, după o clipă, a zis în sfârșit: *Ești tata meu.*

Abao s-a pus să râdă nebunește, dar tot îi ținea mâna cu piciorul. A arătat spre bărbații voinici de alături și a spus: Mai sunt și ei, la fiecare trebuie să-i zici că e tat-al tău, că altminteri n-o să se-nvoiască.

Cinci-Dragoni a măturat cu privirea fețele celorlalți. Băuseră de se bălăbăneau în toate părțile, iar unul, care se sprijinea de un balot, spunea vorbe deșucheate fără oprire. În ochii tuturor scânteiau luminițe roșii nedeslușite, care te îngrozeau. Cinci-Dragoni și-a lăsat abătut capul în jos, uitându-se la picioarele lui Abao. Abao purta pantofi negri de pânză, din care pe la vârfuri îi ieșeau afară două degete albicioase: acestea-l călcau pe mână la fel de apăsat ca o stâncă.

Tata meu. Pe debarcader, vocea lui Cinci-Dragoni a părut prelungă și fără forță, în adâncul nopții. I-a văzut cum râd rânjindu-se la el, plini de un fel de voie bună ignorantă. Și-a lăsat capul în jos și și-a văzut umbra, pe jumătate pe vine, pe jumătate întinsă la pământ, foarte asemănătoare cu cea a unui câine. Cine e tatăl meu? Cuvântul îi era cu totul străin. Era orfan, avea nenumărați veri și rude mai îndepărtate în Satul cu nuci, dar n-avea mamă și tată. Sătenii îi spuseseră că părinții îi muriseră în marea foamete din urmă cu douăzeci de ani. Când rudele veniseră să ridice cadavrele, Cinci-Dragoni dormea de unul singur pe o grămadă de paie, lingând un colier de argint. Sătenii i-au spus mai apoi: Cinci-Dragoni, atuncea semănai cu un câine. Copiii fără tată seamănă toți cu un câine. După aceea, piciorul lui Abao i-a dat în sfârșit drumul la mână. Cinci-Dragoni a înhățat carnea și s-a zorit să și-o îndese în gură. Nu i-a prins savoarea, își pierduse deja simțul gustului, a simțit doar cum îi intră în corp mâncare adevărată, ceea ce l-a mai însuflețit un pic. Abao s-a apropiat ținând în mâini un bol de rachiu și l-a bătut cu palma peste fălci. Ia bea-mi tu mie rachiul ăsta, bine? Să-l dai pe tot pe gât dintr-o înghițitură.

Nu vreau să beau. Fața lui Cinci-Dragoni a început să se schimonosească sub strânsoarea lui Abao. A spus, căznindu-se să mestece și să înghită: Nu beau defel. Vreau doar să mănânc niște carne.

Numai carne, fără să bei? Mă, tu ești bărbat? Abao i-a îndesat între buze bolul de rachiu. Ia bea-mi tu mie aicea, că dacă nu, îți scot afară carnea aia din gură.

Cinci-Dragoni și-a lăsat instinctiv capul pe spate. L-a auzit pe Abao trăgând o înjurătură, în timp ce câțiva dintre bărbații voinici de-alături s-au repezit și l-au prins. Cineva și-a încleștat mâna pe fălcile lui, iar gura firește că i s-a căscat, asemenea unei găuri negre și fără fund. Au turnat în gaura asta neagră cinci boluri de rachiu cald, unul după altul. Cinci-Dragoni a dat din picioare, a tușit și a simțit că rachiul i s-a aprins deja înăuntrul corpului și că o să moară ars. Le-a auzit ca prin ceață râsetele nebunești. Nu știa de ce se-ntâmplă una ca asta, dar starea de beție l-a cuprins deodată, mintea i s-a făcut o întindere goală, iar corpul lui istovit a început încă o dată să plutească asemenea unui mănunchi de paie. Stelele nopții, felinarele catargelor pe râu și ochii roșii de la beție ai celorlalți scânteiau la mare depărtare.

L-au aruncat pe pământ și s-au uitat la el cum se răsucește și rămâne culcat pe-o parte, într-o poziție dureroasă. Luna îi lumina fața galbenă ca ceara și carnea rămasă pe la colțurile gurii. Buzele continuau să i se bată, scoțând niște sunete nedeslușite.

Ce zice? a întrebat cineva.

Zice că-*i e foame*, a spus Abao tot lovindu-l peste picior pe Cinci-Dragoni. O fi înnebunit de foame.

Dinspre râu a răzbătut atunci sirena unei corăbii în noapte, iar la auzul sunetului, bărbații s-au strâns și-au

plecat către apă, lăsându-l pe Cinci-Dragoni la pământ. Siluetele acelea vânjoase și robuste au pășit peste el și au dispărut în spatele baloturilor mai mari sau mai mici. Cinci-Dragoni era beat turtă și tot nu apucase să afle ce fel de oameni erau aceia la urma urmei. Mai apoi, avea să dea în repetate rânduri peste cei din Frăția portului. Omorau și tâlhăreau și nu se dădeau înapoi de la nimic, iar când Cinci-Dragoni își amintea cum, de-abia venit, a dat năvală drept în vizuina Frăției, mereu îl treceau toți fiorii.

Când se lumina de ziuă, Cinci-Dragoni a văzut în vis Satul cu nuci. O apă nețărmurit de mare înecase ogoarele de orez și satele pe o întindere de cinci sute de *mu*[1], iar șuvoaiele țâșneau din toate părțile, dărâmând fiecare casă de pământ și fiece copac. Orezul auriu căruia îi dăduse spicul se așternuse peste tot pe luciul apei, plutind dimpreună cu valurile și talazurile, în timp ce cadavrele de porci și de câini prinse printre crengi răspândeau o duhoare indistinctă. Numeroși oameni își croiau drum prin apa aceea, iar el auzea plânsetele bărbaților și ale femeilor țesându-se strâns prin aer ca stropii de ploaie sau lovindu-l cu tăria grindinei drept în creștetul capului. S-a mai văzut și pe el însuși – în puhoiul celor ce scăpau cu fuga, părea puțin deosebit, avea o expresie cu totul indiferentă, chiar ușor destinsă. A văzut că bătea cu un băț jujubele sălbatice, îngălbenite și posmăgite, care mai rămăseseră în pomii de pe drum.

Debarcaderul începuse deja să se anime. S-a trezit speriat de gălăgia venită din toate părțile. A văzut niște

1 Unitate de măsură a suprafeței, echivalentă cu cca 660 m^2. (N. tr.)

necunoscuți care cărau în spate baloturi mari și treceau zoriți pe lângă el. La chei erau trase numeroase corăbii, iar pe ele, ca și pe grămezile de marfă de pe debarcader, ședeau în picioare numeroși oameni, care toți zbierau câte ceva. S-a ridicat încet în capul oaselor, gândindu-se la cele petrecute cu o noapte înainte. Mintea îi rămăsese o întindere goală, iar pe gură îi răbufnea mirosul de carne amestecată cu rachiu. Cele de peste noapte semănau mult cu un vis.

S-a fâțâit puțin pe chei, dar nimeni nu l-a băgat în seamă. La lumina zilei, nu se zărea nici urmă din cei peste care nimerise în noapte. A văzut câteva telegi mari oprite lângă o navă din fier, care avea magazia încărcată cu orez nou, alb ca zăpada. Câțiva bărbați tocmai îl descărcau. I-a privit fără să zică nimic. Mireasma aparte a orezului nou îl făcea să se simtă cu totul pierdut.

De unde e orezul ăsta? l-a întrebat pe unul care descărca. E tare bun!

Nu știu, ce-mi pasă mie de unde e? Bărbatul nu i-a aruncat nici o privire, a vărsat ultima târnă de orez în teleagă, și-a scuturat mâinile și-a zis: Anul ăsta e foamete peste tot, n-a fost ușor să-l aducă.

Așa e. Cinci-Dragoni a luat o mână de orez și l-a pipăit. La mine în sat, a dat apa peste cinci sute de *mu* de orez. Orez la fel ca ăsta, pe tot l-a înecat.

Peste tot e la fel, că dacă nu e apă, e secetă.

Numai ce urma să-l secerăm și să-l strângem de pe câmp și uite că a venit apa mare și gata, s-a isprăvit. Toată truda de-un an de zile uite-așa s-a dus pe apa sâmbetei, n-am strâns nici măcar o mână. Spunând asta, lui Cinci-Dragoni i-a răsărit în colțul gurii un zâmbet prin care se lua singur în derâdere.

Patru telegi încărcate cu orez s-au înșiruit și au plecat de pe chei. Cinci-Dragoni le-a urmat îndeaproape –

cu totul absent, a mers în urma telegilor încărcate cu orez. Au traversat străzi mizere și înghesuite. S-au strecurat printre oameni, tarabe de fructe, ricșe și prăvălii. Pe drum, lui Cinci-Dragoni i-a venit încă o dată greu să-și potolească foamea din burtă. Din obișnuință, și-a îndesat în gură orezul din mână și s-a pus să-l mestece. De fapt, socotea el, e totuna să mesteci orez crud sau să-l mănânci fiert sau făcut terci – rostul e același, ține piept foamei.

La intrarea pe Strada Cărămidarilor, Cinci-Dragoni a văzut o pagodă veche înălțându-se din rândul caselor dărăpănate îngrămădite strâns una într-alta. Se ridica la vreo cincisprezece metri deasupra pământului și bătea ușor în albastru; stoluri de păsări zburau încoace și-ncolo pe deasupra ei. I-a pătruns în urechi sunetul clar și melodios al clopoțeilor de vânt. Și-a ridicat capul și a aruncat o privire spre pagodă. Ce-i asta? a întrebat. Nu i-a răspuns nimeni. Telegile încărcate cu orez se opriseră deja pe Strada Cărămidarilor, la poarta „Gâștei Mari", o prăvălie unde se vindea orez. Bărbații care trăseseră telegile țipau la cei ce stăteau la coadă la orez: La o parte, la o parte! A venit orezul! Descărcăm!

Zhiyun ședea pe tejghea spărgând între dinți semințe de floarea-soarelui și uitându-se pieziș la cele de dincolo de poarta prăvăliei. Purta o rochie smaraldie strânsă pe corp și pantofi cu tocuri înalte, cu care bocănea în tejghea; sunetul trăda un oarecare neastâmpăr. În fața magaziei de orez, aflată nu departe, Qiyun îi ajuta pe oamenii prăvăliei să cântărească orezul pentru vânzare; părul prins într-o coadă lungă îi sălta încoace și-ncolo, mlădios, pe umeri. Zhiyun și Qiyun erau vestitele surori din prăvălia de orez de pe Strada Cărămidarilor.

În spate cu sacii de orez, cărătorii intrau în bună rânduială pe poartă, străbăteau prăvălia cuprinsă de hara-

baburǎ și un coridor strâmt și ajungeau în curtea din spate. Jupânul Feng veghea acolo, verificând la număr cu voce tare și ciupind, când îi venea bine, fiecare sac de orez. Transportul era tot cu orez nou, de-abia decorticat, iar pulberea care se ridica după ce jupânul Feng dădea în saci scălda toată curtea. Aici erau rânduite în cerc mai multe clădiri vechi din cărămidă închisă la culoare și cu olane negre; cele de la vest și de la est erau magazii pentru depozitarea grânelor, iar cele trei cu fața la sud alcătuiau reședința jupânului Feng și a celor două fete. Poarta de la intrare era foarte mare; deasupra ei atârna o placă neagră pe care se găseau scrise patru semne aurite. Dintre ele, oamenii obișnuiți îl recunoșteau doar pe 米, „orez". Cărătorii știau că familia care deținea prăvălia de orez ocupa un colț pe Strada Cărămidarilor, generație după generație, de mai bine de două sute de ani. Nimeni nu acordase totuși vreodată prea mare atenție celorlalte trei semne.

Pe frânghia de rufe din curte atârnau mai multe haine multicolore. Fuseseră spălate cu puțin timp în urmă și apa picura ropotind din ele; oamenii intrau și ieșeau trecând pe dedesubtul lor. Se vădea limpede că îmbrăcămintea era a celor două surori. Hainele, care răspândeau un miros slab de săpun, erau luminate uniform de razele soarelui și te duceau cu gândul la trupuri de femei. Zhiyun și Qiyun, una de nouăsprezece, alta de șaptesprezece ani, erau amândouă la o vârstă la fel de plină de culoare și la fel de încântătoare ca hainele acelea.

Zhiyun l-a văzut pe Cinci-Dragoni așezat pe o teleagă și dibuind cu amândouă mâinile după boabele de orez rămase acolo. Le strângea unul lângă altul și apoi le răsfira ușurel, repetând mecanic această acțiune de multe ori. Telegile cu orez au fost descărcate foarte repede. Cărătorii

și-au primit plata de la jupânul Feng și s-au risipit împingându-și telegile. Cinci-Dragoni a rămas în continuare în ușa prăvăliei, cu calabalâcul lui cu totul jerpelit întins la picioare. A aruncat o privire înăuntru. Era ceva ciudat în înfățișarea lui – chiar și trasă, fața îi rămânea arătoasă și plină de viață. Buzele crăpate și le avea întredeschise, de parcă trăsese vreo sperietură. Zhiyun a sărit de pe tejghea, s-a dus la ușă și a aruncat semințele de floarea-soarelui pe care le ținea în mână. Sprijinită de toc, l-a măsurat plină de interes pe Cinci-Dragoni.

Cum de nu pleci? Nu ți-ai luat plata?

Cinci-Dragoni s-a dat înapoi un pas și, uitându-se pierdut la ea, a zis: Nu.

N-ai venit la cărat? Zhiyun a măturat cu privirea calabalâcul ponosit de la picioarele lui. Atunci ai fugit de foamete și cauți de mâncare, nu? Am dreptate, că eu, cum văd omul, îl și citesc.

Nu. Cinci-Dragoni a scuturat din cap, iar ochii i-au trecut peste umerii fetei și i-au căzut pe interiorul prăvăliei. Aici tejghetarii care vindeau orezul și cumpărătorii acestuia făceau un comerț foarte simplu. A întrebat: Aici e o prăvălie de orez?

Da. Da' la ce te uiți? Zhiyun și-a acoperit gura și-a tras un hihăit, zicând apoi cu șiretenie: Te uiți la mine sau te uiți la soră-mea?

Nu. Mă uit la orez. E tare mult orez în prăvălie.

Da' ce mare lucru e de văzut la orez? a întrebat Zhiyun, ușor dezamăgită. A descoperit că în lumina soarelui chipul acestui bărbat avea o culoare ca a pietrelor. De ce-ai fața asta așa urâtă, ca de mort? Dacă ești bolnav, ia nu mai sta tu acolo, că mie mi-e tare frică să nu mă molipsesc cu vreun vărsat, o holeră sau din astea, că s-a zis cu mine.

Nu-s bolnav, doar mi-s rupt de foame, a spus Cinci-Dragoni, privind-o indiferent. Dă-mi și mie niște orez rece. N-am mâncat de trei zile.

Hai că-ți aduc, oricum îl dădeam la pisică să-l mănânce. Zhiyun și-a înălțat alene trupul din cadrul ușii și-a zis: Mi-s socotită omul cu inima cea mai bună de pe lumea asta, știai tu?

Când Zhiyun a venit din bucătăria din spate cu un bol de orez rece, l-a văzut pe Cinci-Dragoni intrat în prăvălie și încăierat cu doi tejghetari, în timp ce Qiyun îl trăgea de pulpana hainei către ușă, zbierând: Are păduchi, sigur are păduchi! Stânjenit, Cinci-Dragoni se înroșise ușor la față. Trei oameni îi împingeau afară corpul costeliv, care se bălăbănea în toate părțile. Și-a răsucit deodată fața și, cu o voce schimbată de indignare, a tras o înjurătură grosolană. Zhiyun n-a auzit limpede ce-a zis, dar a văzut-o pe Qiyun apucând o mătură și izbind cu ea: Înjuri, ai? Cerșești de mâncare și mai cutezi să înjuri?

Zhiyun l-a văzut așezându-se descurajat pe treptele din fața ușii, cu tot spatele zvâcnindu-i repezit. Sărmanul de el, și-a zis Zhiyun. A ezitat un timp, apoi s-a apropiat de Cinci-Dragoni și i-a înmânat orezul. I-a spus râzând: Cum de te-ai pus pe făcut tărăboi? Mănâncă repede și du-te. Nu știi că prăvăliile de orez cel mai tare se păzesc de ăla care intră pe ușă și vrea de mâncare? Cinci-Dragoni și-a înălțat capul și s-a uitat la bolul de orez, s-a păstrat tăcut o clipă, a ridicat brusc mâna și l-a răsturnat. Să vă fut eu vouă familia voastră! Ia uitați-vă voi bine, cerșesc eu după mâncare? Zhiyun a văzut un bol de orez răsturnându-se pe jos, alb și strălucitor, și-a rămas năucită în ușă. După ceva vreme, și-a revenit și s-a pus să chicotească. Ha, n-aș fi zis că mai ai dârzenie în tine, arăți și

tu ca bărbații! Mănânci, nu mănânci, ce-mi pasă mie? Toți cei din prăvălie și-au răsucit capetele privind într-acolo. Qiyun a pus mâna pe ceva și-a început să bată în tejghea: Zhiyun, ia vino tu încoace, nu te mai ține de pozne pe-acolo! Zhiyun s-a dus către prăvălie, zicând: Ce e? Mi s-a făcut milă când l-am văzut cât e de flămând, de unde să știu că se pune cu mine în dușmănie? În vremurile astea, te mănâncă și câinii dacă ești de treabă. E greu să mai fii om cumsecade.

Cei ce stăteau la coadă la orez aveau ochii goi și s-au uitat la acest mic interludiu din prăvălie fără să scoată nici o vorbă. Le păsa mai mult de prețul și calitatea orezului – își clătinau pe umăr sacii pentru orez sau și-i țineau la subsuoară și așteptau să îi cântărească. Anul ăsta se auzise peste tot de foamete, iar oamenii, plini de grijă și cu inimile grele, se întorceau acasă cu saci mari în spinare. În vremuri de restriște, cei din sud socoteau prăvăliile de orez adevărate grădini ale raiului. Pe Strada Cărămidarilor, prăvălia de orez „Gâsca Mare" prezenta un aspect deosebit de înfloritor.

Erau mulți cumpărători de orez. Zhiyun a dat o mână de ajutor la tejghea, la primirea banilor. Îi lipseau și răbdarea, și interesul față de treaba asta, așa că întorcea deseori capul să se uite afară, chiar dacă peisajul Străzii Cărămidarilor era întotdeauna șters și insipid. Bărbatul acela nu se îndepărtase, șovăia nestatornic în câmpul ei vizual, preschimbat în unicul punct la care se putea uita. Se învârtea încoace ș-ncolo ca puiul la tăiere, și vrednic de milă, și nesuferit. Zhiyun îl fixa cu o privire plină de un fel de afecțiune confuză, iar fața lui istovită, dar tânără, precum și ochii reci și lucitori îi făceau o impresie profundă.

După-amiază, o ricșă cu coviltir din stambă s-a oprit la intrarea prăvăliei de orez. Zhiyun a ieșit la pas și s-a suit în ea. Se pudrase, sprâncenele și le subțiase până ajunseseră niște linii negre, iar buzele și le rujase în stacojiu; pe unde trecea rămânea un parfum intens de cosmetice.

Încotro? a-ntrebat-o ricșarul. Unde merge domnișoara azi ca să petreacă?

Tot acolo. S-a lovit apoi peste coapse, zicându-i: Haide, dacă n-ajung la timp, nu te plătesc.

Câțiva și-au ițit căpățânile din prăvăliile de pe Strada Cărămidarilor. Au ghicit că Zhiyun se duce iarăși la un banchet al Domnului, era lucru obișnuit pentru ea. Se zvonea că Zhiyun era amanta Domnului de câțiva ani. Oamenii prăvăliei o vedeau adesea ieșind așa pe ușă, dar nu o vedeau și întorcându-se. Venea înapoi foarte târziu, sau pesemne că nu mai venea înapoi deloc.

De-abia când a ajuns la reședința Lü a aflat Zhiyun că banchetul era în onoarea a doi negustori din Pekin. Erau mulți oameni, majoritatea necunoscuți. L-a văzut pe Domnul cum intră în grădină cu niște bărbați și niște femei și se așază la masa principală. Și-a croit drum într-acolo. Faceți loc, faceți-mi loc să trec! Îi tot împingea așa la o parte pe oaspeții care se înghesuiau încoace și-ncolo prin sală, dar a apucat să facă doar câțiva pași că un servitor a venit spre ea, punându-i-se în cale și spunându-i încet: Domnul a lăsat vorbă că azi nu dorește ca doamnele să-i țină tovărășie. Zhiyun a încremenit o clipă. Când a înțeles, l-a fulgerat pe servitor din priviri și a spus: Da' ce mare lucru e să-i ții lui tovărășie? Oricum nu vroiam să șed lângă el.

În acea zi, Zhiyun a băut mult vin roșu, iar când s-a îmbătat, s-a lăsat peste masă, vociferând că vrea să meargă acasă. Câteva doamne de alături nu se dumireau care

e povestea cu ea și tot șopteau și șușoteau. Una a zis: O cunosc, e fata de la prăvălia de orez. Zhiyun a bătut cu bețișoarele într-o farfurioară pentru oțet. Mai ușor cu trăncăneala, da? Ce-i cu prăvălia de orez? Fără prăvălia de orez, voi ce-ați mânca? Căcat? Sau vânt? Mesenii, surprinși că Zhiyun vorbește fără perdea și fără ocolișuri, se uitau încurcați unii la alții. Zhiyun s-a ridicat și și-a rotit privirea de jur împrejur, plină de dușmănie. Masa asta n-are haz deloc, dacă știam, nici nu mai veneam.

A mers apoi la poartă, unde i-a văzut pe Abao și pe câțiva din Frăție jucând cărți. L-a tras pe Abao de guler și i-a spus: Du-mă acasă. Cum, azi nu rămâi peste noapte? Zhiyun i-a tras un pumn și l-a ocărât: O să-ți rup gura aia de câine spurcat! Cine stă cu cine peste noapte? Ia cheamă tu o ricșă să ducă fata acasă. Azi nu mi-s voioasă, vreau să mă-ntorc acasă, să mă-ntorc și să mă culc.

Strada Cărămidarilor era deja o întindere neagră și tăcută. Zhiyun a sărit jos din ricșă și i-a spus lui Abao: Du-te la Domnul și zi-i că de-acuma n-o să-l mai bag în seamă. Abao a râs. E, cum o să fac una ca asta? Dacă ție nu ți-e frică de Domnul, mie mi-e. Nu-i zic eu una ca asta. Zhiyun a pufnit pe nas. Cine l-a pus să mă lase baltă toată seara? N-am mai avut parte de-așa mare nedreptate.

În poarta prăvăliei, cineva dormea în aer liber. Omul era încovrigat sub plapumă, lăsând vederii doar un smoc de păr zbârlit. Zhiyun a dat ce-a dat cu piciorul în plapumă, iar cel ce dormea acolo s-a răsucit. L-a văzut deschizându-și ochii, privind în noapte și adormind la loc. Și-a dat seama că era tot omul acela. Venise iar. Cum așa, se întreba Zhiyun, cum de-a venit iarăși în fața porții?

Cine-i ăla? a întrebat Abao din ricșă. Vrei să-l gonesc?

Nu. Zhiyun a pășit peste corpul lui Cinci-Dragoni. Lasă-l să doarmă aici. Tare-s vrednici de milă ăștia de n-au și ei casa lor. Nici nu pot să mă uit la un bărbat dacă-i vrednic de milă.

Când s-a crăpat de ziuă, jupânul Feng s-a trezit. A ieșit tușind din camera lui, ducându-se să verse oala de noapte la rădăcina zidului. A străbătut după aceea curtea, coridorul cel strâmt și prăvălia, dând jos una câte una scândurile porții și stivuindu-le afară. La urmă, a scos însemnul, deja înnegrit, cu numele firmei. Așa își formase de mulți ani obicei. Din când în când, își ridica ochii și se uita la cuvântul „orez", scris acolo cu vopsea neagră. I se părea că e din ce în ce mai șters și că în mătasea din jurul lui apăruseră și niște găurele greu de distins. Era din cauza vânturilor și a ploilor de peste ani. Jupânul Feng încerca din răsputeri să nu vadă în asta vreo prevestire a declinului, gândindu-se că pesemne ar trebui să schimbe însemnul cu unul nou.

Trei zile la rând l-a descoperit pe Cinci-Dragoni dormind în aer liber la poarta prăvăliei.

Cinci-Dragoni ședea în capul oaselor în culcușul lui, fixând cu o privire înlemnită Strada Cărămidarilor prin ceața dimineții. Auzind mișcare din prăvălie, a întors brusc capul. A văzut cum scândurile de culoarea cinabrului sunt date jos una după alta și a zărit și roba de stofă albastră a jupânului Feng fulgerând o lumină rece prin prăvălia întunecoasă. Mireasma orezului a năvălit bogată din spatele lui, iar Cinci-Dragoni și-a recăpătat din această pricină însuflețirea. Doar mireasma de orez putea să-l facă, pe meleag și pământ străin, să simtă apropiere și căldură.

De ce dormi noapte de noapte la poarta noastră? l-a interogat jupânul Feng.

Cinci-Dragoni a scuturat din cap, uitându-se la el ca prin vis.

Acolo au copertină, te ferește noaptea de rouă. Jupânul Feng a arătat cu degetul spre prăvălia cu de toate de peste drum. Auzi, de ce nu te-ai dus să dormi acolo?

Îmi place aici. Aici pot să simt parfumul de orez. Cinci-Dragoni s-a cățărat în picioare și și-a făcut sul așternutul, cu mare iuțeală. Doar dorm aici, nu v-am furat niciodată nici un bob de orez.

N-am zis c-ai furat. Jupânul Feng s-a încruntat. De unde vii?

Din Satul cu nuci. Departe, drum de 800 de *li*[1]. Oamenii de la oraș nu-l știu.

Eu știu de Satul cu nuci, acolo e orezărie mare. În tinerețe am adus orez de-acolo. De ce nu-ți lucrezi acasă ogorul? Cum de-au roit toate albinele din stup la oraș?

A dat apa mare, a înecat tot orezul. Să stau și ce să fac? Dacă stăteam, mueam de foame.

Și, dacă nu mai stai, o duci bine? În vremurile astea, viața și moartea le hotărăște Cerul, nimeni nu-și poate fi stăpân. La oraș, la țară, tot e greu să-ți duci zilele.

Oftând, Jupânul Feng s-a întors și a început să facă curat în prăvălie. Toate boabele de orez pe care le-a strâns la măturat le-a vărsat într-o târnă. Când se gândea la treburile casei și-ale țării, jupânul Feng avea mereu inima grea. În acest moment, l-a auzit pe cel de-afară întrebând: Jupâne, îți trebuie băieți la prăvălie? Jupânul Feng era puțin tare de auz, așa că s-a îndreptat din corp și-a văzut căpățâna lui Cinci-Dragoni ițindu-se înăuntru. Părul zbârlit al acestuia era tot pătat de o cenușă portocalie.

---

1 Unitate de măsură a lungimii, echivalentă cu 500 m. (N. tr.)

Ce zici acolo? Vrei să fii băiat de prăvălie la mine? l-a întrebat Feng uluit.

Mâna lui Cinci-Dragoni s-a prins încordată de cadrul ușii. Ochii și-i ținea în jos. Vocea lui răgușită și cu un accent pronunțat suna straniu. Jupâne, ține-mă la prăvălie! Am vână în mine, pot să fac orice. Am fost și la școală, știu multe semne.

Am doi tejghetari. Feng l-a măsurat din priviri pe Cinci-Dragoni și-a adăugat: Prăvălia nu duce lipsă de mână de lucru. Mai pune și că n-am bani de prisos ca să mai iau pe cineva. În negustoria cu orez, câștigi cât să-ți fie cald și să ai burta plină, n-ai cu ce să te grozăvești.

Nu vreau plată, doar nițică mâncare. Se poate?

Bun așa! Ăl de fuge de foamete e cu mintea numai la mâncare. Jupânul Feng a lăsat din mână târna și s-a apropiat de Cinci-Dragoni, și-a mijit ochii gândindu-se la ceva, iar apoi chipul i s-a schimbat imperceptibil. Bătându-l cu mâna pe umeri, i-a zis: De vânjos, ești foarte vânjos. Doar că n-am loc să-ți dau să dormi – unde o să dormi?

Oriunde e bine. Pe fața lui Cinci-Dragoni, plăcut surprins, a fulgerat o lumină roșiatică. Arătând cu degetul spre podea, a zis: O să dorm pe jos. Mi-e totuna, și-n picioare merge să dorm, dacă e.

Bun așa! Jupânul Feng a dat din cap zâmbind și-a zis moale: Intră atunci. Vorba ceea, e lucru mai bun să-i scapi viața unuia decât să durezi o pagodă de șapte etaje.

Unul din picioarele lui Cinci-Dragoni s-a înmuiat, dând, încovoiat, să se îndoaie de la genunchi; celălalt însă nici mort nu se lăsa, ținându-se drept pe o treaptă din fața prăvăliei de orez. Cinci-Dragoni și-a lăsat capul în jos și s-a uitat năuc la genunchi: ce-au pățit? Din cauza agitației care îl cuprinsese pe neașteptate, fălcile i se

încleștaseră, iar de la ele în jos până la inimă, totul era dureros.

Ce-i cu tine? a zis Feng văzându-l cum stă țeapăn în picioare. De ce nu intri? Dai înapoi? Tu te-ai rugat de mine, nu eu am deschis gura.

Nu, nu. Cinci-Dragoni a pășit înăuntrul prăvăliei ca trezit din vis. Intru, intru.

Qiyun a apărut din casă, mergând și pieptănându-se în același timp. L-a măturat bănuitoare cu privirea pe Cinci-Dragoni și-a strigat spre jupânul Feng: Tată, îl lași p-ăsta înăuntru dis-de-dimineață? Nu ți-e că o să avem parte de nenoroc? Cerșetorul ăsta împuțit, să vezi tu ce-o să mi ți-l mai alung eu de-aici!

Îl țin băiat de prăvălie. Ne-am înțeles că-i dau doar de mâncare, nu și plată.

Ce băiat de prăvălie? Qiyun și-a rotunjit ochii de mânie și-a spus cu o voce ascuțită: Tată, mereu le zăpăcești, n-avem lipsă băieți de prăvălie. Iei un cerșetor ca să ce? Să-l îndopi ca pe porc?

Nu te mai aprinde de la nimicuri. Jupânul Feng și-a pironit crunt fiica cu privirea. Nu pricepi tu treburile din prăvălie. Am eu socotelile mele. Și mai pune și că e vrednic de milă.

Toți vă dați că sunteți oameni buni. E plină lumea de din ăștia vrednici de milă, ia du-te și adu-i pe toți în casă. Bătând din picior, a adăugat: Mă scoți din minți. Iei băiat de prăvălie un cerșetor, să râdă toți de noi. Eu ce-o să zic la lume?

Nu-s cerșetor, s-a apărat dintr-o parte, cu fața îmbujorată, Cinci-Dragoni. De ce o ții așa cu hula? Ți-am mai spus că nu sunt cerșetor. Am plecat de-acasă să-mi caut rost. Toți bărbații din Satul cu nuci au plecat.

Ce-mi pasă mie ce ești tu?! i-a zis Qiyun fierbând de mânie. Cine te-a întrebat pe tine ceva? Nu pot să te sufăr! Vezi să nu care cumva să te apropii de mine, nu care cumva!

În clipa în care Cinci-Dragoni a pășit în prăvălia de orez „Gâsca Mare“, lumea s-a făcut încă o dată pentru el străină și nouă. Într-o liniște prelungă, și-a auzit sângele curgându-i din nou prin membre – chiar și-a auzit sângele încetinit punându-se deodată să-i curgă gâlgâind. Această dimineață încețoșată avea să-i rămână veșnic în amintire.

Toată dimineața cumpărătorii de orez s-au perindat fără întrerupere. Jupânul Feng i-a aruncat lui Cinci-Dragoni două bucăți de plăcintă cu susan, punându-l să se ducă, după ce mănâncă, să care orez din magazie. Acestuia i s-a părut că după ce și-a suit sacii pe umeri tălpile îi sunt oarecum nesigure. E din pricina foamei, s-a gândit, doar să mai mănânce două mese pe săturate și puterile o să crească în el așa cum dă firul de iarbă din pământ. Cu urme de susan pe la colțurile gurii și cu un chip plin de voie bună, a tot intrat și ieșit din prăvălie. În afară de privirea disprețuitoare a lui Qiyun care trecea din când în când pe deasupra lui, nimeni nu l-a băgat în seamă. După ce a trecut de 10, treaba de la tejghea s-a molcomit, iar el a putut să-și tragă sufletul. S-a așezat pe un scaun prăpădit din lemn de santal, găsindu-și neliniștit locul în el. A fixat cu privirea interiorul și exteriorul prăvăliei, pe oamenii care veneau și plecau zoriți, precum și târnele de orez întru totul tăcute. Soarele reflectat în șanțul de apărare al orașului arunca pe stradă forme albe vălurite. Strada Cărămidarilor era plină de gălăgia orașului. Uneori, de foarte departe, dinspre porțile

acestuia, răzbăteau împușcături care-ți înțepau urechile. O femeie plângea necontenit în poarta prăvăliei cu de toate – îi furaseră hoții portofelul. Cinci-Dragoni a avut senzația că a pătruns fulgerător într-un vis – am ajuns eu de-adevăratelea departe de Satul meu cu nuci cel sărac și peste care dă întruna urgia? De-adevăratelea am ajuns eu la oraș?

Zhiyun s-a trezit înainte de prânz. Cinci-Dragoni a văzut-o așezându-se la masă cu ochii grei de somn și primind un bol din mâinile lui Wang, unul dintre tejghetari. Mânca și continua să caște. Încă nu-și ștersese machiajul din noaptea dinainte și fața îi era și albă, și roșie, iar orbitele ochilor, negurii. Purta o cămașă de noapte din mătase roz și, pentru că stătea cu picioarele încrucișate, coapsa, rotunjoară și albă ca zăpada, i se lăsa la vedere ca un capăt de săgeată. Cinci-Dragoni n-a îndrăznit să se uite prea mult, mâncând pe tăcute și cu mare înverșunare. Stătea, împreună cu cei doi tejghetari, la o altă masă, mai mică. Stăpânul și sluga nu-s totuna – Cinci-Dragoni știa limpede acest lucru.

Când și-a umplut cel de-al patrulea bol, a văzut-o pe Qiyun țintuindu-i-l cu privirea. Qiyun a zis: Iar și l-a umplut! Tată, ia uite-ți sluga cea bună, mănâncă mai bine ca porcul! Mâna în care Cinci-Dragoni ținea lopățica de orez s-a oprit în aer. Și-a întors capul și-a întrebat: Mă mai lași să mănânc? Dacă nu mă lași, nu mai mănânc.

I-a auzit pe toți începând să hohotească, ceea ce l-a făcut să se simtă foarte stânjenit.

Te-ai săturat? l-a întrebat Feng. Dacă te-ai săturat, nu mai mânca. Și pe orezul din prăvălie trebuie să dai bani să-l cumperi.

Atunci nu mai mănânc, a zis Cinci-Dragoni îmbujorat, am pus deja de trei ori.

Zhiyun se îndoia de șale de-atâta chicoteală. Ținându-se cu mâinile de burtă, i-a zis: Mănâncă, nu-i băga în seamă pe hapsânii ăștia, cât poți să mănânci, atâta mănâncă. Cum să nu te lase să mănânci până te saturi?

Știi cât poate să mănânce? a întrebat Qiyun. Ăsta-i de-a dreptul ca un bivol, dacă-i dai o oală, ți-o golește și pe-aia pe toată.

Cinci-Dragoni din roșu s-a făcut vânăt la față. A mormăit cu voce joasă: M-am săturat, m-am săturat, a pus bolul cu fundul în sus pe masă și a ieșit în curte. Indignarea i-a fost repede atenuată de fericirea adusă de cele trei boluri de orez, așa că, scobindu-se alene printre dinți, a măsurat cu privirea de jur împrejur. După prânz, soarele dispăruse deodată, iar cerul se posomorâse, căpătând o culoare plumburie foarte rece. Aerul era încărcat de umezeala de dinainte de ploaie. Cinci-Dragoni a văzut cum pe frânghia de rufe continuă să atârne lenjeria și ciorapii de mătase ai surorilor din prăvălia de orez. Prin ușa larg deschisă a magaziei de orez de alături adia aroma aparte a orezului nou. A rememorat câte ceva din hoinărelile lui și s-a gândit că locul la care năzuise el în taină era pesemne acesta. Cu orez alb ca zăpada în grămezi cât munții de înalte, cu femei frumoase, bine-făcute și pline de pofte, aproape de calea ferată și de corăbii, aproape și de oraș, și de fabrici, aproape, în fine, și de oameni, averi și comori, locul întruchipa visele fiecărui bărbat din Satul cu nuci și se apropia bine de raiul plăsmuit de Cinci-Dragoni în capul lui.

Capitolul doi

Fata care atrăgea cel mai mult privirile oamenilor pe Strada Cărămidarilor era Zhiyun din prăvălia de orez.

Vremurile când Zhiyun era o fetiță inocentă și pură fuseseră ca o ploaie măruntă de-o noapte, care pierise fără nici un zgomot. De mulți ani, Domnul o învârtea pe degete ca pe o încântătoare floare sălbatică. Acesta, ca și altele, era un fapt pe care îl știa toată lumea pe Strada Cărămidarilor.

Se spunea că Zhiyun se cunoscuse cu Domnul pe când avea cincisprezece ani. Pe-atunci, jupâneasa de la prăvălia de orez, doamna Zhu, mai trăia încă. Jupânul Feng se ducea zi de zi să taie frunză la câini în încăperea de fumat opiu, lăsând prăvălia pe mâinile ei. Și tot zi de zi, ea stătea la tejghea ocărându-și soțul, iar după ce termina cu ocărâtul o trimitea pe Zhiyun să-l aducă înapoi acasă. Iar Zhiyun se ducea. Zhiyun ținea minte cum, într-o zi în care ploua, își deschisese umbrela și mersese așa prin ploaie pe drumuri mocirloase în căutarea tatălui ei, de pe Strada Cărămidarilor până pe Ulicioara Pălăriilor de bambus, și cum inima i se umpluse de ranchiună față de el. Încăperea de fumat opiu era ascunsă în interiorul unei băi publice, iar ca să ajungi la ea trebuia să treci pe lângă bazinele de apă. Zhiyun a văzut niște bărbați goi-pușcă umblând încoace și-ncolo printre

aburi și n-a îndrăznit să treacă de ei, urlând doar cu o voce ascuțită: Tată! Ieși afară! Numeroși bărbați s-au ivit atunci din spatele ușii. Zhiyun și-a răsucit fața și a spus: Pe voi cine v-a chemat? Eu îl strig pe tata. Lucrătorii din baia publică i-au spus: Încăperea e înăuntru, nu te poate auzi. Intră și strigă-l, nu-i problemă cu o fetiță ca tine. Zhiyun a scrâșnit din dinți, și-a acoperit ochii cu mâinile și a fugit iute-iute prin baia bărbaților, a cotit pe câteva coridoare negre ca smoala și de-abia apoi a văzut cele două lampioane galbene ale încăperii. Atunci au podidit-o șiroitoare lacrimile de obidă.

În încăperea de fumat opiu, fumul se încolăcea peste tot, iar aroma lui aparte înțepa nasul. Fețele oamenilor nu se vedeau limpede, așa că Zhiyun, cu umbrela în mână, căuta în fiecare pat, pe rând. Într-un sfârșit, și-a văzut tatăl, care pălăvrăgea cu un bărbat de vârstă mijlocie. Expresia de pe fața jupânului Feng era toată lingușeală și reverență. Celălalt, care ședea pe o sofa citind ziarul, era îmbrăcat impecabil, cu ținuta unui domn respectabil. Ținea în gură un trabuc, iar la încheietura mâinii avea legat un lanț care se târa lung pe jos; de capătul celălalt al lanțului era priponit un câine mare – un lup german. Zhiyun era atât de plină de obidă, că, fără să-i mai pese de frică, s-a repezit și l-a târât jos din pat pe jupânul Feng, spunându-i plânsă toată: Tu stai pe-aici în tihnă și noi ne chinuim să dăm de tine! Ședea cu picioarele exact pe lanțul câinelui, iar lupul s-a pus să latre fioros. A sărit panicată într-o parte și l-a văzut pe celălalt bărbat potolindu-și câinele cu un țipăt și apoi întorcând capul și uitându-se drept la ea cu o privire admirativă.

Zhiyun, ia nu mai răcni tu pe-aicea fără rost. Jupânul Feng și-a pus pipa jos și i-a spus apoi încet: Acesta e Domnul, pune-te-n genunchi ca să-i dai bineţe cum se cuvine.

Da' de ce să mă pun în genunchi? Zhiyun s-a uitat pieziş la Domnul şi-a zis fără tragere de inimă: O fi vreun împărat?

Lasă limbarița! Domnul e mai bogat și mai puternic ca împăratul!

Zhiyun s-a uitat nedumerită la fața Domnului. Acesta nu era supărat deloc, iar în ochii lui prelungi și pătrunzători se citea o blândețe greu de imaginat. Fața lui Zhiyun a fost inundată de un val de roșeață, corpul i s-a răsucit moale, iar ea, răsucindu-și părul prins în coadă, a zis: Dacă mă pun în genunchi în fața Domnului ca să-i dau binețe cum se cuvine, eu cu ce m-aleg?

Domnul a smucit din încheietură, iar lanțul câinelui a zornăit puțin. A slobozit apoi un râs foarte scurt și răgușit și, scrutându-i silueta lui Zhiyun, a spus: Fată drăguță, ce vrei, aia o să-ți dea Domnul. Spune, ce vrei?

Zhiyun nu era deloc intimidată. Făcându-i cu ochiul tatălui ei, a spus fără să stea pe gânduri: Vreau o blană de nurcă. Domnul se îndură să mi-o cumpere? A dat apoi să îngenuncheze, dar Domnul a întins o mână și a prins-o de braț. Mâna lui i s-a părut plină de vlagă.

Nu-i nevoie. Domnul a strâns-o de braț și a adăugat apoi: Doar o blană de nurcă? O să ți-o trimit.

Zhiyun nu putea să-i uite mâna. Era o mână mare și umedă, care a alunecat firesc pe umărul ei în jos, oprindu-i-se în cele din urmă preț de câteva secunde pe șale. Parcă era un șir de dinți care o mușcau ușurel, lăsând în urmă durere și un gust anume.

A doua zi, Abao a venit la prăvălia de orez purtând în brațe o cutie mare de carton de la magazinul universal. Jupânul Feng știa că Abao este un om de-al Domnului și și-a chemat tejghetarii să-i cântărească orez, zicând: Abao, cum de-ai venit cu o cutie de carton să ți-o umplu

cu orez? Abao i s-a pus în față, i-a îndesat în brațe cutia și-a zis: De ce faci pe prostul? Asta e darul de la Domnul pentru fata ta. O ia pe Zhiyun drept fată de suflet. În acea clipă, jupânul Feng s-a schimbat puțin la față, iar mâinile în care ținea cutia i s-au pus foșnitoare pe bâțâit. Abao a zis, râzând jucăuș: De ce nu-ndrăznești să-l primești? Doar nu-i vreo căpățână de mort, e o haină de nurcă. Da' și dacă era căpățână de mort tot trebuia s-o primești, că e dar de la Domnul. Jupânul Feng s-a forțat să zâmbească: Ne veseleam și noi, cui să-i treacă prin cap că Domnul o s-o ia că-i de-adevăratelea? Acu' ce-i de făcut? Sprijinindu-se de tejghea și cu o expresie echivocă pe chip, Abao a spus: Ce-i de făcut, ce-i de făcut? Doar și dumneata ești negustor, socotește c-ai făcut o negustorie măruntă. Nu-i cine știe ce treabă însemnată.

Jupânul Feng a chemat-o pe Zhiyun din casă și, arătând-o cu degetul, a început să o ocărască: Tu ești cauza la toate astea! Eu ce să fac acuma, ce să fac? Să-l primim noi pe tatăl ăsta de suflet? Zhiyun i-a smuls cutia de carton, a deschis-o, s-a uitat înăuntru și a scos, plăcut surprinsă, un țipăt ascuțit. Și-a tras apoi pe ea blana de nurcă. Jupânul Feng a oprit-o: N-o pune pe tine, n-ai voie s-o pui pe tine! Zhiyun a făcut ochii mari: Am primit-o în dar, de ce să n-o pun pe mine? Îmblânzindu-se în vorbă, jupânul Feng a spus: Zhiyun, nu prea ai tu minte-n cap. Nu-i bine să fii fată de suflet la cineva, și tata nici nu poate acu' să spună mai limpede. Orișicum, nu se poate să primești haina aia. Zhiyun a înhățat strâns blana și nu s-a mai învoit să o lase. Bătând din picior, a adăugat: Nu-mi pasă, vreau s-o pun pe mine, mă înnebuneam după o blană.

Jupânul Feng a chemat-o pe doamna Zhu să o convingă, dar Zhiyun n-a băgat la cap nici un cuvânt, a

înhățat blana și a fugit cu ea în camera ei, a zăvorât ușa și n-a mai deschis-o indiferent cine bătea. A ieșit după un timp purtând blana de nurcă trimisă în dar de Domnul. Stătea în pragul ușii, înfruntându-și părinții cu o atitudine provocatoare. Jupânul Feng a țintuit-o cu privirea, iar în cele din urmă a spus scrâșnind din dinți: Fie ca tine, pui de drac ce ești, o să vină ea și ziua în care o să plângi tu!

Vremea fiind răcoroasă, de toamnă târzie, Zhiyun s-a îmbrăcat în haina de nurcă și s-a pornit să se dea mare cu ea pe Strada Cărămidarilor și în împrejurimi. Mai apoi, lucrurile au evoluat treptat așa cum preconizase jupânul Feng, iar într-o zi Domnul a trimis pe cineva cu o invitație prin care o chema pe Zhiyun să participe la banchetul de ziua lui. Părinții au rămas în ușa prăvăliei de orez, uitându-se în culmea deznădejdii cum o duce ricșa pe Zhiyun. E încă mică, i-a spus jupânul Feng soției, are doar cinșpe ani! Ce-o avea în gând vita aia? Doamna Zhu plângea cu sughițuri, ținându-se de ușă. Jupânul a oftat iarăși: Puiul ăsta de drac e o pacoste înnăscută! Las-o în pace, de-acu' o să socotim că avem o singură fată!

Și mai multă nedumerire stârnea Zhiyun, care ajunsese să-și dorească zi de zi să fie chemată la Domnul. Îi plăcea cealaltă lume, cea pe care o reprezenta el. Atmosfera de lux și desfătare o îmbăta cu totul. Figura și corpul ei au cunoscut în acea toamnă schimbări stranii, iar celelalte fete de pe stradă o vreme nici n-au mai cutezat să spună că o cunosc. Deodată, Zhiyun a început să se rotunjească și să se împlinească – era cu totul grațioasă în haina ei de nurcă argintie, întocmai ca o domnișoară dintr-o familie bună. Într-o zi l-a însoțit pe Domnul la o partidă de *mahjong*, iar acesta a pus-o să joace. Dom-

nul striga fără oprire: Piatră bună! Piatră bună!, iar când a tras-o la el pe genunchi, nu s-a împotrivit. Ședea cu totul absentă pe picioarele lui, simțindu-se ca un pisoi, un pisoi nemulțumit de situația sa, care sărise afară din prăvălia de orez cea îngustă și apăsătoare și dintr-un salt ajunsese pe genunchii Domnului. Acesta era un lucru la care celelalte fete de pe Strada Cărămidarilor nu îndrăzneau să se gândească, dar pe care Zhiyun îl socotea pricină de glorie și mândrie.

Îl cunoști pe Domnul? a întrebat-o într-o zi pe fata de la prăvălia cu de toate. Dacă mai scuipi spre mine, o să-i zic să te elibereze. Știi ce-i aia să te elibereze? Să te omoare, adică. Să te văd, mai cutezi tu să scuipi?

Părinților ei de la prăvălia de orez deja nu le mai stătea în putere s-o stăpânească. Într-o zi, Jupânul Feng a încuiat bine-bine poarta, decis să n-o mai lase să se întoarcă acasă. În miez de noapte, a auzit-o afară țipând și strigând în toate felurile: Deschideți poarta aia odată? Doar m-am veselit și eu, nu m-am dus la tractir să mă fac târfă, de ce nu mă lăsați să mă-ntorc la mine acasă? Părinții oftau și gemeau întinși în pat, fără s-o bage în seamă, dar mai apoi au auzit-o cățărându-se pe stiva de lemne și scoțând dinăuntru, printre pârâituri, câteva vreascuri uscate. Apoi Zhiyun i-a strigat pe amândoi pe nume, țipând: Dacă nu-mi deschideți poarta, vă pun foc să vă arză prăpădenia asta de prăvălie de orez! Și, dac-o fi, să arză și prăpădenia asta de stradă!

Zhiyun a ajuns, se poate spune, o fată cu nume rău pe Strada Cărămidarilor. În clipele de răgaz, femeile și-o făceau adesea subiect de bârfă, iar copiii, tot văzând și auzind atâtea, învățaseră și ei să-i arunce ocări: Stricată mică ce ești! Otreapă ieftină! Oamenii ghiciseră pricinile pentru care cei din prăvălia de orez își lăsau fata să facă

după cum o tăia capul: pe de-o parte, erau disperați și neputincioși în privința ei, pe de alta, erau intimidați de Domnul, tiranul local. Cei din prăvăliile de pe Strada Cărămidarilor se știau unii pe alții ca pe propriul buzunar, dar relația echivocă dintre Zhiyun și Domnul a învăluit prăvălia de orez într-o lumină misterioasă. Unii au ajuns chiar să ducă vorba despre „Gâsca Mare“ că ar fi în stăpânirea bandiților.

Doamna Zhu, jupâneasa de la prăvălia de orez, s-a prăpădit în iarna acelui an. Înainte de asta, ședea toată ziua în prăvălie, acoperindu-și gura cu o batistă înflorată și tușind fără oprire. După ce a băut niște rachiu de orez la sărbătoarea miezului iernii, a vrut să tușească, dar n-a izbutit să scoată nici un sunet. Jupânul Feng a rostuit o scândură să o ducă pe ea la spitalul misiunii. Unii i-au văzut femeii fața albă ca foaia de hârtie și ochii împăienjeniți de lacrimi. Doamna Zhu s-a dus și nu s-a mai întors – doctorul a spus că a murit de ftizie. Cei de pe stradă au pus cap la cap cele petrecute în prăvălia de orez și au stăruit că Zhiyun era cea care a băgat-o în pământ de supărare. Această perspectivă a predominat o vreme pe Strada Cărămidarilor, de ajunsese și Qiyun să zică la fel. La moartea doamnei Zhu, Qiyun avea treisprezece ani. De mică își disprețuia sora și de fiecare dată când se ciorovăia cu ea, o ocăra arătând-o cu degetul: Te crezi cine știe ce? Știi să te bagabonțești cu niște împuțiți, otreapă ieftină și fără obraz ce ești! Zhiyun se năpustea peste ea și-i dădea câte o palmă, iar Qiyun își acoperea obrazul și plângea cu suspine, dar continua să o ocărască: Otreapă ieftină ce ești! Ai băgat-o pe mama în pământ de supărare! Stai așa să cresc eu, că o să fiu fără crutare cu tine!

Cinci-Dragoni a aflat toate aceste lucruri din gura altora. După ce prăvălia se închidea de noapte, singurătatea era greu de îndurat, așa că se prelingea până la fierăria de peste drum ca să stea la palavre cu fierarii. Aceștia discutau cu mare poftă despre prăvălia de orez, iar când venea vorba de Zhiyun, în ochi li se aprindeau flăcărui nerușinate. Cinci-Dragoni reacționa foarte șters, își depărta palmele și le încălzea deasupra focului, spunând ca dus pe gânduri: Și ce-i cu asta? Așa-s femeile. Fierarii îl luau în batjocură. Ce, ai început să-i ții partea? Te-a lăsat să-i pui mâna pe țâțe? Cu o față abătută, Cinci-Dragoni își întorcea palmele lângă foc. Ce treabă am eu? Oricum n-o să se mărite ea cu mine. Și ce mare lucru e să-i pui mâna pe țâțe? Și să mă lase să i-o pun, tot nu i-o pun.

Urmând frunzele căzute ale salcâmilor de pe stradă, toamna s-a petrecut și ea pe nesimțite. Vântul rece sufla printre despărțiturile dintre case și pe la răspântii, iar freamătul lui semăna cu un plânset înfundat. Cinci-Dragoni mergea încoace și-ncolo cu picioarele goale, pătruns de frig. Era iarăși iarnă. Fără plapumă, fără încălțări și cu foamea din burtă agravată de frig, iarna era anotimpul cel mai de temut, după cum viața îl încredințase de multă vreme. Cinci-Dragoni își imagina casa lui din Satul cu nuci. Apele cele mari trebuie că se retrăseseră acum. După ele, a rămas o întindere mare, goală și stearpă, dimpreună cu casele răvășite în toate părțile. Câinii latră nebunește printre copaci, iar pe pământ sunt peste tot paie de orez și rămurele și frunze uscate de bumbac. Nu știa câți oameni din Satul cu nuci se mai întorseseră acasă. Oricum ar fi, în Satul cu nuci iarna e întotdeauna mohorâtă și aspră. Oricum ar fi, Cinci-Dragoni nu voia să se întoarcă acasă, deloc nu voia.

Se afla acum pe stradă, între fierărie și prăvălia de orez. S-a uitat de jur împrejur pe lunga Stradă a Cărămidarilor. Silueta lui slăbănoagă a fost proiectată pe caldarâm de lumina apusului, solidificându-se și rămânând nemișcată acolo mult timp; era asemenea umbrei unui copac. Pe stradă copiii băteau cercul, iar departe-departe, în gura străzii, o trupă de teatru făcea spectacol cu vorbe și cântec. A auzit un *banhu* și un flaut răsunând laolaltă strident și o voce de fată, copilăroasă și lipsită de forță, plutind spre el în voia vântului. A mai plutit către el și mirosul straniu de la fabrica de medicamente, precum și funinginea de la coșurile fabricilor din zona de vest a orașului. Pe partea cealaltă a străzii, unii prăjeau castane într-un cazan, iar când Cinci-Dragoni și-a întors capul, i-a văzut ridicând cazanul proptit în drum ca să facă loc unei ricșe. Cel ce ținea lopățica pentru castane în mâini a scos un strigăt ciudat înspre ricșă: Ia uitați-vă cine a venit!

Cea care ședea în ricșă era cea mai mare dintre domnișoarele de la prăvălia de orez, Zhiyun. Stătea rezemată, era palidă la față, iar expresia nu-i mai era la fel de plină de vioiciune ca în zilele de altădată. Lângă ea se găsea un bărbat îmbrăcat în negru și purtând pe cap o cascheta – Cinci-Dragoni l-a recunoscut pe Abao. Amintirea nopții de la debarcader îi dădea fiori pe pielea capului. S-a ferit ascunzându-se în spatele unui stâlp de iluminat, privind neliniștit către ricșa care s-a apropiat încetul cu-ncetul și apoi s-a oprit în fața prăvăliei de orez.

Abao a sprijinit-o pe Zhiyun să coboare. Se vedea că aceasta plânsese, avea ochii umflați și roșii. Cu o mână de-a lui Abao apăsând pe fesele pline ale lui Zhiyun, cei doi au intrat împreună. Cinci-Dragoni ședea în spatele stâlpului, cu o pornire ascunsă încolțită în inimă – să-l

omoare pe Abao, să-l omoare pe animalul ăsta. Dacă s-ar fi găsit prin orezăriile din Satul cu nuci, dușmănia i-ar fi fost de-ajuns cât să-l facă să-și pună năzuința în faptă – l-ar fi izbit cu pietroiul, l-ar fi tăiat cu secera sau mâinile i s-ar fi încleștat de gâtul lui. Pe Strada Cărămidarilor însă, pe meleag și pământ străin, știa prea bine că orașul cel necunoscut dimpreună cu faptul că era la mila altora îl făcuseră prevăzător și laș. Doar se gândea. Se gândea, dar nu îndrăznea.

Qiyun, stând în picioare în ușa prăvăliei, i-a strigat tare numele lui Cinci-Dragoni. Acesta a alergat în grabă și a văzut fața plină de aversiune și agitație a fetei. Du-te la Zhiyun și stai și slujește-o. A zis că-i bolnavă, plânge și mai face și tărăboi, și eu n-am chef să mă îngrijesc de ea. Nu era cu ea și un bărbat? a întrebat el. Nu mai bate câmpii, ți-am zis să te duci, du-te, nu-l lăsa pe Abao să stea prea mult pe la ea prin cameră, ai înțeles?

Ce rost are să merg eu acolo? Șoptind așa, Cinci-Dragoni se îndrepta spre curtea din spate când numai bine a nimerit peste Abao, care ieșea din camera lui Zhiyun. A vrut să-l ocolească, dar Abao l-a pironit bănuitor cu privirea și l-a înhățat deodată de încheietură, trăgându-l spre prăvălie. Qiyun s-a apropiat: Abao, de ce-l tragi după tine? E băiatul nostru de prăvălie cel nou. Cum? a întrebat Abao. P-ăsta v-ați găsit să vi-l luați voi băiat de prăvălie? A fost gândul tatei, dar se cheamă că treaba și-o face totuși cinstit. Abao a pufnit, a lăsat mâna lui Cinci-Dragoni și-a zis: Să fiți cu băgare de seamă, ăsta nu prea arată a om cinstit. Qiyun a întrebat mirată: Îl cunoști? E vreun hoț? Abao a râs viclean și, uitându-se drept la Cinci-Dragoni, a zis: Nu-i mai bun ca un hoț. Mă uit la el în ochi și parcă mă văd pe mine. Ca mine e de

aprig. Adică ce înseamnă asta? a zis ea. Îndreptându-și degetul mare în sus, Abao a continuat: Nu vă e la toți frică de mine? Așa că d-aia îți zic să vă păziți de-ăsta.

Cinci-Dragoni și-a lăsat capul în jos, preocupat să meargă înăuntru. Își dăduse aproape sângele mușcându-și buzele, în timp ce-și spunea: De ce s-o ține așa scai de mine câinele ăsta turbat? Rău ce-mi mai vine să-i fac felul, rău! A deschis buimăcit ușa de la camera lui Zhiyun, iar când a întors capul, l-a văzut pe Abao ieșind pe poartă legănându-și umerii și a auzit-o pe Qiyun urlând în spatele lui: Dacă ne vrei binele, zi-i Domnului să-i dea drumul lui Zhiyun, să nu și-o mai țină de stricată, să se joace el cu ea. Mă ia cu scârbă!

Zhiyun ședea întinsă pe pat plângând cu suspine și trăgându-se cu mâinile de păr. Mă doare de mor! O să mor de durere! Lui Cinci-Dragoni aspectul ei îndurerat i se părea foarte nostim. S-a dus la pat și s-a lăsat pe vine, să-i dea jos pantofii din picioare. Apoi a zis: Unde te doare, domnișoară? Zhiyun l-a privit neatentă și a spus cu voce tare: Peste tot mă doare, mă doare de mor! Se încăpățâna să nu-l lase să-i dea jos pantofii. Cară-te, de ce-mi dai pantofii jos? Oi fi și tu vrednic să te sui în pat cu mine? Cinci-Dragoni a izbutit cu mare greutate să-i scoată unul dintre pantofii cu toc. Nu cutez eu una ca asta! Domnișoara cea mică mi-a zis să vin să te slujesc. Dacă ești bolnavă, dormi puțin. Nu s-a gândit că Zhiyun o să-i zboare un picior drept în față. Și-a acoperit-o și s-a dat înapoi câțiva pași, cu sufletul plin de o indignare pe care nu îndrăznea să și-o arate. Zhiyun a zis: Mă-sa, orișicare bărbat vrea să-și puie labele pe mine! Ce-i chiar așa ușor să te iei de mine? Cinci-Dragoni a râs amar: Orișicare bărbat o vrea el să-și puie labele pe tine, dar eu, unul, nu le-am pus. A turnat apă fierbinte

într-un lighean, a stors în ea un prosop și i l-a înmânat lui Zhiyun: Domnișoară, se vede treaba că cineva ți-a făcut nedreptate, șterge-te pe față să se mai ducă supărarea! Vorbele lui au pus sare pe rană, iar Zhiyun s-a pus iarăși să plângă și să lovească în pernă, spunând printre lacrimi: Cum să-mi treacă supărarea? Mor de supărare, mor! Pe ce se bazează el să dea în mine? Drac bătrân și pofticios, câinos și fără inimă! I-am ținut tovărășie la distracție atâția și-atâția ani și uite că ridică mâna și dă în mine! Dă în mine!

De-abia acum a înțeles Cinci-Dragoni din ce motiv plângea și făcea tărăboi Zhiyun – Domnul dăduse în ea. Nu știa de ce dăduse, dar peste tot e lucru obișnuit să dea bărbatul în femeie, că femeile au ele mereu de ce să fie altoite. Ce-o fi așa cu inima frântă, își zicea Cinci-Dragoni, așa-i trebuie! La gândul ăsta, pe la colțurile gurii i-a răsărit un zâmbet rece, în timp ce se-ndrepta pe tăcute afară din cameră.

Ia stai tu! a urlat Zhiyun din spate, iar o pernă a venit înspre el, lovindu-l lin în spate. Ce mă-sa, așa mă slujești tu pe mine?

Cinci-Dragoni a lăsat jos paravanul de la ușă și a spus, întorcându-și capul. Trebuie să dormi, domnișoară, nu-i deloc potrivit să mai stau eu pe aici.

Potrivit, nepotrivit, nu-mi pasă mie! Pe mine mă doare de nu se poate și tu vrei să pleci?

Ce să fac? a întrebat Cinci-Dragoni cu o figură plină de îngrijorare și amărăciune. Pot să mai fac ceva sau să mă duc după doctor să-ți dea niște leacuri?

Nu vreau doctor, vreau să mă tragi tu nițel. Zhiyun a zâmbit deodată secretoasă. Cinci-Dragoni, vreau să mă tragi! Hai, dacă mie nu mi-e frică, ție de ce ți-e? Cinci-Dragoni a văzut că unghiile lui Zhiyun erau date cu ojă

și că degetele acelea stacojii țopăie de câteva ori pe pieptul ei, îi descheie cu agilitate nasturii de la rochie iar după aceea îi desfac furoul roz. Cinci-Dragoni a făcut gura mare, uitându-se stupefiat la țâțele înălțându-se albe ca zăpada, pe jumătate acoperite, pe jumătate lăsate la vedere. Erau împânzite de semne roș-negre. Gâtlejul lui Cinci-Dragoni a bolborosit nedeslușit, iar el și-a răsucit fața și a ridicat paravanul, cu inima săltându-i haotic.

Tăntălău fără speranță! A auzit hohotele de râs nebunesc și jignirile lui Zhiyun de dincolo de paravan. Roșu la față, Cinci-Dragoni a dat un pumn în zid. Nu știa cum să spună ce trăiri îl încearcă, dar se tot gândea ce-o fi cu semnele acelea roș-negre.

Când era mai tânăr, Cinci-Dragoni trecuse prea puțin prin asemenea situații speciale. Și în Satul cu nuci erau asemenea femei, care se împreunau prin căpițele de fân cu negustorii de mărunțișuri și meșteșugarii care mai treceau pe acolo; când se făcea dimineață, bărbații lor le alergau pe drum cu vreo seceră sau băț în mână. Țipetele ascuțite ale femeilor semănau cu miorlăitul pisicilor pe acoperișuri, primăvara. Asta se întâmpla în satul cel îndepărtat, unde toate cele erau grosolane și lipsite de bună rânduială. Sânii pe jumătate acoperiți, pe jumătate lăsați la vedere ai lui Zhiyun îi înfățișaseră acum necuviințele de la oraș și de pe Strada Cărămidarilor. Era un alt fel de apăsare și umilire, care i-a rămas pe suflet. La căderea nopții, s-a foit și s-a frichinit în culcușul lui de pe jos; dorințele îi legau strâns întregul corp ca o frânghie, iar fața îi era străbătută de valuri de căldură și durere. Întunericul a tăinuit substanța freneziei sale. S-a rușinat. A simțit mirosul greu și dulceag al spermei năpădind plapuma și prăvălia de orez cea neagră ca tăciunele.

Multă vreme, ochii lui Cinci-Dragoni au ocolit-o pe domnișoara mai în vârstă, pe Zhiyun. Nu cuteza să se uite la buzele ei subțiri date cu ruj, și cu atât mai puțin la fesele ei pline și care se legănau cu mare amplitudine. Aceasta nu venea din sfiala celui ce-și știe locul, ci mai degrabă dintr-o pornire de a masca cu grijă lucrurile. Lui Cinci-Dragoni îi era teamă ca ceilalți să nu-i perceapă în priviri uneltirile și gândurile nelalocul lor. Ascundea în străfundurile inimii un foc neguros, care i se mistuia pe ascuns în priviri.

În acea zi, de dimineață, Cinci-Dragoni scotea apă. A auzit fereastra lui Zhiyun deschizându-se cu un scârțâit, iar Zhiyun, cu o față ușor palidă, a apărut la ea. Și-a încârligat arătătorul către Cinci-Dragoni, făcându-i semn să vină în cameră. Cinci-Dragoni nu știa ce voia femeia și a intrat șovăielnic. A văzut că Zhiyun se așezase la măsuța de toaletă, pieptănându-și alene părul. Nu vorbea cu el, iar Cinci-Dragoni auzea doar șușuitul pieptenului prin părul ei cel lung, făcut permanent. Uitându-se în oglindă, Zhiyun a oftat deodată.

Mai încolo, mergi cu mine la magazinul mare. Zhiyun și-a pus pieptenul jos și și-a aranjat vârfurile deasupra frunții. Vreau să-ți cumpăr o pereche de pantofi și două de ciorapi.

Ce? Cum de ți-a venit gând, domnișoară, să-mi cumperi pantofi? a zis Cinci-Dragoni, stând țeapăn în picioare.

M-am uitat adineauri la tine multă vreme. E așa frig afară și tu porți gumarii ăia sparți. Și-n inimă mi se face frig când te văd.

Cinci-Dragoni și-a ridicat picioarele pe rând. Gumarii negri îi erau găuriți la vârf, lăsând vederii două degete alb-gălbui. Îi rostuise de sub pat și i-i dăduse jupânul

Feng. Privindu-și picioarele, a spus: M-am învățat așa, când faci multă treabă, nu-ți mai pasă de frig.

Carevasăzică îți place să-ți fie așa frig? Zhiyun și-a întors fața și l-a privit cu coada ochiului. Dacă-ți place, atunci nu-ți trebuie pantofi noi. De parcă stau eu să mă rog acuma de tine!

Nu mai vorbi așa, domnișoară. Cinci-Dragoni și-a împreunat pe dată mâinile în semn de rugăminte. Știu că ai inimă bună, domnișoară. Așa pârlit și sărăntoc cum sunt eu, tot din carne și sânge-s făcut, cum să-mi placă să-mi fie frig?

E bine dacă știi asta. Pudrându-se, Zhiyun a adăugat: Eu nu-s așa de rece la inimă ca Qiyun și-mi place să mă milostivesc de alții. Tare mi-s eu blajină la suflet! Da' zău de știu de s-o găsi vreunul să se milostivească de mine dacă oi avea și eu vreodată parte de amar.

Domnișoară, te-ai născut în bogăție și în neam bun, cum s-ajungi să ai parte de amar? Cinci-Dragoni s-a uitat fix în oglindă, unde pe fața lui Zhiyun se vedea distinct cât e de plină de mâhnire, lucru nou pentru el. Și-a lăsat capul în jos, s-a gândit ce s-a gândit și-a zis: Noi ăștia suntem ăia de-avem parte de-amar. Că Cerul face oamenii fără părtinire, dacă face unul de are trai bun, face și unul care are parte de-amar. Domnișoară, noi doi suntem o pereche de oameni d-ăștia.

Ce pereche? Zhiyun s-a pus pe chicotit – așa îi era felul, își schimba expresia de la o clipă la alta. Arătând spre Cinci-Dragoni, a spus: Zici că tu și cu mine suntem o pereche? Mă prăpădesc de râs.

Nu, nu, ziceam că ăla de are trai bun și cu ăla de-are parte de-amar sunt o pereche, a explicat Cinci-Dragoni, înroșindu-se ușor. Cum o să am eu parte de-așa soartă?

Când Zhiyun l-a chemat mai apoi să iasă din casă, Qiyun i-a auzit și s-a așezat în dreptul ușii, nelăsându-i să treacă. Ce nebuneală te-a mai luat? Vrei să-l iei cu tine la târguieli și pe-unul ca ăsta? Ia vezi că are treabă de făcut! Zhiyun i-a dat un brânci, zicându-i: Câinele bun nu-ți stă-n drum. Ce-mi stai în cale? Te-nverzești și dacă mă vezi cu unul ca ăsta, ai? Am băgat de seamă că n-are încălțări și-l iau cu mine să-i cumpăr. Qiyun a râs rece. Iarăși te dai tu bună la inimă! Iei bani de la tejghea ca să faci pe mărinimoasa și nu ți-e că scârbești omul! Sprâncenele subțiri ale lui Zhiyun s-au arcuit indignate, iar ea a tras o înjurătură grosolană. Mănânci rahat! Banii mi i-a dat Domnul, îi cheltui cum vreau eu, ce-ți pasă ție? Și-a-ntors apoi capul și i-a zis lui Cinci-Dragoni: Haide, n-o băga în seamă! Se-nverzește toată de oftică.

Cinci-Dragoni se sprijinea stânjenit de zid, ascultându-le pe surori cum se sfădesc prostește. În sufletul lui, le ura nițel pe amândouă – și pantofii ăia, să i-i cumpere, dacă i-i cumpără, și dacă nu, s-o lase moartă, nu să-l facă pe el să pățească strâmbătate. L-a văzut și pe jupânul Feng cum iese și se încruntă ușor. Nu vă mai certați fără rost, a zis acesta, o să v-audă vecinii de pe stradă și-o să socoată că-i cine știe ce. Qiyun, lasă-i să treacă, eu am pus-o pe Zhiyun să-i cumpere încălțările alea. Iar lui Zhiyun i-a zis: Ia-i-i trainici și să-i țină. Vezi să nu fie de piele, că e om de face muncă trudnică. Cinci-Dragoni asculta, stând deoparte, vorbele jupânului Feng, iar dușmănia l-a cuprins din nou. Ce mai știe moșu' s-o cârmească după cum bate vântul! Nu i-a zis el acu' pe ocolite lui Zhiyun să-i cumpere încălțări de paie? Încălțările de paie fac doar câțiva bănuți perechea. Cinci-Dragoni s-a gândit că-n prăvălia de orez chiar nu e nimeni care, cu inima curată, să se arate bun cu el. Știa el prea

bine că și mila și căldura sunt ca băltoacele rămase-n stradă după ploaie, n-au adâncime, sunt mincinoase și pier de cum bate vântul și iese soarele din nori. Și orice soi de pantofi or fi, tot n-o să mă cumpere ei pe mine! La drept vorbind, nici unul nu mă socotește om adevărat. Și s-a mai gândit că dușmănia tot dușmănie rămâne, e ca o bucată grea de fier – cum o ciocănești și-o șlefuiești, bucata de fier e tot bucată de fier – care-l apasă pe inimă.

De când a început iarna, Cinci-Dragoni a încălțat pantofii din doc pe care i i-a ales Zhiyun. Pe Strada Cărămidarilor a început să bată vântul geros din nord, iar apa murdară de pe caldarâm îngheța peste noapte. În zori mai ales, frigul umed te înțepa până în măduva oaselor. Lui Cinci-Dragoni îi era frică de o asemenea iarnă, dar tot era nevoit să se strecoare afară din culcuș când se lumina de ziuă și să se ducă la dugheana de la răspântie să le ia celor din prăvălia de orez uscățele, plăcintă cu susan și lapte de soia. Gospodinele care se zoreau să cumpere de mâncare dis-de-dimineață îl vedeau cum, cu fața acoperită de degerături, se vântură orbește pe străzi, ducând într-o mână coșul cu mâncarea de dimineață și-n cealaltă, legume. Privirile îi fugeau, însă cine i le prindea atent putea descoperi în ele ranchiună și agitație.

În asfințiturile de iarnă, jupânul Feng se arăta deseori în baia publică „Izvorul Limpede“, lucru pe care îl făceau numeroși mici proprietari de pe Strada Cărămidarilor ca să facă față frigului iernii. Îl lua uneori cu el și pe Cinci-Dragoni, punându-l să-l frece pe spate și să-i maseze picioarele. Cinci-Dragoni se bucura să meargă. Aerul cald din baie și corpurile goale îl destindeau. Rămânea gol-pușcă. Toți bărbații erau și ei goi-pușcă, iar organele lor ascunse ieșeau la iveală în lumina ștearsă.

Doar în aburii și susurul apei din bazin i se mai risipea deprimarea. Și eu sunt la fel ca voi. Cinci-Dragoni își înfășura pe mână prosopul unsuros și-l freca pe spate pe jupânul Feng. Și dacă tot suntem la fel, de ce sunt eu mereu ăla de te freacă pe tine pe spate? Tu de ce nu te învoiești să mă freci pe mine? La fel ne-au crescut sulele și la fel se adună murdăria pe noi, dar uite că eu îl frec fără oprire pe moșu' ăsta pe spate, și-l frec, și-l frec, și-l frec. Da' de ce? Când se gândea așa, mișcările lui Cinci-Dragoni se domoleau.

La marginea bazinului a dat peste cei din Frăția portului și când i-a văzut cum sar cu plescăituri în apa cea caldă, burta i s-a strâns în mod straniu. Credea că vaporii de apă o să poată bloca ochii aceia cruzi și puși pe ceartă, dar jupânul Feng îl chemase deja pe Abao, zicându-i: Abao, hai să te frece pe spate băiatul meu de prăvălie! După aceea l-a văzut pe Abao apropiindu-se prin apă. Abao și-a mijit ochii și l-a fixat cu privirea, după care s-a bătut ușurel cu mâna pe zona păroasă de deasupra buricului: Hai să mă freci pe spate. Dacă nu mă freci bine, o pățești. Dacă mă freci bine, te-alegi c-un argint drept răsplată. Cinci-Dragoni și-a răsucit fața ca să nu vadă corpul albicios și grăsuliu al lui Abao, iar apoi i-a spus: Te frec pe spate, dar dup-aia te rog eu să nu mă mai țintuiești așa din ochi, că eu n-am vrajbă sau gâlceavă cu tine. Abao a sărit din apă și s-a întins pe-o scândură de lemn: Aia nu-i musai. De când sunt îmi place să le caut oamenilor nod în papură, ce-i aia că n-ai vrajbă sau gâlceavă? Lu' băiatu' nu-i pasă de din astea, pe-ăla de nu-mi place de ochii lui, îl potolesc. Frăția asta face.

Cinci-Dragoni s-a uitat la Abao cum stătea trântit pe scândură. Corpul îi era neplăcut de alb, iar fundul, rotofei și cărnos ca de femeie, i se țuguia ușor; din anus îi

răsăreau câteva fire răsucite de păr negru. Cinci-Dragoni l-a stropit cu puțină apă, iar după aceea l-a frecat cu vlagă pe umeri, brațe și de-a stânga și de-a dreapta coastelor. Mâna lui Cinci-Dragoni i-a atins ușurel pielea molatecă și lipsită de elasticitate, sub care se găseau cocoloașe de grăsime și vene de un albastru închis. Fel de fel de porniri l-au încins pe Cinci-Dragoni. Se gândea că doar să-și întindă mâna sub fundul lui și-l și poate înhăța de ouă, doar să i le strângă mai cu vlagă între degete și gata cu jigodia asta. Și-a amintit și de scenele mărețe de la tăiatul vitelor în Satul cu nuci și s-a gândit să-l taie pe Abao ca pe o vită nebună. Și asta era ușor, îi trebuia doar un cuțit ascuțit. Pornindu-se de la locul cel mai moale, ar fi putut să-i sfâșie toată pielea de pe el. Gândindu-se așa, mâinile i s-au pus deodată pe tresărit, iar din ochi i-au irumpt raze de lumină umedă și fericită.

În asfințit, vântul lovea în însemnul prăvăliei de orez. Era frig.

Cinci-Dragoni a ieșit din fierărie, bătând cu mâna în zidurile caselor și ducându-se apoi drept în fața jupânului Feng. Acesta ședea la tejghea numărând banii. Și-a ridicat capul și l-a văzut pe Cinci-Dragoni trăgându-și înapoi umerii de parcă i-ar fi fost frig și rămânând apoi înlemnit pe loc. Ochii lui luminoși scânteiau însă.

Sun, de la fierăria de peste drum, a murit, a zis deodată, numai ce și-a dat ultima suflare.

Am auzit, a dat tifoida peste el. Dacă n-ai treabă, du-te mai rar pe-acolo, că dacă te molipsești, dăm toți de necaz.

Acu' le lipsește unul la ciocan. Trebuie să ai tărie ca să dai cu ciocanul. Ziceau să viu eu.

Cum? Jupânul Feng a închis sipetul de bani, și-a ridicat privirea și l-a cercetat pe Cinci-Dragoni. Cu o

urmă de batjocură în glas, a zis: Ai învățat și să lași o slujbă pe alta? Cine te-a mai învățat asta?

Au zis că-mi dau cinci arginți pe lună, cu masă și casă în fierărie, a răspuns calm Cinci-Dragoni. Falangele degetelor i s-au pus în mișcare, trosnindu-i pe sub haina de bumbac unde și le avea vârâte. Nu-s vreun tăntălău, vreau să mă duc.

Ușor uimit, jupânul Feng s-a holbat la el, iar după aceea pe față i-a răsărit un zâmbet de batjocură. Chiar se vede treaba că omul bun la suflet nu primește după faptă, iar câinele bolnav te mușcă după ce-l lecuiești. A oftat și a deschis din nou sipetul de bani, apucându-se să numere monedele de aramă. Deci ia zi, cât vrei?

Cinci arginți. Socot că truda mea la prăvălie face cinci arginți.

Na! Jupânul Feng i-a aruncat un argint, bang!, apoi încă unul, până la cinci. Chipul îi era plin de ciudă, dar în același timp nu lipsea de pe el zeflemeaua. Na! a zis iarăși, acu' ești și tu om, știi să te tocmești de plată.

Cinci-Dragoni s-a îndoit de șale și a cules de pe jos cu încetul cele cinci monede. A suflat peste ele, de parcă ar fi fost prăfuite. Fața i-a fost inundată de o roșeață neuniformă, care i-a cuprins până și gâtul golaș și umerii. Jupânul Feng i-a auzit gâfâitul greoi. Și-a îndesat banii în haina vătuită și s-a îndreptat spre ușă. A întors pe neașteptate capul și a zis: O să-mi iau din nou pantofi. Vreau să-mi iau unii de piele. Pantofi de piele.

Uitându-se după el, jupânul Feng a rămas încremenit multă vreme, iar apoi s-a deșteptat pe deplin cu privire la sensul vorbelor lui Cinci-Dragoni. Pantofi din doc și pantofi de piele. Un amănunt uitat. Uite că ținuse dușmănia asta în el. Jupânul Feng s-a gândit ce s-a gândit, dar tot i s-a părut de neconceput: atâtea zile, și ăsta

ținuse dușmănie în el pentru o pereche de pantofi. A înțeles deodată cât de colțuros e caracterul lui Cinci-Dragoni, cât de înguste îi sunt aspirațiile și ce bine se pricepe să le poarte altora vrajbă. Îl socotise mereu un hoinar temător și vrednic de milă și ignorase tot soiul de semne de trădare și revoltă pe care acesta le dăduse. S-a ridicat și s-a dus în ușă, privindu-l pe Cinci-Dragoni cum tropăia în înserare pe strada însingurată. Își avea umerii tot trași înapoi, pasul îi era ușor răscrăcărat, iar țeasta foarte mare, rasă și lucioasă, îi licărea mărunt. A dispărut în cele din urmă după ce a cotit la capătul străzii.

Futu-te-aş de jigodie! l-a ocărât jupânul Feng sprijinit de ușă. Orice s-ar spune, îi venea greu să accepte realitatea care i se revela acum treptat. Realitatea era cinci arginți și mai era și o pereche neștiută de pantofi de piele. Acum realitatea aceasta era așezată, rece și aspră, în fața lui.

Pantofi de piele? Vrea pantofi de piele? Bodogănind așa, jupânul Feng a încuiat sipetul din lemn de santal, iar după aceea a plecat cu el în brațe spre curtea din spate. Qiyun tăia varză în bucătărie, numai foșnituri și foșnete. Jupânul Feng a zis înspre bucătărie: Știi ce s-a dus să facă Cinci-Dragoni? S-a dus să-și ia pantofi de piele! A izbucnit în râs. Să-și ia pantofi de piele? s-a mirat Qiyun. De-abia ce i-ai luat pantofi! Soiul ăsta de oameni, dacă le dai un băț, vor să se suie pe el până-n grindă! O să vedeți voi! Jupânul Feng s-a enervat deodată și-a urlat spre bucătărie: Și ce vrei să fac? Crezi că mie-mi place de jigodia asta? Dar îmi trebuie puterea lui, puterea lui, să facă treabă, înțelegi?

Când Cinci-Dragoni s-a întors, se întunecase deja. Jupânul Feng l-a văzut la bucătărie umplându-și bolul cu orez rece. Ședea pe vine, gura, pentru că și-o îndesase

cu cocoloașe de orez, i se lățise pe la colțuri, în timp ce dinții și limba îi scoteau niște plescăituri neplăcute. Jupânul Feng a descoperit că se întorsese cu mâna goală, așa că l-a întrebat prin fereastra bucătăriei: Unde-ți sunt pantofii? Ia să-i văd și eu.

N-au ajuns banii, a răspuns slab Cinci-Dragoni, cu o expresie liniștită.

Sigur că n-au ajuns, vrei să-ți dau mai înainte plata pe luna care vine?

Nu-i nevoie. Cinci-Dragoni și-a lăsat capul în jos și-a scobit după o gură de orez. *La drept vorbind*, nu vroiam să-mi iau nimic, doar am mers așa pe stradă, că eram necăjit rău. Când merg așa pe drumuri fără rost îmi priește tare mult.

În adâncul nopții, Cinci-Dragoni asculta atent sunetele lumii. Vântul bătea în ferestrele de la stradă ale prăvăliei de orez. În afară de șuierul vântului de nord, se mai auzea doar huruitoarea paznicului de noapte. Totul s-a făcut apoi tăcere de moarte. Confruntându-se cu frigul și plictisul însingurat, și-a amintit nu doar o dată de trenul cu cărbuni galopând prin câmpie. Prăvălia de orez și întreaga Stradă a Cărămidarilor semănau cu un vagon uriaș, care-l trăgea și-l zguduia. Adormea mereu în această stare de năuceală. Era încă pe drum, iar drumul pe care plecase lăsându-și casa și masa era negru și lung. Se zdruncina. Oameni, case, animale și orezul fără margini și fără hotar pluteau prin apele cele mari. Îl mai visa și pe omul acela care murise de foame la colț de stradă, cu un sac de iută drept pernă și cu un strat alb de brumă prins în păr. S-a văzut și pe el fugind nebunește pe strada neagră ca tăciunele, la fel cum și-a auzit și țipetele înspăimântate reverberând în noapte, atât de pline de jale, atât de disperate.

Capitolul trei

Când vremea s-a făcut însorită, Zhiyun și-a întins la aer toate hainele din cufere, iar mătăsurile, lânurile și blănurile au ticsit curticica, răspândind un miros greu de camfor. Zhiyun își prețuia fiecare dintre hainele cele frumoase și la modă – erau și unica avere importantă pe care o avea în anii tinereții. Acum, că venise iarna, Zhiyun se îngrășase ușor și părea și mai deschisă la ten și mai bine făcută. Chiar și când era în casă, bărbia și jumătate din față îi rămâneau îngropate într-un guler din blană de vulpe, ducându-i pe ceilalți cu gândul la actrițele frumoase și mofturoase din filme.

Zhiyun era într-o dispoziție la fel de senină ca cerul. Ședea pe un balansoar și-și fixa cu privirea, plină de sine și mulțumită, fiecare eșarfă de mătase și fiecare rochie de damasc. Soarele de după-amiază a potopit peste streșini, iar mătasea moale s-a unduit ca apa; în liniștea cuprinzătoare, s-a putut auzi chiar și un foșnet vag și îmbătător. Zhiyun se legăna fără oprire în balansoar, îngânând cum îi venea bine un cântecel din Jiangsu care circula prin zona debarcaderului din nordul orașului. Cântecelul era ușuratic, vulgar și provocator, iar Zhiyun și-a acoperit deodată gura și s-a pus pe râs. Ce nostim, deșucheat rău! și-a zis. Nu mai știa când învățase cântecelul. De altfel, nici înjurăturile – mereu altele – care-i

ieșeau mai tot timpul pe gură pesemne că nu le-nvățase de la cineva anume, sau poate că le știa din pricină că se prostea toată ziua cu ticăloșii și nemernicii din Frăția portului. Zhiyun știa ce fel de fată este și știa că orice om și orice lucru o influențau cu ușurință, stârnind în ea bucuriile și supărările ei simple.

Cinci-Dragoni, ia vino tu încoa'! Când l-a văzut ițindu-și capul prin curte, Zhiyun l-a oprit: Vino încoa' și stai de pază la lucrurile astea!

Da' de ce trebuie pază? Cinci-Dragoni s-a apropiat mofluz. Haina lui vătuită era plină toată de o cenușă albă. După ce și-a scuturat mânecile și cracii pantalonilor, a zis: Ți-e că vin hoții în curte?

Nu mi-e frică de tâlharii de-afară, mie d-ăia din casă mi-e frică, a rostit Zhiyun misterios. Trebuie să ies și n-am liniște de hainele astea așa frumoase.

Cine-s tâlharii din casă? Ce să fac eu cu ele dacă ți le fur?

Nu de tine vorbeam, ce ești așa simțitor? Zhiyun l-a îmbrâncit și și-a țuguiat buzele în direcția prăvăliei. Să fii cu ochii pe Qiyun, are oftică în ea că eu am așa haine frumoase. Ea n-are de nici unele. Vezi să nu-mi scuipe pe rochii.

Să-ți scuipe pe rochii? Cinci-Dragoni a întrebat-o surâzând și foarte interesat: O să facă ea una ca asta?

Când mi-am scos hainele la aer anul trecut, a scuipat. Nici nu știi tu cât e de perfidă, are gânduri rele cu carul.

Ești sora mai mare, de ce n-o dregi odată zdravăn? a întrebat Cinci-Dragoni cu totală indiferență, încrucișându-și brațele. Domnișoara cea mică e cam nestăpânită, și mie mi-e frică de ea.

Nu mă pun eu pe sfadă cu ea. Știe să țină casa și tata îi face toate hatârurile, o crede vreo comoară, nu alta. Zhiyun s-a ridicat din balansoar cu un salt. Eu una nu vreau să-mi mănânc zilele stând cu ochii pe prăpădenia asta de prăvălie de orez. Două zile dacă nu ies, mă ia cu amețeală și mă sufoc.

Nu mai era nimeni în curte. Cinci-Dragoni a dat plictisit ocol bârnei pe care se aeriseau rufele. Rochiile atârnate pe ea semănau uneori cu o siluetă de femeie, iar dacă te dădeai mai aproape puteai simți odoarea de cosmetice rămasă pe ele. Soarele îl bătea direct în creștet pe capul său proaspăt ras, producându-i o mâncărime măruntă. Și-a dat cu mâna prin păr – țepii acestuia îi stăteau drepți ca niște ace. A simțit o căldură slabă, nimic altceva. A întins după aceea mâna și a pipăit rochia de mătase fără mâneci din fața lui, de culoarea pufului gălbui de gâscă: dinspre degete, o senzație de moale și catifelat i s-a transmis în tot corpul. Ca un fir de apă, i s-a insinuat în cele din urmă în sânge, iar pe el l-au trecut inexplicabil fiori reci. Lăsându-se cuprins de o fantezie apărută pe neașteptate, a fixat cu privirea rochia aceea gălbuie ca puful de gâscă, cu mintea toată încâlcită și neliniștită. Era o haină de vară. Vara, frumoasa și cocheta Zhiyun ieșea și intra îmbrăcată în ea în prăvălia de orez. Oare ce făcuseră vara cei de aici? El peste vară plivea buruienile în orezăriile din Satul cu nuci, potopul nu se repezise încă din munți în jos și toți oamenii se agitau disperați pe câmp. Uneori, în crucea amiezii, călca pe roata de apă și auzea scârțâiala monotonă a palelor morii, în timp ce apa se ridica cu încetul din șanțuri și pătrundea în câmp. Parcă presimțise atunci schimbările de peste toamnă. În osteneala și nevoința lui, își închipuise orașul, cu numeroase fabrici și prăvălii și cu femei

multe mergând pe stradă – femei îmbrăcate în soiul ăsta de haine, gălbui ca puful de gâscă, pasionale, care te stârnesc: aveau sânii tari și fermi, talia fină și mlădioasă, iar ochii lor dezmățați și ațâțători aprindeau focul gândurilor rele în bărbați. Cinci-Dragoni ținea minte nenumăratele nopți petrecute în templul familiei, în care, istovit la minte și la trup de munca extenuantă de pe câmp și de închipuirile sale despre oraș, îi apăreau frecvent în vis femeile cele străine de la oraș. Pe podeaua templului și pe picioarele meselor de ofrandă rămâneau peste tot pete albe. Își amintea și cum unchiul lui venise la templu, îi descoperise cu agerime blasfemia și îi spusese sever: Cinci-Dragoni, ai murdărit pământul sfânt din templul strămoșilor, mai devreme sau mai târziu o să-ți capeți tu cuvenita răsplată.

Nu mi-e mie frică de nici o cuvenită răsplată. Cinci-Dragoni a înhățat rochia lui Zhiyun și a strâns-o crunt între degete. Pe față i-a apărut un val de roșeață. Ca mai înainte, în curte nu era nimeni. S-a dus la colțul zidului, unde urina adeseori, și și-a desfăcut în grabă cureaua pantalonilor. Stătea la colțul zidului cu picioarele desfăcute ca atunci când urina; a văzut un șoarece tulind-o pe lângă el și dispărând în curte.

Din prăvălie au răzbătut glasurile jupânului Feng și al tejghetarului Wang. Se părea că orezul din magazie stătea să se termine, iar corabia care transporta orez din Zhejiang încă nu sosise la debarcader. Jupânul era foarte neliniștit. A spus că trebuie să ceară ajutorul Domnului ca să facă rost de orez și s-a arătat preocupat că acesta s-ar putea să nu i-l dea. Vocea stridentă a lui Qiyun s-a vârât și ea în vorbă. Trimite-o pe Zhiyun la el! Ți-e că n-o să te-ajute el cu un mărunțiș ca ăsta? Zhiyun nu se poate să-i țină pe degeaba tovărășie la distracție.

Jupânul Feng l-a pus pe Cinci-Dragoni să se țină după Abao și ai lui când merg la debarcader să ia cu împrumut niște orez. Cinci-Dragoni a întrebat suspicios: Cum să iei cu împrumut câteva corăbii de orez? Cine-o să ne dea cu împrumut câteva corăbii de orez? Jupânul i-a tăiat vorba și-a îndrugat: Nu-ți mai bate tu capul. Du-te după ei și gata.

Cinci-Dragoni a ajuns încă o dată la debarcader în adâncul nopții, iar scena de demult și trăirile de demult i-au stârnit amintiri pline de suferință. S-a sprijinit de un maldăr de baloturi, fixându-i cu privirea pe cei câțiva nemernici din Frăția portului, ca să-i vadă cum o să ia orezul cu împrumut. De-a lungul râului, felinarele luminau răzleț, conturându-le catargelor și grămezilor de marfă linii și umbre complicate. Fața lui Abao, cu aerul ei de copil, părea relaxată și plină de stăpânire de sine. Fața asta, pe care Cinci-Dragoni vedea mereu umbra fărădelegilor, îl înspăimânta, dar și mai mult îi umplea sufletul de dușmănie. Ce era ciudat e că mai vedea și o piele de om care se târa în urma lui Abao. Cei din Frăție au sărit pe o navă care transporta petrol și care era lipită de chei, iar de acolo pe două vase, trase la debarcader. Cele două corăbii care transportau orez s-au zdruncinat cu repeziciune, iar felinarele cu kerosen de pe catarg au dispărut brusc. Cinci-Dragoni l-a văzut de la depărtare pe Abao aruncându-le în râu și și-a dat seama că nu e vorba de nici un fel de împrumut de orez, ci de o tâlhărie în toată regula. A aruncat o privire în toate părțile – de ce nu venea nimeni să-i împiedice? Oamenii de pe celelalte corăbii? Dar slugoii ăia de paznici de seamănă cu duhurile de hoinăresc noaptea și-s îmbrăcați în uniforme negre? Se vede treaba că pe-aici chiar nu e nici o rânduială, doar să ai oameni și puști, și ce vrei să faci, aia faci.

Abao i-a făcut semn cu mâna lui Cinci-Dragoni să vină pe corabia încărcată cu orez. Cinci-Dragoni a ezitat multă vreme, apoi a sărit fără grabă de pe o corabie pe alta. Nu voia să participe la jefuirea corăbiilor, dar Abao, futu-l-aș, nu se-nvoiește chip să mă lase. L-a văzut pe șeful echipajului cum e aruncat în magazie cu mâinile legate la spate și cu gura astupată cu bumbac. Îi era bine cunoscută privirea disperată și plină de tristețe și indignare a acestuia, și și-a zis că și-ăsta e un amărât fără noroc. Ăluia de veghează o corabie plină-plină cu orez îi e sorocit să n-aibă noroc – ce, nu știa că sunt vremuri întunecoase și cu primejdie? A întors capul și s-a uitat la orezul din magazie, care scânteia în noapte cu luminițe alburii și călduțe. Îi plăcea lumina blândă a acestui orez.

Ia zi, le știi cu corăbiile? Țărănoii trebuie să le știe.

Nu, a răspuns instinctiv Cinci-Dragoni, țărănoii nu e musai să le știe.

Nu mă prosti! Abao l-a prins de bărbie și l-a cercetat cu privirea. Ți se citește-n ochi că iar spui minciuni. Trage repede corăbiile la mal, c-altfel n-avem cum să dăm jos marfa de pe ele. Almintrelea te-arunc în râu.

Nu le știu prea bine. Cinci-Dragoni și-a plecat privirea și i-a dat celuilalt la o parte mâna. Să-ncerc, să vedem.

Zdruncinându-se, cele două vase cu orez au tras anevoie la țărm. Niște oameni au împins câteva telegi din întuneric și-au început să descarce orezul iute ca vântul. Cinci-Dragoni auzea cum orezul răsturnat pe telegi stârnește un fâșâit fluid. Totul avea rost și rânduială și uite așa, cu calm și fără menajamente, au jefuit două corăbii de orez. Cinci-Dragoni s-a încredințat că toate zvonurile de pe Strada Cărămidarilor cu privire la Frăție erau adevărate – cei din ea își aveau temei în nelegiuire și silnicie și le era floare la ureche să facă orișice lucru.

Bâldâbâc! Cinci-Dragoni a întors capul numai bine ca să-l vadă pe șeful echipajului, legat cum era, rostogolindu-se în râu. Omul și-a ridicat capul părând că vrea să spună ceva, dar cocoloșul din gură i-a astupat glasul. Cinci-Dragoni a văzut cum pe față îi flutură o lumină palidă și deznădăjduită, în timp ce corpul, asemenea unui balot, îi pică greu în râu, împroșcând cu multă spumă.

A sărit în râu! Cinci-Dragoni și-a aruncat uneltele și a dibuit cu mâna prin apă, dar șeful echipajului se scufundase deja. Pe mâna lui Cinci-Dragoni au rămas doar câțiva stropi de apă rece ca gheața.

Nu vroia să trăiască, a zis moale Abao. Un laș ca ăsta, las' să moară dacă e să moară. Să zicem că i-am fost eu de ajutor. Să sari în râu pentru o corabie cu orez? Oamenii de soiul ăsta nu-s vrednici să trăiască!

Cinci-Dragoni și-a pipăit mâna, era rece și umedă, întocmai cum se simțea și el pe dinăuntru. În lumina ștearsă a lunii și a felinarelor, râul curgea în goană către răsărit. Cinci-Dragoni s-a gândit că an după an fărădelegile mișună peste tot ca furnicile și că apele năvalnice ale râului au înghițit neștiut de multe suflete nedreptățite, lipsite de speranță și de curaj. O corabie cu orez îi adusese încă o dată moartea în fața ochilor.

Telegile încărcate cu orez mergeau iute pe străzile înguste și întunecoase din nordul orașului; cea împinsă de Cinci-Dragoni era prinsă la mijloc. A văzut-o deodată pe cea din fața lui oprindu-se în fața unei prăvălii de orez deschise recent. Din coridorul de la intrare a ieșit o femeie, care a vorbit ceva cu Abao cu voce joasă. Apoi Abao și-a întors capul și-a fâlfâit din mână țipând: Descărcați două telegi! Descărcați două telegi!

De ce descărcați aici? i-a întrebat șovăielnic Cinci-Dragoni pe cel din spate. Ăsta e orezul pe care-l vrea jupânul Feng de la „Gâsca Mare".

Nu-ți mai bate tu capul, i-a zis celălalt. Ăsta e orez rostuit în chip necurat, doar n-o să i-l dea să-l pape doar lu' jupân-tu. Toată lumea vrea să-și tragă partea. Cred că prăvălia asta dă bani frumoși.

Abao a numărat banii în lumina felinarelor, iar după ce a terminat, pe față i s-a așternut un rânjet. S-a apropiat de Cinci-Dragoni și a tras afară din teancul de hârtii una, pe care i-a înmânat-o. Ți-ai dat toată silința, trebuie să-ți dau și ție un ban. Țintuindu-i mâna cu privirea, Cinci-Dragoni a zis: Doar una? Sunt rupt de oboseală. Abao a mai tras o bancnotă și l-a avertizat răstit: Să nu cumva să aduci vorba de asta în prăvălie! Să zici c-am luat cu împrumut doar telegile astea. Dacă cutezi să deschizi mai mult gura, te trimit și pe tine în râu să fii mâncare la pești. Cinci-Dragoni și-a îndesat placid banii în sân. Mi-ai dat bani, gata, nu spun nimic. De ce să le zic ceva?

Când au ajuns pe Strada Cărămidarilor, era deja miez de noapte. Cei din prăvălia de orez, tatăl și cele două fete, ședeau înăuntru așteptând plictisiți. Când telegile s-au oprit, Zhiyun a dat fuga afară și l-a cuprins pe Abao cu mâinile pe după gât, pupându-l sonor și zicând: Fata-ți dă răsplată! Abao a râs jucăuș. Gata, doar atât? Du-te repede și pune-i la masă pe băieți, și-au dat toți osteneala o noapte întreagă, le trebuie și lor carne și băutură.

Cinci-Dragoni s-a înghesuit și el înăuntru în urma cetei. Chipurile zâmbitoare și lingușitoare ale jupânului și ale fetelor sale îl scârbeau. A trebuit să continue să muncească, cărând cu spatele târnă după târnă de orez. Jupânul Feng a apucat un pumn de orez. Nu-i prea grozav, dar tot e mai bine să ai marfă decât să n-ai. Orișice fel de orez o să se vândă tot. Cinci-Dragoni s-a întrebat dacă jupânul o fi știut că pe orezul ăsta s-a dus o viață

de om. Jupânul trebuie că se aștepta la lucruri din astea, dar nu-i păsa. Strada Cărămidarilor era un loc necinstit, unde banii îți luau ochii și pofta de câștig îți întuneca inima, iar oamenii scuipau otravă întocmai ca șerpii veninoși. Nimănui nu-i păsa de viața altuia. Punându-și târna pe umeri, Cinci-Dragoni s-a dus spre curtea din spate, gândindu-se: La drept vorbind, nici mie nu-mi pasă, e doar o viață.

De când descoperise în acea noapte de iarnă secretul legăturii dintre Zhiyun și Abao, Cinci-Dragoni era chinuit de tot soiul de gânduri ascunse și încinse și adesea nu izbutea să doarmă toată noaptea. În timpul zilei, observa pe tăcute fiecare încruntare și fiecare zâmbet al lui Zhiyun, în ochi scânteindu-i luminițe înșelătoare și îndurerate. Zhiyun nu percepea lucrurile acestea. Relația cu Abao îi adusese o bucurie nouă în viață; în această iarnă, apărea cu chipul mereu strălucitor în fața lumii și în familie. De fiecare dată când Domnul vizita bordelurile de lux din sudul orașului, ea se iubea acasă pe furiș cu Abao. Îi plăcea această formă de răzvrătire.

Când a auzit prima oară mișcare la zidul curții, Cinci-Dragoni a crezut că pisica vărgată din prăvălia de orez s-a luat la bătaie cu pisicile din vecini. Odată însă, când s-a dus să se ușureze în adâncul nopții, l-a văzut pe neașteptate pe Abao sărind zidul înăuntru și de-abia atunci și-a dat seama că-n prăvălie se petrece curvăsăreală în toată regula. Abao nu l-a descoperit la colțul zidului și s-a dus drept la fereastra lui Zhiyun, împingând-o; aceasta s-a deschis fără zgomot, iar Abao s-a arcuit ca pisica și a intrat în odaia femeii.

Cinci-Dragoni a rămas cu ochii la fereastră. Lampa dinăuntru s-a luminat o clipă, apoi s-a stins subit. În

afară de conturul ferestrei zăbrelite, nu se vedea nimic. A mers pe vârfuri în dreptul ferestrei și a stat acolo ascultând o vreme. Vorbele dinăuntru erau nedeslușite și îndepărtate, iar din când în când se auzeau râsete înfundate, pline de voioșie. Vântul bătea tare în curte, iar pe Cinci-Dragoni l-a pătruns repede frigul, așa că, tremurând, s-a cuprins strâns cu brațele, imaginându-și ce se petrecea înăuntru. Ascultându-i așa pe furiș, în întunericul și frigul nopții, pe Abao și Zhiyun iubindu-se, Cinci-Dragoni a fost năpădit de un șuvoi de tristețe. Javra asta, uite ce trai neînfrânat și vesel mai duce! A scrâșnit apoi din dinți. Cum de nu vine nimenea să chelfănească zăvodul ăsta sălbatic și deșucheat? Și eu cum de n-am sânge-n mine să trec prin fereastra asta, să-l ridic din pat și să-i rup spinarea sau să-i fac țăndări ouăle? Dușmănia, deznădejdea, invidia, toate se întrețeseau, rozând ca un vierme negru inima lui Cinci-Dragoni. S-a strecurat în prăvălie pe întuneric, s-a întins sub plapuma slinoasă și puturoasă și a început să-și închipuie tot soiul de scene minunate și nemaipomenite. A mai văzut în fața ochilor și un alt tablou solemn, în care el și Zhiyun se împreunau în camera plină de cosmetice și parfum; pe podea era întinsă o piele de om uriașă și gălbuie, și pe pielea aceea de om se împreuna el cu Zhiyun fără contenire. Mușcând din plapumă, își imagina că e pielea lui Abao – pielea jupuită de pe corpul lui Abao și care îi era cearceaf cu care se ștergeau el și cu femeia la fund.

În fierărie, privea posomorât cum o bucată de fier înroșită în foc e călită într-un butoi de apă, sfârâind și scoțând un fum negru. Le-a zis deodată fierarilor: Azinoapte am avut un tâlhar la prăvălia de orez. A intrat la Zhiyun în odaie – știți ce-a furat?

Aha, era tâlhar de oameni, a râs echivoc unul dintre fierari. Nici unul nu și-a lăsat munca din mână. Zhiyun a rămas fără floare de la paișpe ani, de ce să-i mai fie ei frică? Dacă vrea să-i lase pe bărbați s-o fure, ce mă-sa te tulburi tu din asta?

E vita aia de Abao, l-am văzut numai bine când sărea înăuntru peste zid.

Și ce dacă l-ai văzut? Să fii cu grijă să nu te aranjeze. Un fierar l-a tras lângă nicovală, l-a așezat pe ea și l-a sfătuit: Să nu mai zici la nimeni, fă-te că n-ai văzut nimic. De nu, o să dai de bucluc.

De bucluc o să dea *el*, nu eu. Cinci-Dragoni s-a păstrat tăcut o vreme, apoi la colțurile gurii i-a înflorit un firicel de zâmbet: O să mă aranjeze el pe mine, dar n-o să-i fie frică să nu-l aranjeze și pe el Domnul? Ia ziceți voi, dacă află Domnul, ce-o să zică? Ă, ce-o să zică?

Un fierar a aruncat o privire către prăvălia de orez de peste drum. Qiyun tocmai ieșise pe poartă cu oala de noapte în mână. Ca de obicei, sprâncenele ei rare erau încruntate. A ridicat capacul oalei, a pus-o lângă zid, iar după aceea s-a răsucit și a intrat înăuntru, închizând ușa cu un pocnet.

Jupânul și Qiyun știu de asta?

Nu le pasă. Se îngrijează doar de bani. Doar să fie bani, c-o lasă să se facă și târfă!

Gata atunci, dacă la familie nu le pasă, ție ce-ți mai pasă de murdăria asta?

Ce-o să zică Domnul dacă află? i-a interogat ca mai înainte pe fierari, cu privirea prostită. A făcut apoi brusc o mișcare ca la tăierea gâtului, zicând pe un ton apăsat și plin de convingere: O să-l taie pe vita de Abao. O să-i jupoaie pielea fâșie cu fâșie.

Nu-i musai, a zis unul dintre fierari. Abao e-n slujba Domnului de mulți ani, e câinele lui cel mai credincios.

O să-l taie tot. Scuturând încet din cap, a continuat: Tocmai pentru că e câine, când o să-i vie să-l taie, o să-l taie. N-o să-l lase Domnul să se culce cu Zhiyun. Toți bărbații sunt așa.

Și vrei să te duci să-i zici lu' Domnu'? Chiar cutezi tu una ca asta?

Tot o să-l taie cineva. Cinci-Dragoni n-a răspuns de-a dreptul, s-a ridicat și a ieșit pe ușă. Când a ajuns în stradă, și-a întors deodată capul și le-a zis fierarilor: Nici nu știți voi câtă ură am eu pe ăsta.

S-a dus spre capătul Străzii Cărămidarilor. La intrarea în prăvălia de pânzeturi se găsea o tarabă mică unde un știutor de carte scria pentru doritori scrisori pentru acasă și invitații la evenimente. Cinci-Dragoni s-a oprit în fața tarabei, uitându-se la domnul în vârstă de acolo, la fața lui pământie și la mica încălzitoare de mâini pe care o ținea în brațe. Neavând clienți, domnul acela se odihnea cu ochii închiși, sprijinindu-se de vitrina prăvăliei de pânzeturi. Când a simțit o gâfâială repezită răbufnindu-i fierbinte în față, a deschis ochii și l-a văzut pe Cinci-Dragoni ițindu-se-n dreapta și-n stânga, ars de grijă.

Vrei să scrii o scrisoare acasă, să-i liniștești pe cei de-acolo?

Ce scrisoare acasă? Eu n-am acasă. Trosnindu-și degetele, și-a coborât capul și a întrebat: Scrisorile de le scrii ajung toate?

Sigur că da, doar să fie pentru un om viu și cu adresă. Domnul în vârstă care scria scrisori și-a pus jos încălzitoarea de mâini, a luat hârtie și tuș și a întrebat: Pentru cine e?

Doar că nu știu adresa. Și nu știu cum îl cheamă pe numele adevărat. S-a uitat rugător la bătrân. E Domnul, Domnul, trebuie să-l știi. Și ăia de la poștă sigur îl știu.

Vorbești de Lü Piji? Uluit, bătrânul a pus jos hârtia și tușul. Vrei să-i scrii o scrisoare? Ce vrei să-i scrii? Că vrei să intri în Frăția portului?

Scrie doar că Abao o fute pe Zhiyun, o să înțeleagă el.

Nu mi-e limpede ce zici. Domnul cel bătrân a țintuit cu privirea fața lui Cinci-Dragoni, întrebând nedumerit: Cine ești? Vrei să scriu o scrisoare din asta? N-am mai scris niciodată o așa scrisoare nemaipomenită.

Nu-ți mai bate capul. Cu fața posomorâtă, Cinci-Dragoni i-a zis cu mare răceală: Dacă scrii ce-ți zic eu, îți dau o juma' de ban mai mult. Am bani.

Îi știu adresa lui Lü Piji, mulți jupâni îi cer să le plătească datoriile și nu-ndrăznesc să se ducă la el, mă pun pe mine să îi scriu scrisoare. Murmurând așa, bătrânul și-a pregătit hârtia și tușul, iar după o clipă și-a înălțat capul și i-a zis lui Cinci-Dragoni: Nu vreau să scriu cuvântul ăla urât, o să scriu „are legături ilicite", înseamnă același lucru.

Cum vrei, doar să înțeleagă Domnul, a zis Cinci-Dragoni uitându-se de deasupra la hârtia de scrisori. A scos din haina vătuită un argint și l-a pus pe masă și și-a amintit deodată că ăsta era banul pe care i-l dăduse Abao la baia publică. O să-l îngrop cu el. S-a uitat de jur împrejur la răspântie: trecătorii mergeau zoriți în acea zi de iarnă și nimeni nu-i acorda nici o atenție și nici nu putea ghici trăirile multe și încâlcite care îl încercau.

Prima oară când Cinci-Dragoni a cheltuit bani a fost cu scrierea scrisorii. Banii trebuie cheltuiți pe lucruri de căpătâi. Și-a imaginat pielea gălbuie a lui Abao jupuită treptat-treptat de pe corpul acestuia. Face pe deplin un

argint. Dacă poți să cumperi viața lui Abao cu un argint face cu vârf și îndesat.

Prăvăliile de pe Strada Cărămidarilor au aflat de moartea lui Abao trei zile mai târziu. Se zicea că fusese despuiat de haine, îndesat într-un sac de iută și aruncat în râu. Cei care-i puseseră capăt vieții erau cei din Frăția portului, cu care era așa de apropiat în vremurile obișnuite. După ce-a plecat de la debarcader, ceata dăduse năvală într-o cârciumă mică de pe malul râului ca să bea, iar unii s-au și prostit printre plânsete – s-au suit cu picioarele pe masă și l-au ocărât rău pe Domnul că e nerecunoscător și fără inimă și că-i ține pe cei din Frăție între degete ca pe niște muște. Treaba s-a aflat repede, ajungându-se chiar să se știe că moartea lui Abao are legătură cu Zhiyun de la prăvălia de orez. Abao îi stârnise gelozia Domnului și ca atare își pierduse viața.

Nu știa nimeni de scrisoarea lui Cinci-Dragoni. El a aflat de moartea lui Abao a doua zi, dis-de-dimineață, de la cei care vorbeau despre asta în fața tigăii mari în care se prăjeau uscățele. Mâna cu care căra coșul s-a pornit imediat să tresară. A primit-o. S-a înghesuit prin mulțime, murmurând: Domnul a primit scrisoarea. A fugit nebunește, în mână cu coșul încărcat cu mâncarea de dimineață; butelca de aramă cu lapte de soia s-a bălăngănit, picurând pe drum. S-a oprit în ușa prăvăliei și deodată a început să se îndoiască de temeinicia veștilor. Așa de repede, în doar trei zile, chiar să-și fi atins rostul scrisoarea aia?

Jupânul Feng ședea în prăvălie bându-și ceaiul, iar când l-a văzut cu ce figură bezmetică se întoarce și cum aleargă iar afară, a urlat în urma lui: Unde te duci? E dis-de-dimineață și parcă ți-ai pierdut mințile.

Mai ies o dată, mă duc să văd un mort.

Cine-a murit? Cine-a mai murit? Jupânul Feng s-a ridicat în picioare să-l descoasă.

Abao. Vocea ciudată și răsunătoare a lui Cinci-Dragoni l-a băgat în sperieți pe jupân. N-a mai apucat să se lămurească – Cinci-Dragoni dispăruse deja afară pe ușă.

Între Strada Cărămidarilor și debarcader se întindeau trei mahalale. Cinci-Dragoni s-a pus pe o fugă nebunească. A străbătut străzile umede ale dimineții și puhoaiele de oameni, iar când a ajuns la debarcader soarele tocmai sărea în sus de pe greutățile mătăhăloase ale macaralelor portuare. Pe malurile râului se contura un răsărit splendid. Și-a oprit abrupt pașii, simțind cum inima stă să îi salte afară prin gâtlej. Lumea întreagă arunca înspre el raze înțepătoare de lumină, debarcaderul din fața lui era proaspăt și însingurat, iar într-o clipită impresiile neguroase și înfiorătoare de altădată au pierit fără urmă.

A mers încet de-a lungul malului, cu gândul că trebuie să fie ceva urme de sânge pe pământ – când îl tai pe unul, mereu rămân niște urme. Le căuta cu capul lăsat în jos, dar în afară de cenușa de cărbuni, petele de ulei și bucățelele de hârtie care umpleau locul, nu mai era nimic. I se părea ciudat că nu vede sângele lui Abao, pesemne că n-or fi folosit cuțitul, poate l-au legat de-o piatră și l-au aruncat în râu. S-a gândit că pierduse o scenă după care tânjise cel mai mult – nu-i văzuse înfățișarea lui Abao în prag de moarte. O fi stat în genunchi să cerșească îndurare? Și-o fi dat seama cine-i face felul?

Ce cauți? l-a întrebat o bătrână care strângea vechituri, ițindu-și capul din spatele unui balot.

Un mort. L-ai văzut pe mortul de azi-noapte?

În fiecare zi moare unul pe mal. De care vorbești?

De Abao. Abao din Frăția portului, am venit să-l îngrop.

Asta e? Bătrâna a ridicat din coșul ei o robă neagră de mătase, o pereche de pantaloni negri și o pălărie rotundă, tot neagră. Dacă scoți banu', ți le vând ție.

Cinci-Dragoni a fixat cu privirea hainele din mâna femeii. A recunoscut pălăria purtată în mod obișnuit de Abao și roba neagră de mătase la care acesta își lăsa pieptul descheiat. Trebuie să mai fie și pantofii, ăia cu care odată m-a călcat pe mine aici așa de crâncen pe mână. Aveam în mâna aia niște carne de porc fiartă în sos de soia, rece ca gheața. Cinci-Dragoni și-a înălțat deodată capul și s-a uitat la cer, care acum era pe jumătate roșu și pe jumătate albastru. Razele puternice îi băteau, ca și mai înainte, direct în ochi. A simțit o picătură rece pe obraji – era o lacrimă. Nu știa când îi căzuse acea lacrimă ciudată.

În nopțile îndelungi de iarnă, Cinci-Dragoni se trezea adeseori speriat, fără nici o pricină. În singurătate, își ciulea urechile și auzea zgomotul unui corp sărind peste zid – un zgomot apăsător și care sugera ceva pus cu grijă la cale. Zgomotul a dispărut după ce-a venit vestea morții lui Abao, însă bufnetul auzit de Cinci-Dragoni a dăinuit părelnic în întunecime, răsunând mereu în curtea prăvăliei de orez în pacea și adâncul nopții.

Viața lui Zhiyun a rămas la fel de neînfrânată și plină de voie bună ca mai înainte, cu un zâmbet nedumerit și lingușitor atârnându-i veșnic pe buzele cele roșii. Nimic nu-i putea schimba mersul vieții și firea. Peste iarnă învățase dansul pe atunci la modă, tangoul, iar uneori exersa de una singură în curte, din gură răsunându-i ritmurile clare și melodioase ale dansului – taram, tam, tam.

Cinci-Dragoni auzise odată pe furiș o discuție dintre Zhiyun și Qiyun, în care subiectul principal era moartea lui Abao. Zhiyun stătea în picioare lângă chiuvetă spălându-se pe dinți, iar Cinci-Dragoni i-a văzut spuma de lângă buze și expresia de totală indiferență, ceea ce l-a făcut să simtă deodată o profundă groază față de femei. Ia stai și cugetă, cu mâna ei l-a dus pe unul la pierzanie și la sfârșit n-o trece nici măcar un fior!

Toată lumea de pe stradă vorbește de tine, zice că ești o cățea fără obraz, îi spunea Qiyun surorii sale. L-ai terminat pe Abao, l-ai ațâțat de i-ai luat mințile și-așa a dat de bucluc.

Ce treabă am eu? Zhiyun a scuipat o gură de apă pe jos. L-a supărat el pe Domnul mai dinainte, și nu doar din cauza mea. Pusese mâna pe niște bani babani pe la spatele lui.

Nu vezi că toți arată cu degetul spre prăvălie? Dacă tu n-ai obraz, eu am, i-a zis Qiyun plină de ură și ranchiună. Acu' chiar ai făcut-o de oaie! Da' tu parcă n-ai nimic de-a face cu asta. Mi-e așa de nici nu mai cutez să ies pe poartă.

Ia mai lasă-mă cu bazaconiile astea, n-am eu chef de-așa ceva. Zhiyun și-a azvârlit brusc periuța la pământ și a zis, ridicându-și vocea: Nimeni nu mă-ngăduie, ardeți toți de nerăbdare să m-arunce Domnul în râu și pe mine. Dacă m-ar face bucățele și m-ar pune pe farfurie, ție ți-ar plăcea mâncarea mai mult ca la toți.

Văd c-ai luat-o razna, a replicat cu mare răceala Qiyun. Mai devreme sau mai târziu o să-ți faci tu singură rău. Ia să vezi tu atunci cine o să aibă grijă de tine.

Nimeni să nu vrea să aibă grijă de mine, o să am eu singură grijă de mine. În ziua aia de-o fi să mor, voi o să mergeți din casă-n casă să dați dulciuri la toți de bucu-

rie. Zhiyun a pufnit apoi deodată în râs. Asta-i bună, toți veniți să-mi dați învățătură! Până la urmă, cui i-am căutat eu pricină?

Lui Cinci-Dragoni tot îi era greu să priceapă care era de fapt relația dintre cele două fete din prăvălia de orez. Știa că sunt surori bune, dar și că sunt ca două pisici care se dușmănesc, oricând gata să ia poziția de luptă și să-și dezvelească ghearele ascuțite. Atmosfera pașnică din prăvălia de orez era mai mereu stricată de gâlceava lor, iar Cinci-Dragoni se întreba cum de nu le pocnește nimeni peste gurile alea împuțite. Jupânul Feng nu îndrăznea, spaima pe care-o simțea față de ele era mai mare ca iubirea, așa că de fiecare dată când dădea peste o asemenea scenă, se-ndepărta fără nici o expresie pe chip, vărsându-și supărarea pe Cinci-Dragoni și pe tejghetari. Acum i-a dat un brânci și i-a spus: Du-te la muncă, n-ai tu treabă pe-aici! Dacă ai poftă s-asculți povești, du-te și ia-ți bilet!

Stăpânindu-și râsul, Cinci-Dragoni a intrat în prăvălie. În ochii lui, familia asta din prăvălia de orez se vădea plăpândă și vrednică de râs. Nu mai văzuse până atunci o asemenea harababură de casă, pesemne că asta era una dintre deosebirile dintre Satul cu nuci și Strada Cărămidarilor. S-a apucat să-ncarce orez cu vânturătoarea, turnând pe rând în sacii clienților, amabil și destins. În această iarnă cu multe evenimente, descoperise pentru prima oară tot soiul de fisuri în viața de la oraș și de pe Strada Cărămidarilor – era ca un zid înalt, durabil și rece, dar care are numeroase găuri în el, prin care poți să răzbești dacă-ți chircești corpul și te faci șoarece. Pot și eu, se gândea Cinci-Dragoni, să mă strecor ca un șoarece și să mănânc fiece bob de orez de pe partea cealaltă. La gândul ăsta, Cinci-Dragoni s-a înviorat ca un copil

și, deodată, a scos un chițăit către oamenii care se agitau prin prăvălie. A râs și el după aceea.

Înveți să latri? Cu fața la fel de abătută, jupânul a adăugat: Văd că azi ești vesel ca un cățel. Ia zi, ce te-nveselește pe tine ca un cățel pe vremurile astea?

Nu, învăț să chițăi, a răspuns Cinci-Dragoni serios.

Păi și semeni cu un șobolan, o să-mi furi tot orezul. Am văzut că te gândeai tu la ceva rău.

Lui Cinci-Dragoni i-a înghețat instantaneu zâmbetul pe buze și a furișat o privire piezișă către chipul jupânului. Acesta ședea drept în spatele tejghelei, socotind cu abacul, iar lui Cinci-Dragoni i s-a părut că vorba lui fusese pe jumătate adevărată, pe jumătate nu. Adică o să se păzească el de-un șoarece? O să simtă vreun pericol și-o să mă alunge din prăvălie? Asta chiar că-i greu de ghicit. Nu-și făcea prea multe griji din pricina asta, în fapt chiar făcuse unele pregătiri pentru plecarea din prăvălie. Acum nu-i mai era teamă că n-are orez de mâncat. Știa prea bine că are drept capital tinerețea și puterea fizică. Fabricile, prăvăliile și atelierele din oraș se dezvoltau pe zi ce trece, așa că putea să-și câștige traiul în orice loc în care era nevoie de mână de lucru.

Pe caldarâmul Străzii Cărămidarilor se cernea lumina pestriță a soarelui de iarnă. Oameni înfofoliți treceau fără întrerupere pe lângă prăvălia de orez. Printre zgomotele orașului sufocat de trafic se putea distinge un ding-dong spart, dar clar și melodios. Erau clopoțeii de vânt de pe vechea pagodă. Printre sunetele învălmășite ale orașului, lui Cinci-Dragoni îi plăcea cel mai tare să audă clopoțeii de vânt de pe vechea pagodă.

Capitolul patru

Jupânul Feng a fost primul care a descoperit cruda realitate a sarcinii lui Zhiyun. De mulți ani de zile, își făcuse un obicei despre care nu prea se cuvine să deschizi gura – de fiecare dată când se făcea luna, dădea fuga în camera lui Zhiyun să se uite pe furiș la oala de noapte. În luna a doua a anului, de la început până la sfârșit, nu a văzut hârtie de toaletă murdară de sânge. În următoarele câteva zile, a observat neliniștit schimbările subtile din felul în care se ținea fiica lui, iar într-o zi, când a văzut că Zhiyun, albă ca hârtia, are grețuri la masă, a dat deodată în clocot de mânie, i-a smuls bolul de orez din mână și l-a izbit de pământ, strigând: Mai ai și obraz să mănânci! Dacă-ți vine să verși, cară-te să verși totul afară! Zhiyun n-a mai stat la discuții, a pășit peste cioburi și peste boabele de orez de pe jos și s-a repezit în curte. Toți cei ce mâncau în bucătărie au auzit-o cum hâcâie, vomitând cu sughițuri. Cinci-Dragoni a auzit-o și el, dar îi lipsea știința în acest domeniu și nu avea idee că asemenea mărunțișuri arată că stă să se petreacă ceva însemnat.

Jupânul a tras-o pe Qiyun afară din prăvălia de orez și, cu o figură plină de îngrijorare și amărăciune, a vorbit cu ea despre ce era de făcut. Soră-ta e grea, știai?

De mult m-așteptam eu la asta! Mai devreme sau mai târziu, otreapa asta ieftină tot trebuia să se facă ea de râs. Qiyun nu se arăta deloc mirată. Și-a răsucit cu degetul părul prins în coadă și a zis: Nu veni să mă-ntrebi pe mine, nu-i pot eu stăpâni murdăriile. Ce mai încoace-ncolo, i-ai făcut toate hatârurile. Acu' asta e, iar o să arate lumea prăvălia cu degetul.

Al cui o fi? Dacă e al lu' Domnu, mai e cum mai e, dar mi-e că-i al mortului, al lu' Abao. Jupânul a scos un oftat îndelung și-apoi deodată și-a amintit s-o întrebe și pe Qiyun. Tu știi al cui e?

De unde să știu eu murdării din astea? De enervare, Qiyun a început să bată cu piciorul în podea, continuând apoi cu o voce ascuțită: N-o întrebi pe ea, dar vii să mă-ntrebi pe mine. Eu nu mi-am făcut de cap cu bărbați, de unde să știu?

Nu s-a lăsat să spună. Juma' de noapte am pisat-o să spună, dar tot nu s-a lăsat, otreapa asta mică și fără minte! Cum o să mai dau eu ochii cu alții când o să se afle?

De mult nu mai aveai dumneata obraz să dai ochii cu alții, a zis Qiyun cu mare răceală, privindu-și tatăl pieziș. Și-a săltat apoi peste umeri părul prins în coadă și s-a întors iute înapoi în prăvălie. Înăuntru nu erau decât Cinci-Dragoni și cei doi tejghetari care vindeau orez. Au auzit-o pe Qiyun zicându-le: Cântăriți mai repede, închidem de noapte.

Cum de închidem acuma de noapte? a întrebat Cinci-Dragoni confuz. O să mai vină oameni după orez. Qiyun se dusese deja să aducă scândurile porții. Nu e treaba ta. Familia noastră merge azi la masă la casa Lü, așa că azi ne oprim cu vânzarea. Închide ușa.

După multă vreme, Cinci-Dragoni i-a văzut pe cei din prăvălia de orez ieșind prin spate. Jupânul se schimbase

și purta o robă întunecată din bumbac, nou-nouță și cu semnele pentru „noroc“ și „avere“ pe ea; avea și pălărie, precum și un baston. În spatele lui veneau fețele. Qiyun o trăgea de mână pe Zhiyun – mai precis spus, o târa. Cinci-Dragoni a văzut că Zhiyun se lăsa întruna cu indolență pe spate. Părea că numai ce plânsese, avea ochii umflați și era, în mod excepțional, nefardată, arătând palidă ca de boală.

Cinci-Dragoni a ieșit în urma lor pe poartă și i-a văzut pășind pe Strada Cărămidarilor, fiecare în felul său ciudat. Jupânul mergea molcom și greoi. Pentru că era adus de spate, roba lui cea nouă de bumbac se acoperise toată de cute. Qiyun o târa întruna pe sora ei de mână, fără să-i dea drumul, cu un pas care părea cu totul impetuos. Cea mai ciudată era Zhiyun, care se împleticea târâtă de Qiyun, în timp din gură îi ieșeau fără oprire vorbe murdare. De ce mă târăști, mă, de ce? Să-l fut pe tac-tu și să-ți fut și morții pân' la a optișpea spiță!

Hei, unde se duc ăia? l-au întrebat pe Cinci-Dragoni cei din fierărie, ițindu-și capetele.

Habar n-am, a scuturat încurcat din cap acesta. S-a răsucit și s-a întors în prăvălie, întrebându-i pe cei doi tejghetari: Ce-i cu ei? S-a-ntâmplat ceva?

Cine știe? Wang, tejghetarul mai în vârstă, i-a zâmbit cu o expresie echivocă. Și chiar de-aș ști, tot nu ți-aș zice. Ești încă tânăr, sunt unele treburi de nu pot să ți le zic.

Nu vreau să știu. Cinci-Dragoni s-a gândit ce s-a gândit și a adăugat: Oricum, mai devreme sau mai târziu o să aflu eu. Să nu crezi că poți să ții ceva deoparte de mine.

Reședința în stil Ming a domnului Lü strălucea de bogăție și lux printre casele dărăpănate, urâte și umile

din nordul orașului. Se zicea că pentru a o construi Domnul cheltuise cinci sute de măsuri de aur. Risipa fără precedent și fără egal făcută cu acea ocazie îi stârnise pe oameni să facă nesfârșite speculații despre puterea financiară și legăturile Domnului. Dinspre cei informați cu privire la dedesubturile lucrurilor răsuflase că marile afaceri ale Domnului erau cu opiu și arme; comerțul cu bumbac, cel cu sare și Frăția portului erau doar de fațadă. Legendara carieră de pionierat a Domnului rămânea învăluită în mister. Cei ce ajungeau în grădina din spate a reședinței spuneau că sub bogăția de splendizi bujori chinezești se ascundea o pivniță mare, ticsită cu opiu făcut pachete și arme și muniții înșiruite ordonat.

Proprietarul prăvăliei de orez și fiicele sale stăteau lângă leii de piatră din fața porții, așteptând ca un servitor să vină să le deschidă. Ca și mai înainte, Qiyun își trăgea de mână sora. Mergi înainte, și când îl vezi pe Domnul, să-l întrebi ce-i de făcut. Dacă nu vorbești tu, o să vorbesc eu, că n-am teamă că mă mănâncă. Zhiyun i-a dat iritată mâna la o parte. Ce să zic? Ce să zic? Când o să-l vedeți pe Domnul, o să înțelegeți. O să-mi dea peste nas.

Servitorul i-a condus în sala din față, unde l-au văzut pe Domnul și o concubină vorbind în fața acvariului. Domnul nu și-a întors capul. Fărâmița un biscuit, aruncând bucățile în acvariu ca să-și hrănească peștișorii aurii. Concubina a măsurat cu un ochi rece familia din prăvălia de orez și apoi și-a întors pe neașteptate și plină de desconsiderare fața, spunând: Domnule, iarăși ți-a venit iubițica. Acuma de ce-o mai trage și două cozi după ea?

Nici Zhiyun n-a băgat-o în seamă pe cealaltă și, preocupată doar de sine, s-a așezat pe sofa. Qiyun în schimb a răspuns prompt cu aceeași monedă, adresându-i-se cu glas tare lui Zhiyun: Aia cine e? De-abia ce-au tras-o

afară din groapa de rahat? Cum de nici nu vede bine pe cineva că-i și țâșnește afară rahatul din gură? În timp ce vorbea, a văzut cum Domnul îi dă crunt un cot concubinei, care a scos un au! și a pășit înecându-se de mânie în spatele unui paravan. Lui Qiyun îi venea să râdă, dar nu prea îndrăznea.

Domnul continua să stătea lângă acvariu hrănindu-și peștii. A țintuit întruna cu privirea peștișorii aurii dinăuntru și de-abia după ce a terminat de fărâmițat un biscuit și-a întors fața și s-a uitat la jupânul Feng și apoi la Qiyun. Pe chip i-a răsărit o urmă vagă de zâmbet. Scuturându-și mâinile de firimituri, a zis: Jupâne Feng, ai venit să mă vezi. E ceva cu prăvălia de orez, nu?

Cum să cutez eu să te deranjez, Domnule, cu treburile din prăvălioara mea de orez? Jupânul Feng se simțea strâmtorat și neliniștit. Privirea îi fugea în toate părțile și în cele din urmă i-a căzut pe Qiyun. Să zică Qiyun. Treburile astea de fete nu-i ușor să deschidă un tată gura despre ele.

Zic, zic. Qiyun și-a mușcat buzele și s-a împurpurat la față. Zhiyun e grea, știi asta, Domnule?

Știu. Am văzut tot felul de femei, dacă una e grea, cum să nu știu? N-aș mai fi Domnul dacă n-aș ști.

Păi asta e. Am venit să te întrebăm ce-i de făcut, Domnule. Cum crezi că trebuie să facem în privința asta?

Dacă e grea, să-l nască, asta e ușor. Găinile știu toate să se lase-n jos ca să se ouă – Zhiyun nu pricepe cum e?

Dar Zhiyun n-are bărbat. Când o să se ducă vestea de rușinea asta, ea cum o să mai poată trăi? Domnule, trebuie să te gândești și la ea, trebuie să te gândești și la familia noastră.

Mie mi-e cam frică să mă gândesc. Capul ăsta al meu la nimic nu se gândește. Domnul a slobozit deodată un

râs foarte scurt. Și-a întors apoi fața spre Zhiyun, care stătea sprijinită de-a latul pe sofa. Ia ascultați-o voi pe Zhiyun cum ne zice ea a cui e sămânța din burta ei. Doar să zică limpede, orice-o fi, să zică. Mi-e doar că nu poate să zică limpede, și-atunci eu n-am ce face.

Cu ochii pe jumătate închiși, Zhiyun se rezema de sofa de multă vreme. S-a îndreptat puțin, apoi s-a îndoit de șale și-au apucat-o din nou grețurile. Qiyun i-a țintuit spatele și șalele cu privirea, plină de vrajbă și ură, apoi brusc a împins-o, punându-se să strige cu o voce ascuțită: Otreapă ieftină, vorbește! Parcă n-ai nimic de-a face cu asta! Ești în fața Domnului, spune al cui e copilul și al ăluia e! Hai, zi odată!

Zhiyun nu spune niciodată minciuni. Domnul și-a îndoit degetul și a dat un bobârnac în acvariul de sticlă. I-a făcut apoi cu ochiul lui Qiyun. Zhiyun îmi știe firea, n-o să-ndrăznească niciodată să mă mintă. Hai, Zhiyun, zi!

Cu totul palidă, Zhiyun și-a ridicat privirea. Pe la tâmple i se prelingeau broboane frânte de sudoare, iar pe la colțurile gurii îi curgeau picături din lichidul gros care i se întorsese afară din stomac. Și-a scos o batistă și și-a șters buzele, a furișat o privire piezișă către Domnul, apoi l-a ocolit iarăși cu ochii. Și-a țintuit cu o privire pierdută pantofii, iar după aceea a spus cu voce joasă, dar clară: Nu știu. Nu știu al cui e.

Qiyun și jupânul Feng au schimbat priviri disperate și l-au auzit încă o dată pe Domnul slobozind acel râs foarte scurt și straniu. Tată, să mergem atunci. Qiyun s-a ridicat, cu ochii împăienjeniți de lacrimi, și l-a ridicat și pe jupân de pe sofaua de piele. N-ai pe cine să dai vina. Otreapa asta ieftină să culeagă ce-a semănat! De-acu', de-o să-mi mai pese mie de treburile ei se cheamă că nici eu nu-s mai brează!

Când se îndreptau spre ușă, din spate a zburat ceva către ei. Era un peștișor auriu, care a căzut exact la picioarele lui Qiyun. Dădea din coada lui cea mare pe podea, iar când Qiyun l-a cules uluită de pe jos, a văzut, întorcându-și capul, cum Domnul își cufundă mâna în acvariu apucând un al doilea peștișor. În viața asta a mea, a zis Domnul, mie îmi plac peștișorii aurii și femeile. Sunt unul și-același lucru. Și, dacă mă supără, îi arunc afară din acvariu. Spunând asta, a apucat încă un peștișor, a ridicat mâna și l-a aruncat. Qiyun și-a lăsat capul în jos și a văzut că era tot unul auriu. L-a auzit pe Domnul în spate: Uite, acuma tare-mi sunt nesuferiți peștișorii ăștia aurii, o să-i arunc afară pe toți!

Zhiyun a sărit într-un târziu în picioare de pe sofaua călduță și s-a repezit bălăbănindu-se către curtea din față. Cu brațele pe după trunchiul unui măr pădureț, cuprinsă de grețuri mari, se văita și se văicărea. Zguduite de ea, ramurile uscate ale mărului se scuturau smintite. Din odăile laterale au ieșit și bărbați, și femei, care au rămas să iscodească de departe, de sub streșinile coridoarelor acoperite. Bărbați, bărbați, futu-i-aș de bărbați! Plânsetele și înjurăturile care nu mai conteneau în urechile oamenilor i-au făcut pe cei de sub streșini să scoată zâmbete pline de subînțeles.

Hai acasă, nu-ți ajunge cât te-ai făcut de ocară? a dojenit-o din spate Qiyun.

Zhiyun plângea ținând strâns-strâns în brațe trunchiul copacului. Din când în când, își înălța capul privind spre cer. Chiar și în această clipă de mâhnire, în pupile avea, ca întotdeauna, o irizație încântătoare de culoarea nestematelor.

N-ai auzit vorba Domnului? În ochii lui ești doar un peștișor auriu – cum s-a săturat să se joace cu el, îl aruncă

pe jos. Te crezi tu nemaipomenită, dar uite că ești doar un peștișor vrednic de milă! Qiyun a aruncat o privire spre fereastra sălii celei mari și l-a văzut pe Domnul trăgându-și concubina în sus pe scări, urmat de un câine-lup. Qiyun a încremenit o clipă, apoi s-a răstit deodată la jupân: Haide! Ce mai zăbovim pe-aici?

Gata, ne-ntoarcem? Pe chipul jupânului Feng se citea o deznădejde greu de mascat. N-am isprăvit vorba, așa ne-ntoarcem acasă fără nimica limpezit. Să nu-i cerem niște bani?

Mai vrei să-i ceri și bani? Qiyun și-a tras tatăl către poarta de fier. Nu mai e nimic de zis. Doctoria asta amară o s-o dăm pe gât ținându-ne de nas. La ce om e el și la ce oameni suntem noi, ia zi, îl dovedim?

Jupânul Feng și Qiyun au ieșit din reședința Lü sub privirile șirete ale servitorilor. După ce-a pășit afară pe poartă, jupânul a tras un scuipat spre gura leilor de piatră. Pe față i se citeau bătrânețea și durerea. După aceea, tatăl și fiica s-au pornit, el în față, ea în spate, de-a lungul zidului negru, acoperit cu olane, al curții, amândoi împovărați de gânduri. Zhiyun nu ținea pasul cu ei și de-abia după o bună bucată de drum au descoperit că silueta ei smaraldie mergea și ea cu încetul de-a lungul zidului. După ce au cotit pe o stradă, punctul acela verde deodată nu s-a mai văzut.

Când s-a lăsat seara iar cei din prăvălie terminaseră deja cina fără ca Zhiyun să se fi întors, jupânul Feng s-a dus la ușă, aruncând o privire în ambele direcții pe Strada Cărămidarilor. Pe drum nu era nici un trecător, prăvăliile închiseseră toate de noapte, iar pe hârtia care slujea drept geam în ferestrele caselor vălureau luminile palide ale lumânărilor. Vântul sufla peste caldarâmul murdar

și alunecos, rotind în sus bucățele de hârtie și pene de pasăre. Pentru jupânul Feng, fiecare iarnă pe care o ținea minte fusese plină de evenimente și supărări – de pildă când i s-a îmbolnăvit și i-a murit soția, doamna Zhu, sau când a închis pe jumătate prăvălia din pricina lipsei de orez, sau când refugiații înnebuniți de foame îi ciocăneau la ușă în miez de noapte să cerșească mâncare sau acum, când scandalul sarcinii lui Zhiyun stătea să se răspândească pe Strada Cărămidarilor iar ea nu se-ntorsese încă acasă la lăsarea serii.

Mergi și caut-o, i-a zis lui Qiyun ducându-se la ea în cameră, mi-e să nu fi pățit ceva. De mică e zăpăcită, mi-e să nu facă vreo nefăcută.

Nu mă duc, i-a răspuns Qiyun cu spatele la el. Și de se-aruncă-n râu, uită-te tu la mine dacă o să plâng, o lacrimă n-o să vărs. De mult nu mai am eu vreo nădejde de la ea.

Și n-oi vrea să mă duc eu? Feng a pironit-o revoltat cu privirea, adăugând: Oi fi păcătuit tare în viața de dinainte, că de-aia în asta nu mi-a ieșit băiat din futai și mi-ați ieșit voi, otrepe ieftine fără suflet și fără inimă ce sunteți! La nimic nu puteți s-ajutați, dar mă băgați în bucluc până peste cap!

Nu mă duc. Qiyun se scobea între dinți cu o scobitoare din jad. În lumina palidă, dinții îi luceau albi și curați. Pune-l pe Cinci-Dragoni s-o caute.

Qiyun l-a strigat apoi pe Cinci-Dragoni să vină din fierărie. Căpățâna lui rasă s-a ițit prin crăpătura porții. După ce-a văzut-o pe Qiyun, corpul i s-a strecurat și el cu încetul, deloc dornic, prin aceeași crăpătură. Qiyun a descoperit că tocmai se închidea în pripă la cureaua de la pantaloni.

Ce blestemății făceați pe-acolo?

Nici o blestemăție, era ca să ne veselim. A râs oarecum strâmtorat. Ne măsuram. Eu nu vroiam, da' mă tot trăgeau ei.

La ce vă măsurați?

La sulă. Cinci-Dragoni a făcut o pauză, apoi a zis deodată tare și limpede: Izbutiseră să-mi dea jos nădragii.

Ce porcărie! Fața fetei a început să se înroșească cu mare iuțeală. Și-a întors-o și s-a uitat în altă parte. După ce mănânci, nu mai ai treabă și toată ziua, bună ziua bezmeticești fără rost cu ăia. Fierarii ăia nu-s buni de nimica.

Păi și dacă nu bezmeticesc fără rost, ce să fac? Zilele-s reci și serile n-au haz. Cinci-Dragoni își bătea pe rând picioarele de pământ, ca să se-ncălzească. Într-o zi așa de rece, cu ce treabă mă trimiți, domnișoară?

Zhiyun nu s-a-ntors încă acasă. Du-te și găsește-o și ad-o acasă. Cu o față lungă, Qiyun l-a cercetat pe Cinci-Dragoni iar apoi, încruntând din sprâncene, a zis: Ce, nu vrei să te duci?

Cum să-ndrăznesc una ca asta? Merg acasă la domnul Lü s-o caut pe Zhiyun, da' pe poarta Domnului nu cutez să intru.

Du-te peste tot s-o cauți, doar acolo nu. De-acu' înainte, nu se mai duce la sălașul ăla de draci. Împingându-l puțin, i-a zis apoi nerăbdătoare: Ia nu mai clipi tu așa din ochi cu gând să dibuiești alte alea, du-te, du-te odată și ad-o repede acasă.

Plin de bănuieli, Cinci-Dragoni s-a pornit pe Strada Cărămidarilor. Și-a tras gâtul între umeri iar mâinile și le-a împreunat în mâneci în fața pieptului. Ceva evident se întâmplase în prăvălia de orez. Pornind de la viața zilnică a celor trei, Cinci-Dragoni a ajuns rapid la o concluzie apropiată de realitate: Domnul îi dăduse cu piciorul

lui Zhiyun. Era ceva la care el se aștepta de mult. Când se joacă cu ceva, bărbaților le stă-n fire să capete ușor deprindere, dar și să se sature ușor. Joaca cu femeile e la fel. Se gândea că de data asta lui Zhiyun chiar i-a dat cu piciorul – cu toate țâțele ei ridicate și cu tot fundul ăla mare, Domnul tot i-a dat cu piciorul. Acum Zhiyun ajunsese o legăturică de învelit lucruri, viu colorată, dar ruptă și aruncată în drum. Ce bărbat are să se apropie de ea ca s-o culeagă?

Aducând cu el un frig intens, ca de gheață și de apă, vântul venit de la capătul cel mai nordic al orașului îl lovea drept în față pe Cinci-Dragoni. De stâlpii strâmbi de iluminat de pe străzile și ele strâmbe și desfundate atârnau greoaie lămpi în formă de ou. Trecătorii, uneori mulți, alteori puțini, își frecau umerii de Cinci-Dragoni. În noaptea de iarnă plină de costumații bogate și variate, fețele bărbaților și ale femeilor păstrau pe ele fel de fel de semne necuviincioase. Cinci-Dragoni se obișnuise deja cu aerul acesta de oraș. Când a trecut pe drum pe lângă intrarea unui bordel de care spânzurau peste tot lampioane roșii, și-a ițit capul înăuntru să arunce o privire. O femeie cu ochii încă grei de somn a întins mâinile și i-a cuprins creștetul capului, zicându-i apoi cu o voce răgușită ca de bărbat: Hai cu mine, ieftin! Cinci-Dragoni a văzut cum rânjetul i se lățește pe buzele roșii ca sângele, care semănau cu două frunze veștede încurcate una-ntr-alta. A scos ușurel un țipăt ciudat: N-am bani! S-a strecurat după aceea cu agilitate pe sub două lampioane. S-a oprit de-abia după ce a făcut cu mare iuțeală câțiva pași, având un fel de senzație de gol în suflet. Târfă! Și-a pipăit fața. Mâna îi era rece ca gheața, în schimb obrajii îi erau neobișnuit de fierbinți și uscați. Târfelor, să vă fut pe toate! Pe când înjura, se pălmuia

peste obraji. În partea de nord a orașului s-au strâns atâtea și-atâtea femei ușuratice și josnice, au crescut peste tot ca orezul din Satul cu nuci și le-au crescut și bărbaților peste tot pe sub vintre. Da' tot nu vor deloc-deloc să aibă de-a face cu mine!

Când a trecut pe lângă teatrul „Marele Belșug", tocmai se terminase spectacolul și o negură de oameni țâșnea afară prin cele patru uși de sticlă. Cinci-Dragoni a zărit-o dintr-o privire pe Zhiyun înghesuindu-se prin mulțime. Era îmbrăcată într-o rochie smaraldie care-ți lua ochii și-și scosese batista să se șteargă la ochi. Pesemne că plânsese la spectacol. Mai apoi Cinci-Dragoni a descoperit că un bărbat străin se ținea cu ea de braț. Era uluit: în așa scurtă vreme, uite că Zhiyun iarăși îl ademenise pe unul. Femeia părea să fi plâns în sala de spectacol, dar acum, la ieșire, începuse iar să arunce ocheade în dreapta și-n stânga. Pe chipul palid îi răsărise un zâmbet încântător.

Zhiyun... domnișoară...! Cinci-Dragoni și-a făcut mâinile pâlnie și a tras deodată un țipăt puternic. A văzut cum numeroși oameni se uită pieziș la el cu priviri pline de aversiune, dar nu-i păsa. S-a îndoit de șale, și-a strâns toată puterea și a strigat și mai tare.

La braț cu acel bărbat, Zhiyun s-a apropiat de Cinci-Dragoni. De ce urli pe-aici ca apucații? Numai ce-am văzut un spectacol grozav, de mi-s întristată toată, și tu urli pe-aici ca apucații.

Ca să vii acasă. Mi-am rupt picioarele de cât am alergat să te caut.

Da'de ce mă cauți? Că doar nu m-am pierdut. Zhiyun s-a uitat la Cinci-Dragoni, și-a acoperit deodată gura și a scos un hihăit. S-a întors apoi către bărbatul acela și

i-a zis: Du-te, a venit de-acasă să mă caute. Ai grijă să nu te trosnească bărbatul meu, e tare puternic.

Ăsta e bărbatul tău? Celălalt a țintuit cu dispreț pantofii și pantalonii lui Cinci-Dragoni, urcând apoi în sus cu privirea. În cele din urmă a spus: Nu te cred. Cum ne vedem mâine din nou?

Du-te, du-te, te-am lăsat deja să te scoți ieftin. I-a tras un picior peste pantofii negri de piele, și-a întors capul într-o parte spre Cinci-Dragoni și a chicotit: Dacă nu se cară, trosnește-l! Deloc nu-mi place soiul ăsta de bărbat.

Fără să zică nici pâs, Cinci-Dragoni l-a înfruntat cu mare răceală pe celălalt, care era mai scund de statură. L-a văzut cum se dă înapoi câțiva pași și cum o ia deodată îngrozit la fugă, dispărând pe o uliță din spatele teatrului. Era o uliță neagră ca smoala, nu se vedea nimic pe ea. Bătând din palme, Zhiyun a strigat: L-ai pus pe fugă, Cinci-Dragoni, privirea ta fioroasă l-a pus pe fugă!

O fi, e prima oară de i-e unuia frică de mine, a spus el la fel de rece. A fixat-o cu o privire plină de ranchiună. Întoarce-te acasă. M-au pus să te găsesc și să te-ntorci acasă. Vrei să chem o ricșă?

Nu, mergem pe jos, a zis ea ferm. Du-mă acasă.

Mergeau unul lângă altul, la o distanță de un cot. Cei ce ieșiseră din teatru au dispărut foarte repede în întunecimea pâcloasă a nopții, iar strada s-a reîntors la tăcere. Cinci-Dragoni și-a auzit bocănitul butucănos al pașilor pe suprafața drumului, pe care umbrele diferite ale celor două siluete se uneau și se separau, răsfirându-se cu încetul asemenea undelor de apă. Și-a mai auzit și piatra din piept rostogolindu-i-se în sus și-n jos prin venele și arterele inimii și ale plămânilor. Din acest motiv respirația îi era împiedicată, iar simțirile i-au fost deodată

cuprinse de neorânduială. Credeam că plângi. Nu-mi trecea prin minte că ești la spectacol, că te veselești și mai stai și cu bărbați.

Eu? Zhiyun a lovit ușor într-un stâlp de iluminat de la marginea drumului și a slobozit o înjurătură scrâșnind din dinți. Să i-o fut pe mă-sa! Am vrut să-i arăt jigodiei ăleia că și fără el fata tot se distrează. Nici că-mi pasă, deloc nu-mi pasă!

Aerul era umed și rece, iar văzduhul nopții se umplea treptat-treptat de fulgi de nea mici ca fulgii de pasăre, care se topeau fără zgomot de cum atingeau pământul. Când au trecut prin zona comercială cea bine luminată, mersul le-a fost zorit, dar când au dat să ajungă pe Strada Cărămidarilor, pașii lui Zhiyun s-au încetinit dintr-odată, iar ea i-a azvârlit o privire lui Cinci-Dragoni. A făcut apoi un pas într-o parte, iar umărul ei l-a împuns foarte ușor pe acesta.

Mi-e frig, a zis. Ai auzit? Am zis că mi-e frig.

Și mie mi-e frig. Cinci-Dragoni și-a ridicat ochii și a privit văzduhul plin de zăpadă măruntă. E de la zăpadă îndeosebi. Aici nu ninge prea des, nu?

Ține-mă în brațe, așa o să-mi fie mult mai cald.

Cinci-Dragoni a căscat speriat gura. A văzut cum pe cârlionții vălurii pe care numai ce și-i făcuse Zhiyun se lăsase un strat alb-alb de promoroacă. Ochii ei erau plini de blândețe și pasiune.

De ce ți-e frică? Nu e nimeni să ne vadă, a mai zis ea, și chiar de ne-ar vedea, tot n-ar fi nimic. Eu vreau asta, eu vreau să mă ții tu în brațe, și tu mă ții. De ce ți-e frică?

Cinci-Dragoni s-a gândit ce s-a gândit, și-a întins un braț și a cuprins-o țeapăn pe Zhiyun pe după șolduri. A dat din buze cu gând să zică ceva, dar n-a mai spus nimic.

Ține-mă de aici. Zhiyun i-a tras brațul în sus pe talie și a zis: Strânge-mă, unde ți-a fugit toată tăria?

Cinci-Dragoni a simțit cum îi arde toată fața. Fulgii de zăpadă care îi cădeau pe arcul sprâncenelor i-au stârnit în schimb o senzație de prospețime și răcoare. Brațul lui a încins-o ca o frânghie pe după talie pe Zhiyun, iar prin mătase și bumbac el a simțit clar elasticitatea și moliciunea cărnii de femeie. Piatra aceea din piept rămăsese în mișcare, aluneca acum centimetru cu centimetru în jos, până când a ajuns sub burtă. Știa că pantalonii i se umflaseră puțin în față, dar nu îndrăznea să-și lase ochii într-acolo, nicăieri nu îndrăznea să se uite prea mult. A mers pe Strada Cărămidarilor ținând-o strâns-strâns pe Zhiyun și încă o dată s-a dus cu gândul la un șoricel, un șoricel care trage după el mâncarea într-un loc misterios și întunecos.

Futu-l-aș! Dacă nu-mi dădea el cu piciorul, îi dădeam eu lui! a rostit Zhiyun deodată, sprijinită de umărul lui Cinci-Dragoni. Nu pot să înghit una ca asta!

Tu m-ai pus. Cinci-Dragoni a spus în sfârșit ce vrusese să spună. A făcut o pauză și a zis iar: Să nu mă tragi pe sfoară!

Ciudată mai e și lumea asta! Bărbații au voie să se veselească cu femeile, dar femeile nu pot să se veselească cu bărbații. Zhiyun a pufnit în râs. Uite că fata o să facă pe dos!

Cinci-Dragoni și-a dat seama la ce se gândește Zhiyun. Privirea acesteia se schimba nestatornică precum apa, iar zâmbetul din colțurile buzelor ei părea ca din vis, arătându-se greu de descifrat. Mâna lui Cinci-Dragoni s-a trezit atinsă ușurel de câteva ori, iar după aceea a fost trasă firesc de Zhiyun, urcată cu încetul și, în cele din urmă, apăsată pe pieptul ei ferm. Cinci-Dragoni și-a simțit

întregul trup precum iarba în vânt, zburătăcită în toate părțile de acest vânt venit cu totul pe neașteptate. Deja nu mai era în stare să se țină drept.

Țâțe așa de bune și el nu le vrea, a îngânat Zhiyun. Dacă nu le vrea el, ți le dau ție, nici că-mi pasă.

În poziția aceasta stranie, Cinci-Dragoni a continuat să meargă sprijinind-o pe Zhiyun. Voia să pipăie după pofta inimii, dar încheieturile degetelor parcă îi fuseseră puse sub lacăt și nu erau în stare să se miște în largul lor. A apăsat cu putere țâța mare și minunată a lui Zhiyun, ajungând să-i simtă și inima. Aceasta bătea agale și în largul ei, lucru care l-a făcut să simtă oarecare ostilitate. O strângea în brațe pe otreapa asta vestită a orașului, pentru care orice fel de amorlâc pe furiș era ceva de rând – și uite ce liniștită e! Otreapă ieftină și fără obraz ce ești! se gândea Cinci-Dragoni.

S-au privit în ochi îndelungă vreme în ușa prăvăliei de orez. Întunericul de pe Strada Cărămidarilor și zăpada măruntă au ascuns încă o dată un secret. Cinci-Dragoni a cuprins-o în brațe pe Zhiyun și a supt din gâtul ei cald, până când a intrat în sfârșit în raiul cel adevărat. Gâfâitul lui repezit s-a curmat deodată, iar el a tresărit și a scos un țipăt mărunt, simțind apoi cum sperma îi răbufnește din adâncuri și-i face pantalonii reci să fie ca gheața și catifelați.

Când s-a făcut dimineață, în curte se strânsese un strat foarte subțire de zăpadă. Pe unde merseseră oameni, zăpada dispăruse, rămânând doar urme negre de pantofi. Zăpada de aici nu se putea compara cu cea din Satul cu nuci – nici nu puteai să-i zici zăpadă, mai bine o numeai brumă de iarnă. Cinci-Dragoni s-a uitat la cer. Acesta, după zăpadă, era de un albastru lucitor. Fumurile

negre de la fabricile din vecinătate creşteau ca nişte mici ciuperci în văzduh, ofilindu-se după aceea treptat-treptat, slăbind, iar în cele din urmă dispărând nevăzute.

A cules toporul de pe stiva de lemne şi a început să taie la ele. Toporul era tocit rău din pricina ruginii, iar lemnele erau şi ele uşor umede, drept care săreau adesea de sub tăişul toporului. Cinci-Dragoni şi-a pipăit palmele pe care cutremurarea toporului le făcea dureroase şi a dat acolo şi peste un firicel de sânge de un roşu spălăcit. De când venise iarna, mâinile îi fuseseră de multe ori acoperite de răni, toate căpătate de la treabă. Şi-a supt sângele, iar după aceea a lăsat deasupra nişte salivă. Acţiunea l-a făcut în chip inexplicabil să-şi amintească de gâtul alb ca zăpada al lui Zhiyun. A aruncat un ochi spre fereastra ei zăbrelită, care era închisă – de ce n-o lăsase deschisă în noaptea de dinainte? Cinci-Dragoni a revăzut nelămurit scena în care mortul Abao sărea pe fereastră şi intra în odaie. Clipa în care corpul lui Abao se arcuia ca pisica, sărind în iatacul lui Zhiyun, i-a venit aproape în faţa ochilor. L-a cuprins posomorala tot cu gândul la asemenea lucruri, aşa că s-a pus să spargă crunt lemnele şi vreascurile. Părea că vrea să se folosească de asta ca să-şi verse focul mâniei ce i se înfiripase în inimă.

Călcând pe spatele pantofilor ei de pânză, Zhiyun a bocănit până în spatele lui Cinci-Dragoni. El a continuat să taie lemne stând pe vine. Piciorul ei s-a întins prin spaţiul liber dintre picioarele lui, s-a ridicat şi l-a împuns în scrot, o, ce durere! Ţinându-se de nădragi, Cinci-Dragoni a sărit în sus şi a zis cu voce joasă: Nu face din astea, vezi să nu ne vadă. Zhiyun şi-a acoperit gura, râzând mândră de ea. De ce ţi-e frică? Ieri te-am lăsat să te scoţi ieftin, azi o să vezi tu cât de aprigă e fata! Nu se încheiase complet la haină şi-şi lăsase la vedere gâtul

perfect rotunjit și alb ca zăpada. Pe el, Cinci-Dragoni a văzut o vânătaie proaspătă care se târa acolo ca o larvă.

Gâtul. Cinci-Dragoni se holba prostit la vânătaia aceea, în jurul căreia se găseau vasele sangvine fine, de femeie, de un albastru spălăcit, și câteva fire de puf gălbui. Eu te-am mușcat de gât?

Ai niște ochi care te bagă în sperieți, chiar că ești în stare să înfuleci pe cineva. Zhiyun și-a încheiat complet nasturii, fără să-i răspundă nici da, nici ba. Mă doare burta. Mă duc să rostuiesc nițele murături.

Cinci-Dragoni a văzut-o pășind peste stiva de lemne și intrând în bucătărie. Toporul i-a căzut cu o bufnitură la pământ. Această dimineață de după ninsoare îi dădea o senzație de ireal. A auzit-o pe Zhiyun cum ridică în bucătărie capacul borcanului cu murături, iar după aceea un șir de zgomote clare scoase de un om care mestecă. S-a lăsat din nou pe vine și a continuat să spargă lemne, în timp ce mintea i-a rămas la vânătaia de pe gâtul lui Zhiyun. Chiar eu să i-o fi făcut? A clătinat din cap, a fluturat cu putere toporul, și așchiile au zburat peste tot, umplând curtea.

Gura lui Zhiyun mușcând dintr-o murătură zemoasă a apărut la fereastra bucătăriei. Și-a mijit ochii, făcându-i semn lui Cinci-Dragoni să vină. Acesta a ezitat o clipă și, după ce a avut confirmarea că nu e nimeni în jur, s-a prelins cu pași iuți în bucătărie. S-a proptit cu mâinile în marginea borcanului și și-a coborât capul, uitându-se la fața lui oglindită în saramură. De ce m-ai chemat? a întrebat, cu inima săltându-i iarăși înnebunită.

Murăturile astea-s și dulci, și sărate, pot să mănânc nu știu câte odată. Și-a vârât-o pe ultima în gură, s-a dus lângă Cinci-Dragoni și și-a șters mâinile pe rând de nă-

dragii lui. Lasă-mă să mă șterg și eu pe mâini, oricum nădragii tăi nu-s curați nici cât cârpele.

Și-așa mă socotiți voi un câine, a zis el cu fața îndreptată spre bârna înnegrită de la funingine. Voi sunteți oameni, eu-s câine.

Ești un dulău, s-a pus Zhiyun să chicotească. I-a aruncat o privire piezișă, apoi și-a lăsat o mână pe piciorul lui. Mișcând-o cu încetul în diagonală, a zis: Dulăule, am văzut dintr-o privire la ce-ți stă mintea. Toți bărbații au sulă neobrăzată de câine.

Cinci-Dragoni și-a coborât ochii și a văzut degetele zvelte ale lui Zhiyun înșfăcându-l asemenea unor gheare de pisică. S-a apăsat cu putere de marginea borcanului de murături, rămânând acolo țeapăn. Bucătăria era năpădită de putoarea acră de saramură și legume murate, căreia i se adăuga odoarea de cosmetice rămasă pe trupul lui Zhiyun. În fața ochilor, i-a răsărit fața tumefiată a mortului Abao și deodată s-a simțit cu totul deprimat. S-a tras pe spate și s-a îndepărtat de mâna cea îndrăzneață a lui Zhiyun, iar după aceea a împins-o și pe ea la o parte. Nu sunt câine, a zis. Mă duc la lemne.

Qiyun ședea în ușa bucătăriei pieptănându-se. Când l-a văzut pe Cinci-Dragoni împingând ușa și ieșind dinăuntru, a scuipat pe jos. Și-a înhățat părul spălăcit și s-a pieptănat brutal de câteva ori, scoțând apoi un smoc de păr din pieptăn. Mi-e scârbă, a zis, mă scârbiți cu totul!

N-am făcut nimic, a zis Cinci-Dragoni, ocolind-o domol. Dacă nu mă crezi, întreab-o pe soră-ta, ea știe cel mai bine.

N-am ce s-o mai întreb, mi-e totul limpede. Qiyun a împins tare cu piciorul poarta de lemn. Zhiyun, nici nu ți s-a închis bine rana că ai și uitat de orice durere. Nu-i otreapă mai ieftină ca tine pe lumea asta!

Zhiyun nu i-a răspuns. Și-a suflecat mânecile și a scormonit în borcan după o murătură, pe care și-a îndesat-o în gură și a mestecat-o. Cine-a pus murăturile anul ăsta? a întrebat-o pe Qiyun. Și dulci, și sărate, mă dau în vânt după ele.

Cinci-Dragoni s-a lăsat din nou pe vine să taie lemne. L-a zărit pe jupânul Feng ieșind din prăvălie. Acesta l-a întrebat: De ce vă ciondăniți? Cinci-Dragoni a scuturat din cap: Eu nu mă ciondănesc cu nimeni, tai aici la lemne de când s-a făcut ziuă. Ele se ciondănesc.

Pe vremuri din astea de restriște, nici acasă n-avem tihnă, a zis înciudat Feng. Mai bine mort decât să ai parte de zile de felul ăsta. S-a învârtit apoi o dată în cerc prin zăpadă. S-a învârtit iarăși. Și-a ridicat capul și s-a uitat la cerul care începea să se însenineze după zăpadă. S-a bătut cu mâinile, pe rând, peste șale. Eh, dacă tot nu ești mort, trebuie s-o duci mai departe. A plecat așa spre prăvălie, lovindu-se peste șale. Vorbele lui l-au făcut pe Cinci-Dragoni să zâmbească cu subînțeles. Dacă nu ești mort, trebuie zi de zi să te trezești și zi de zi să deschizi ușa prăvăliei. E nostim rău s-o duci așa.

Capitolul cinci

Când s-a făcut ultima lună a anului, Cinci-Dragoni a început să doarmă puțin și prost. De fiecare dată când pe Strada Cărămidarilor răsuna a treia oară huruitoarea paznicului de noapte, sărea speriat în picioare din culcușul lui de pe podeaua prăvăliei, se înfășura în haina vătuită și se furișa, în picioarele goale și fără zgomot, în curtea din spate. Timpul trecuse, treburile se schimbaseră, iar fereastra lui Zhiyun era acum descuiată pentru el. Sărea prin ea în iatacul lui Zhiyun plin de o fervoare neînfrânată și de-abia când huruitoarea răsuna a cincea oară pleca, ieșind înapoi pe fereastră. Toate acestea îl vrăjeau și-i îmbătau inima ca un joc de copii, iar preaplinul lui de sământă se consuma aproape cu desăvârșire. Oprindu-se câte o clipă în curtea bătută de vânturi reci și acoperită de gheață subțire, obișnuia să arunce o privire către zidul durat din bucăți de cărămidă. Pe șirurile de olane de pe acesta se vedeau câteva smocuri de iarbă, dar nici urmă de om. Abao nu mai avea nici el cum să sară iar înăuntru peste zid. Oaspetele din miez de noapte sunt eu acum. Cinci-Dragoni zâmbea fără zgomot prin întuneric, gândindu-se că amorlâcul e un rachiu care te face să-l bei pe săturate – unii se îmbată turtă, drept care dau de bucluc, în vreme ce alții îl gustă cu cea mai mare grijă și nu se îmbată câtuși de puțin.

Iar mie, de pildă, se gândea Cinci-Dragoni, îmi face capul și mai limpede, e doar goliciunea asta mare de la burtă în jos și-atât.

Ușa de la magazie era deschisă, iar în lumina estompată a lunii se putea vedea înăuntru un munte de orez care fulgera frânturi nedeslușite de lumină albă. Cinci-Dragoni a intrat încet înăuntru, s-a așezat pe un sac de iută și a început să fixeze movila de orez prin noaptea cea neagră. Orezul adus peste toamnă la vânzare încă nu-și pierduse mireasma delicată. Cinci-Dragoni a apucat o mână și și l-a îndesat în gură, punându-se să-l mestece. În gură îi zăbovea aroma cosmeticelor lui Zhiyun, iar aceasta s-a combinat cu boabele cele tari, stârnindu-i o senzație stranie. Și-a amintit deodată de trupul lui Zhiyun pitit în noapte și sub plapuma de mătase. Era ca o floare mare și plină, pe care avea voie să o culeagă dar pe care nu era lăsat să o privească. Zhiyun nu deschidea niciodată lumina, iar când el îi spusese să o aprindă și să-l lase s-o vadă, ea îl ciupise crunt și-i zisese: Nu se poate, ce, ai un deget și vrei toată mâna? Cinci-Dragoni a scuturat din cap, luându-se singur în derâdere. Și-a ridicat apoi mâinile și și le-a mirosit. Și pe ele rămăsese un miros complex, în care a distins cu precizie mireasma orezului și mirosul tare al părților femeiești de jos. Pe palmele murdare, cele două se uniseră în chip minunat.

În întuneric, grămada de orez ședea fără pereche de placidă. În timp ce mintea îi era împovărată de lucruri fel de fel, mâinile lui Cinci-Dragoni lopătau pierdute prin orez. A auzit foșnetul muntelui de orez în timp ce se surpa și a auzit și o capcană de șoareci din colț declanșându-se brusc și prinzând în ea un șoarece care fura mâncare. Chițăitul lui jalnic te umplea de milă. Cinci-Dragoni

și-a plecat capul, somnoros tot. Ciudat era că nu voia să plece din magazie, rezemându-se de orez de parcă s-ar fi rezemat de pereții unui leagăn uriaș. I se părea că orezul este cel mai adormitor lucru de pe lumea asta, că te poți sprijini pe el mai bine decât pe un trup de femeie și că e mai aproape de tot ce e adevărat pe lumea asta.

Mai apoi s-a acoperit cu orez de parcă s-ar fi acoperit cu o plapumă de brocart într-un vis și a adormit adânc, în parfum de orez. La fel ca altădată, numeroase vise i s-au încrucișat și întretăiat prin cap, din rândul lor unul repetându-se de multe ori. Se făcea că vede iarăși apele cele atât de întinse din Satul cu nuci, cu orezul și bumbacul, oamenii și dobitoacele, copacii și casele înghițite pas cu pas de șuvoaie; peste tot nu era decât vaiet și tânguială. S-a văzut pe sine mergând desculț prin apă, în timp ce peisajul șters se retrăgea pas cu pas. Tropăia așa în voia vântului, în timp ce în depărtare se găseau coline alcătuite din orez, pline ochi cu femei îmbrăcate în cămăși roșii și nădragi verzi.

În zori, la cântatul cocoșilor, Cinci-Dragoni s-a cățărat în picioare de sub grămada de orez și și-a tras în sus nădragii năclăiți. Faptul că mai scosese sământă încă o dată în vis îi stârnea oarece griji. Dacă o s-o țină mult tot așa, n-are să fie dăunător pentru tăria lui? Una ca asta ar fi fost împotriva a ce voia el de la viață. Scuturându-se de pulberea de orez de pe corp, a ieșit din magazie. Jupânul Feng, care era în curte cu oala de noapte în mână, l-a privit uluit.

Ai dormit în magazie? Ce dracu' ai făcut tu acolo?

Nimica. Adineauri am prins un șoarece. A arătat cu mâna spre magazie. Dacă nu mă crezi, du-te să te uiți, am omorât un șoarece acolo.

Nu mi-e mie frică de șoareci de-ăia, mie mi-e de-ăștia mari, ca tine. A îndreptat ciocul oalei în jos și a vărsat afară urina galbenă și tulbure dinăuntru. Mi-ai furat orezul, ia zi?

Nu-s hoț, a zis Cinci-Dragoni scuturându-se de pulberea de orez din păr. Mai pune și că zi de zi mănânc să mă satur, de ce să-ți fur orezul?

Poate vrei să le dai sprijin rubedeniilor din sat, nu ziceai că stau să moară de foame?

N-am eu treabă cu ăia, de ce să le dau eu vreun sprijin? Nu-i ușor nici să rămân eu în viață.

Ei, poate vrei să-l vinzi la negustorii de orez de pe stradă! Ăia ți-ar da bani, nu vrei tu din tot sufletul să faci bani mulți?

Ți-am mai spus că n-am furat niciodată, a zis Cinci-Dragoni cu mare răceală. Eu știu doar să-mi vând puterile și să fac treabă. Ți-e limpede dumitale că-i așa. Jupânul de la vopsitorie le dă băieților opt yuani pe lună, dumneata îmi dai doar cinci. Cu cinci yuani trimiți la plimbare doar un câine. Chiar c-ar trebui să m-apuc de furat.

Jupânul Feng a umplut un căuș de apă din butoi, a țintit cu el ciocul de la oala de noapte și l-a turnat înăuntru, după care a ridicat oala și-a zgâlțânat-o. Pe fața lui uscățivă atârna un zâmbet greu perceptibil. A apucat o perie, a vârât-o pe ciocul de la oală și-a început să frece cu putere.

Nu știi doar să-ți vinzi puterile și să faci treabă, a zis deodată Feng, asta am văzut eu de mult. Mi-or mai fi slăbit mie ochii ăștia bătrâni, dar urechile tot agere le am, aud cu ele fiece umbră de mișcare petrecută noaptea-n prăvălie.

Păi atunci cum de nu te scoli? Ar trebui să te scoli să vezi dacă nu e vreunul de-ți fură orezul.

Qiyun mai aude și ea uneori. I-am spus că e duhul maică-sii, care nu are liniște de fetele ei. Qiyun m-a crezut. Da' tu, Cinci-Dragoni, ia zi, crezi în duhuri?

Nu, a răspuns acesta, lingându-și cu oarecare încordare buzele crăpate. Privind spre crengile uscate ale copacilor de dincolo de zid, a continuat: Duhurile sunt oameni în alte haine, de mic nu mi-a fost mie frică de ele.

La drept vorbind, nici eu nu cred, a spus Feng privindu-l pe Cinci-Dragoni drept în față și cu ochii scânteindu-i. Dar uite că acuma un duh se duce mereu s-o sâcâie pe Zhiyun și i s-a prins de trup.

Dar dacă Zhiyun se duce ea să-l sâcâie duhul ăla? Cu brațele încrucișate, Cinci-Dragoni a făcut câțiva pași prin curte. Știi dumneata mai bine ca mine ce fel de om e fiica dumitale.

Jupânul Feng a pus oala de noapte la colțul zidului, a suflat peste ea, iar după aceea s-a apropiat cu încetul de Cinci-Dragoni. Ochii lui împânziți de firicele de sânge erau și indignați, și neputincioși. Și-a ridicat în aer mâna pe care i se vedeau perfect venele și l-a apucat lent pe Cinci-Dragoni de piepții hainei. Acesta a crezut că Feng are să ridice mâna asupra lui, însă jupânul doar a tras fără forță de haina lui ponosită. L-a auzit apoi oftând adânc.

Cinci-Dragoni, vrei să te însori cu Zhiyun? a întrebat Feng aproape suspinând. Ți-o dau de nevastă.

Cinci-Dragoni s-a uitat încremenit la fața îmbătrânită prematur a jupânului. Nu-i venea să-și creadă urechilor. Felul în care se petreceau lucrurile depășea cu mult ce preconizase el. Nu era pregătit pentru așa ceva.

O să ți-o dau pe Zhiyun de nevastă. N-am să-ți dau însă nici un bob de orez din prăvălie. Jupânul și-a ridicat pulpana hainei ca să se șteargă la ochi. E averea familiei Feng, dată mai departe din generație în generație. N-o să ți-o dau ție, soi sălbatic ce ești, știu că după ea ai venit.

Cinci-Dragoni și-a ridicat capul, privind spre cerul de deasupra prăvăliei – aceeași întindere bine cunoscută de albastru-cenușiu. Soarele dimineții era acoperit de un strat de nori. În locurile în care îi străpungea, lăsa la vedere câteva raze de un roșu întunecat, ca niște pete de sânge uscate și întărite de vânt. Spre nord-vest, cineva trăgea un zmeu, care, un punct alb, colinda fără nici urmă de rânduială în înaltul cerului, ca o pasăre rătăcită.

Fă cum vrei. Lui Cinci-Dragoni i s-a părut că sunetele pe care le scoate din gâtlej îi sunt străine. Se folosise de prea multă putere ca să rostească vorbele astea, drept care gâtul și-l simțea de parcă i l-ar fi înțepat adânc vreo armă ascuțită. L-a înfruntat pe Feng cu o expresie indiferentă. Dacă-ți pare rău, mai e vreme, poți să zici că ai făcut o glumă cu mine, nu mă supăr.

De ce-mi pare mie rău e că n-am strivit-o de la început în budă. Jupânul Feng s-a pus să tușească violent. A plecat înăuntru bătându-se peste piept. Pe trepte, și-a întors capul spre Cinci-Dragoni și i-a spus: Sărăntocule, soarta ți-e prielnică, ia te uită ce ieftin te-ai scos tu!

Silueta bătrână și ușor adusă de spate a lui Feng a dispărut în spatele paravanului albastru de stambă de la ușă, iar Cinci-Dragoni a dârdâit deodată înfrigurat. I se părea că dimineața asta are ceva fermecat în ea, că trupul și inima îi cad cu mare iuțeală pe tărâmul viselor și că în această cădere inima, părul și sula lui veșnic tare slobozesc șuierături felurite și care-ți înțeapă urechile.

Paravanul albastru s-a învârtejit în bătaia vântului și fiecare floare de pe stambă s-a deschis în chip misterios. E de-adevăratelea. Cinci-Dragoni și-a săpat adânc în minte toate amănuntele acestei dimineți. Prăvălie de orez și voi, cei din ea, o să-mi schimbați voi mie viața de-acum încolo, au ba? *Și de ce tocmai voi o să mi-o schimbați?*

În următoarele două nopți, Zhiyun a lăsat descuiată fereastra dinspre curte, dar Cinci-Dragoni n-a venit potrivit înțelegerii. În a treia zi, Zhiyun nu s-a mai putut stăpâni, l-a împins pe Cinci-Dragoni din curte în bucătărie, a zăvorât ușa, a ridicat mâna și i-a ars o palmă. L-a ocărât apoi cum i-a venit la gură. Te-ai scos ieftin, te-ai dat și șmecher, și-acu' te-ai pus s-o iei pe fata peste picior?

Cinci-Dragoni ședea în spatele ușii acoperindu-și fața. Și-a ridicat genunchiul și a pocnit în borcanul de murături din spate. Pe față i-a răsărit un zâmbet arogant și plin de dispreț, cum rar se vedea la el. Zhiyun l-a privit și s-a uitat și la mâna ei, profund nedumerită de comportamentul lui.

Acușica o să te măriți cu mine, otreapă ieftină ce ești. Cinci-Dragoni a dat, cu totală indiferență, cu degetele în borcanul de alături, iar pereții acestuia au dăngănit în ecou. Ce grabă am să mă sui cu tine în pat? Acușica o să fii a mea, așa că acuma n-am nici o grijă.

Pfui, a tras Zhiyun un scuipat, punându-se apoi pe chicotit. Visezi! Ai luat-o razna, tot cu gândul să fuți la muieri.

Dacă nu mă crezi, întreabă-l pe taică-tău și-ntreab-o și pe soră-ta. Ei vor să te mărite cu mine. În timp ce vorbea, a tras-o la el, a prins-o de umeri și i-a apăsat fața spre borcan. Hai, uită-te la fața ta din saramură, stricata

stricatelor ce ești, și zi, dacă nu te măriți cu mine, cu cine te mai măriți tu, ă?

Zhiyun a scos un țipăt ascuțit, iar apoi s-a scuturat din brațele asemenea unui cleşte ale lui Cinci-Dragoni. L-a fixat zguduită cu privirea, și-a tras umerii laolaltă de parcă i-ar fi fost frig, iar după o clipă a spus: Te cred. Cred că sunt în stare de una ca asta. Pupilele ei încețoșate au redevenit repede luminoase, iar ea a râs deodată către el. Cu un vârf de deget, i-a atins ușurel părul de pe bărbie. Deci tu vrei să te însori cu mine?

Vreau, a zis el slab și și-a plecat privirea la unghia ei dată cu ojă. Vreau, chiar și-o cățea o vreau.

O să-ți pară rău? Mai încolo o să-ți pară rău.

Nu-mi pasă de ce-o să fie mai încolo. Încruntând din sprâncenele sale stufoase, i-a dat la o parte degetul, zicând: Să-l întrebi pe taică-tău când ne luăm. Fiindcă bărbatul merge să se așeze în casa nevestei, nu o să fie cu lectică și pocnitori, dar tot trebuie pregătit un oloi cu rachiu de orez. Treaba asta o pricep eu. La noi, bărbatul care merge el în casa nevestei e ăl mai de nimic în ochii oamenilor și e nevoit să dea pe gât un oloi cu rachiu de față cu toată lumea.

Da' de ce? a întrebat ea bătând din palme. Ce interesant, de ce?

Arată că ești bărbat get-beget și de-adevăratelea.

Și când o să vină ziua de ne luăm, o să dai și tu pe gât un oloi cu rachiu? Pe chipul surâzător al lui Zhiyun a răsărit o expresie copilăroasă și neroadă. A zis apoi cu veselie: E tare interesant, mă dau în vânt să văd nebunelile de le fac bărbații la băutură.

Nu beau defel și nu-mi place deloc băutura. Te zăpăcește și-ajungi să te lași ușor tras pe sfoară. Cinci-Dragoni a rămas o clipă cufundat în gânduri și apoi, cu o voce

devenită dintr-odată răgușită și gravă, a continuat: Vă știu eu socotelile voastre. La drept vorbind, nu eu merg în casa nevestei, prăvălia asta de orez se mărită cu mine. Se mărită cu un câine de pază puternic și vânjos, care o să-i dăruiască urmași să ducă neamul mai departe. Cu un dulău mare de la țară.

A dat apoi ocol cu privirea de jur împrejur prin bucătăria cea neguroasă și învălmășită, cu o expresie de batjocură și desconsiderare pe chip. S-a întors deodată cu spatele, și-a desfăcut cureaua pantalonilor și s-a ușurat cu un susur în borcanul de murături. Zhiyun se uita la el cu ochii căscați și limba înnodată, dar până să apuce ea să reacționeze și să-l tragă de-acolo, era deja prea târziu. Aprinsă toată la față, i-a ars a doua palmă. Ai înnebunit? Cum o să mai mâncăm ce e în borcan?

În familia voastră e *yin* gros și mult, e nevoie de *yang* de la mine ca să-l limpezească, a răspuns el trăgându-și nădragii de parcă nu se întâmplase nimic. Nu te păcălesc, așa i-a ieșit lui Liu Ghicitorul de la răspântie. Familia voastră are nevoie de pișatul meu, de sământa mea.

Ei, fir-ar mă-sa, mare ticăloșie ai făcut tu acuma față de familia asta! Chiar de te cruț eu, ei n-o să te lase să scapi. E prea mare scârboșenia.

Da' ei nu știu, a zis el ducându-se la ușă și trăgând zăvorul, iar tu n-o să le destăinui asta, că doară acușica o să-ți fiu bărbat.

Zhiyun s-a îndoit de șale și s-a uitat la murăturile din borcan. Saramura galben-neagră îi oglindea nedeslușit chipul, pe care se vedea bine cât era de pierdută. Și-a răsucit vârful nasului și a mirosit – chiar dacă mirosul era diferit, chiar dacă nu, mâncarea ei îndrăgită tot fusese scăldată în urina lui Cinci-Dragoni. Nu izbutea să priceapă

năzbâtia asta neașteptată, i se părea că Cinci-Dragoni înnebunise de-a dreptul. Presupunea că de bucurie.

În rândul nenumăratelor ocazii de sărbătoare din zona Străzii Cărămidarilor, ceremonia nunții din prăvălia de orez a părut sordidă și făcută cu teamă. Au ales cea de-a douăzeci și opta zi din luna a douăsprezecea, una de bun augur în zodiac. Cei mai mulți dintre nuntași erau rubedenii ale familiei Feng, care, după ce prinseseră de veste despre dedesubturile fericitului eveniment, își înfrânaseră pofta de a șopăcăi despre cum stăteau de fapt lucrurile și, cu atitudinea celor ce nu socot că mai e ceva de adăugat, tăbărâseră în prăvălia de orez și în camera nupțială din spate. Femeile măritate o cercetaseră cu ochi reci pe mireasa Zhiyun și descoperiseră că șalele și fundul ei chiar suferiseră o subtilă transformare.

Unele dintre amănuntele nunții au devenit mai apoi cele mai comune subiecte de bârfă cu privire la prăvălia de orez – de pildă că pocnitorile nu răsunaseră, pentru că nu cumpăraseră decât un șirag, pe care l-au descoperit umed când i-au dat foc; că oul roșu ascuns în plapumă se spărsese imediat după ce-l dibuise afară de-acolo, umplând tot locul, asta pentru că nu fiersese de-ajuns; și că mirele Cinci-Dragoni nu s-a învoit să bea nimic de la început până la sfârșit, iar când bărbații l-au luat cu forța de subsuori să-i toarne pe gât un bol, el s-a ținut strâns de nas și-a scuipat totul afară, de față cu toată lumea, spunând că nu are să bea cu nici un preț.

Sărbătoarea din prăvălia de orez s-a aflat din aceste pricini în ghearele unei mâini negre și nevăzute, desfășurându-se cu stânjeneală și neliniște. Jupânul Feng, îmbrăcat în roba lui întunecată de bumbac cu semnele pentru „noroc“ și „avere“ pe ea, tot intra și ieșea, dar își

ferea privirea și ochii îi șovăiau nestatornici. Qiyun, în schimb, ședea dreaptă la fereastră și tricota, dirijându-i în același timp fără astâmpăr pe vecinii și rudele venite să ajute cu pregătirile. În ce o privește pe mireasa Zhiyun, aceasta era fardată viu și din belșug și purta o rochie lungă trandafirie cum rar se vedea prin părțile locului; trena acesteia, în care erau prinse fire de aur și argint, se târa alene pe pământ. Pe fața lui Zhiyun nu se citea sfială sau fericire, ci doar un fel de somnolență istovită. În timp ce îi turna unui unchi niște băutură, a ajuns chiar să caște. Doar pe fața negricioasă și robustă a lui Cinci-Dragoni se vedeau urme de agitație. Când stătea așezat, își schimba fără oprire poziția, iar când se ridica se vedea și mai bine că nu știe ce să facă cu mâinile și picioarele. Nu se învoia să bea însă și le spunea tuturor celor ce-l îmbiau că nu bea, că nu bea cu nici un preț, în ochi fluturându-i o lumină rece greu de înțeles.

Unul dintre servitorii Domnului a venit zorit, pe când tărăboiul se mutase în camera nupțială. A dat năvală înăuntru, a dat la o parte lumea care se bulucea și s-a dus în fața lui Cinci-Dragoni. Tu ești mirele? Cinci-Dragoni a încuviințat țeapăn, iar atunci servitorul i-a înmânat o cutie lăcuită foarte fină, desenată cu tipare de phoenicși și dragoni, spunându-i: E darul de la Domnul. Îți trimite vorbă să o deschizi după ce isprăviți treaba. După aceea s-a apropiat de urechea lui și i-a spus câteva cuvinte, iar Cinci-Dragoni s-a albit imediat la față. S-a învârtit de câteva ori pe loc în mână cu darul de la Domnul, iar în cele din urmă s-a suit pe un scaun și a așezat cutia sus pe șifonier.

Ce-a adus? l-a întrebat Zhiyun trăgându-l de braț. Vreo brățară sau vreun inel sau poate vreo salbă?

Nu știu ce-a vrut să spună, a spus posomorât Cinci-Dragoni, după care a plecat capul și a înghițit în sec. Nu pricep de ce mă țintuiesc ei așa și nu-mi dau drumul, că doar niciodată nu le-am căutat pricină. De ce mă țintuiesc așa și nu-mi dau drumul?

La miezul nopții, când cei din prăvălie au plecat și odaia s-a golit, Cinci-Dragoni și Zhiyun s-au măsurat cu privirea în lumina gălbuie a lămpii și au descoperit că fața celuilalt e apatică și plină de plictis. În curte mai erau câțiva oameni care spălau bolurile și farfuriile, și deseori răzbătea de acolo zgomotul apei și cel al vaselor izbindu-se unul de altul. Qiyun a venit la fereastră și a ciocănit în ea, suduind de mama focului. Cinci-Dragoni, ieși afară la treabă! Ce, dacă ești mire, acu' nu mai faci treabă?

Cinci-Dragoni a rămas nemișcat în capul oaselor, nebăgând în seamă solicitarea de afară. Și-a trosnit cu un pocnet încheieturile degetelor și deodată a făcut un salt, s-a suit pe un scaun și a luat cutia lăcuită. A aruncat-o apoi pe pat, mârâind spre Zhiyun cu voce joasă: Uită-te, hai uită-te să vezi ce zorzoană ți-a trimis ție Domnul!

Capacul cutiei s-a deschis singur pe pat, iar o mătărângă urâtă, negru-roșiatică, s-a rostogolit și a căzut pe așternutul de damasc, răspândind o duhoare greu de îndurat. Zhiyun a scos un strigăt speriat, s-a dat jos din pat și a fixat de departe cu privirea treaba aceea. Ce e? a întrebat făcând ochii mari, o sculă de câine?

E de om, a zis el uitându-se pieziș la ea, cu mare răceală. Ar trebui s-o recunoști, e a lui Abao, i-au tăiat-o.

Ce animal! Ce-o mai însemna și asta? Umerii femeii s-au pus pe fremătat, iar ea s-a dat pas cu pas înapoi

până a ajuns într-un colț. Mi-e scârbă de mor, ia-o și arunc-o de-aici!

Știu eu ce înseamnă. Cinci-Dragoni s-a apropiat și a învârtit cu două degete treaba aceea. Ce nu știu e doar de ce mi-a trimis-o mie, de ce nimeni nu mă-ngăduie și de ce mă țintuiesc așa și nu-mi dau drumul.

Arunc-o, arunc-o odată! a țipat ea ascuțit și dând din picior.

O s-o arunc. Cinci-Dragoni a cules obiectul acela cu grijă și s-a dus la fereastră, pe care apoi a deschis-o. De partea cealaltă se găsea Qiyun, care îl pironea cu sprâncenele încruntate și ochii scăpărând. Ferește nițel! i-a zis Cinci-Dragoni, după care și-a fâlfâit cu putere mâna dreaptă. A văzut cum obiectul aproape șterge creștetul lui Qiyun și cum trece mlădios în zbor peste acoperișul de olane negurii al prăvăliei de orez, asemenea unei păsări de noapte. Avea să cadă pe caldarâmul Străzii Cărămidarilor. Scuturându-și palmele, Cinci-Dragoni și-a întors capul spre Zhiyun. Pe uliță sunt mulți câini, o să-i roadă sula lui Abao de n-o să mai rămână nimic din ea.

Noaptea nunții s-a petrecut pe nebăgate de seamă în mijlocul harababurii și al gălăgiei, și de-abia în fapt de zi s-a potolit în sfârșit pe deplin și prăvălia de orez. Afară au început să plutească picuri-picuri de bură iernatică, loviturile lor în streșini și în grilajele ferestrelor învăluind curtea în vapori umezi reci ca gheața. Cinci-Dragoni, înfășurat în plapumă pe jumătate, ședea pe pat. Lampa rămăsese aprinsă și desena pe fața lui Zhiyun, care dormea adânc, o aură arcuită. Zhiyun s-a răsucit deodată și a început să pipăie cu mâna pe masă după fitilul lămpii. Nițel mai întuneric, a bolborosit ea nedeslușit, apoi iarăși a adormit adânc. Cinci-Dragoni a tras cu încetul în jos

plapuma în care Zhiyun era strâns înfofolită, iar trupul ei albicios și plin i s-a înfățișat puțin câte puțin în fața ochilor. Vreau să văd limpede, a spus. Mâna i-a alunecat prin despicătura adâncă a sânilor, luând-o în jos – senzația era de ceva foarte catifelat –, iar în cele din urmă s-a oprit în păduricea ei. În lumina lămpii, Cinci-Dragoni a văzut limpede. Totul se potrivea cu ce-și imaginase el înainte, iar asta îl liniștea. A văzut cum burta femeii se țuguiază pasional, drept care a mângâiat-o neîndemânatic acolo un moment. Nu i-a trecut prin cap c-ar fi vorba de altceva. E din pricina lăcomiei, s-a gândit, otreapa asta ieftină mestecă fără oprire câte ceva.

Nu voia să stingă lampa. Nu-i fusese niciodată frică de întuneric, dar i se părea că lumina îl ajută să se păstreze cu mintea limpede. Înainte să înceapă această viață, era nevoie să cugete amănunțit la felul în care are să fie aceasta și la unde o să-l ducă. Numeroase lucruri n-ai cum să le prevezi, dar tot poți să te gândești. Gânditul e pe ascuns și scapă de ochii și urechile altora. La orice vrei să te gândești – se poate. A auzit cum zgomotul ploii de afară slăbește treptat-treptat și cum în văzduhul rece și tăcut al nopții se rotește indistinct sunetul clar și melodios al clopoțeilor de vânt. Erau cei de pe vechea pagodă de la intrarea pe Strada Cărămidarilor – doar să bată vântul, și clopoțeii de acolo îi revărsau acesteia toată singurătatea și dezolarea către Strada Cărămidarilor.

Când auzea clopoțeii de vânt, pe Cinci-Dragoni îl apuca somnul, drept care acum și-a astupat o ureche, sperând că cealaltă o să găsească un alt sunet. A auzit cum se cutremură departe-departe șinele de tren, în timp ce șuieratul locomotivei dă ocoluri prin văzduhul nopții. A văzut un marfar încărcat cu cărbuni gonind dinspre

nord și a văzut înăuntru un tânăr de la țară, înfometat și abătut, ghemuindu-se pe o movilă de cărbuni negri ca pana corbului. A mai simțit o dată pământul cutremurându-se. Se cutremura odaia din prăvălia de orez, era și ea un tren alergând încetișor prin câmpie, iar el hoinărea în continuare, hurducat încoace și-ncolo. Cutremurat așa, l-a luat somnul.

Nu știu unde o să mă ducă trenul ăsta.

În ziua Sărbătorii Primăverii, pe Strada Cărămidarilor zoreau copii plesnind de fericire și femei în straie frumoase ca niște flori. Semnificația sărbătorii se pierdea însă de la an la an, totul devenind insipid și mult prea lung. Cinci-Dragoni stătea la soare în poarta prăvăliei, fiind cu totul asemenea celorlalți în zi de sărbătoare. Curăța alune și le mânca, apoi le zdrobea plictisit cojile între degete și le arunca pe stradă. Cineva și-a ițit căpățâna afară din fierăria din față, râzând secretos către el. Ia zi, Cinci-Dragoni, a spus cu voce tare fierarul, are gust bun însurătoarea?

Totuna. Și-a aruncat apoi o alună în gură. Cinci-Dragoni e tot Cinci-Dragoni, însurat sau nu, e totuna.

Nu-i totuna, o să-ți dai tu seama mai târziu, a spus fierarul pe tonul unuia care a trecut prin multe. Cum de nu te-ai dus acasă la neamuri cu ei?

Nu m-am dus, nu-mi vine nici să mă mișc.

N-au vrut ei să te ia? Fierarul s-a pus pe râs fără să se ascundă câtuși de puțin.

Nu te lua de mine, a spus Cinci-Dragoni coborându-și capul, sunt supărat, nici de vorbit nu-mi vine să vorbesc.

Pe înserat, soarele slăbise, iar mulțimile de pe stradă se întorceau treptat-treptat acasă. Pe caldarâm rămăseseră peste tot coji de pepene și de fructe și resturi de pocnitori.

Fusese o zi de veselire orbească, care însă lui Cinci-Dragoni îi păruse seacă și searbădă. I-a văzut pe Feng și pe fiicele sale făcându-și apariția la gura străzii. Jupânul și-a făcut plecăciuni și temenele cu jupânul de la măcelărie, iar trupul lui încovoiat semăna de la depărtare cu o crevetă. Zhiyun și Qiyun mergeau una lângă alta. Zhiyun mușca dintr-o bucată de trestie de zahăr. Cinci-Dragoni s-a ridicat în picioare. I s-a părut că cei trei se alcătuiesc într-o gigantică umbră care se apropie șovăitoare de el. S-a dat instinctiv înapoi, pășind în interiorul prăvăliei. La drept vorbind, mi-e nițel frică, s-a gândit el. Umbra asta e o cursă, e o capcană în care ei vor să mă facă să mă strecor. O să-mi înfulece puterile fiecare în felul lui. Și sângele, și inima. Această imagine apărută deodată în mintea lui l-a umplut de griji. A traversat prăvălia însingurată și a dat să se ușureze apoi în colțul curții. Era plin, dar n-a putut scoate afară nici un strop. Ce-i asta? A aruncat un ochi în spate. Nimeni din prăvălie nu se uita pe furiș la ce făcea el, jupânul și fetele erau tot pe stradă. Ce-i asta? Cinci-Dragoni s-a gândit adânc la un alt motiv: preamultul *yin* din prăvălia de orez i se strecurase veninos în trup, iar acesta ajunsese pe toate părțile să fie prada familiei din prăvălia de orez.

Cum a ajuns acasă, jupânul l-a strigat pe Cinci-Dragoni, care a venit cu încetul din curtea din spate în fața tejghelei. A văzut cum fața jupânului e toată numai roșeață și a simțit cum acestuia îi răbufnește un damf de alcool din gură. Ura expresia de înfumurare și de om care urzește mereu câte ceva a jupânului Feng.

Mâine iei corabia până la Wuhu. Jupânul își ținea în mâini ceainicul de argilă purpurie, iar ochii îi scânteiau cu o fericire rar văzută. Piața de orez din Wuhu urmează să se închidă și am auzit că prețurile la orez au scăzut

la jumate. Te duci și-ncarci două corăbii cu orez și vii înapoi cu ele. N-o să mai avem grijă de foamete la primăvară.

Să mă duc la Wuhu? Cinci-Dragoni a pufnit ușor pe nări. De-abia ce m-am însurat și uite că tragi foloase din plin de pe urma mea. Nu mă lași să trăiesc nici o zi în tihnă.

Îți dai aere de ginere la mine, bag seama. La colțurile gurii, lui Feng i-a răsărit un zâmbet de batjocură. N-ai cheltuit un firfiric ca să te-nsori cu fata mea, nu se cuvine acum să-ți dai nițel osteneala și pentru mine? Mai pune că-ți dau și plată. Pricepi tu cum stă treaba.

Pricep mai bine ca oricine. N-am zis că nu mă duc, cum să cutez să nu mă duc? Că doar mi-ai dat-o în dar pe fie-ta.

Ia niște bani cu tine. Jupânul a deschis sipetul și a numărat banii, apoi i-a aruncat dintr-odată o privire îngrijată lui Cinci-Dragoni. Banii să-i pui musai bine, vezi că și pe apă sunt tâlhari. Să nu pui banii undeva pe corabie, cel mai bine e să-i ascunzi în încălțări. Așa o să fie mai la adăpost.

N-o să pierd eu banii, ce-ajunge în mâinile mele e la adăpost. Dar dumneata ai liniște în privința mea? Dacă te pomeni că plec cu banii și nu mă mai întorc? Așa o să ai două lipsuri, și la om, și la bani. Chiar ai liniște în privința mea?

Jupânul Feng s-a holbat speriat la el. Părea și jignit, și îngrozit. După multă vreme, s-a cufundat din nou în numărarea banilor. Nu te cred eu în stare de așa răutate. Înainte, tare erai vrednic de milă. Te-ai pus în genunchi în fața mea rugându-te de mine să te iau la noi. Nu uita câtă bunătate ți-am arătat. Acuma mi-am mai și dat fata după tine.

Nu m-am pus în genunchi. Nu m-am pus niciodată în genunchi la cineva. S-a uitat apoi drept la celălalt și, străbătut deodată de un gând, a dat din mână prin aer. Orișicum, e totuna. Dacă zici că m-am pus în genunchi, atunci m-am pus.

Deci te duci sau nu?

Mă duc. Acuma ți-s ginere, dacă nu te-ajut eu, cine te-ajută? S-a îndreptat spre ușă și și-a suflat nasul în stradă. Și-a șters după aceea mâna de toc. Dar vreau să zic vorbă limpede, dacă dau de tâlhari de apă, o să-mi țin viața și-o să dau averea. Nu mi-s dornic să plătesc cu viața două bărci de orez.

Stând în picioare lângă ușă, Cinci-Dragoni fixa cu privirea Strada Cărămidarilor în amurg. În minte i-a răsărit cu claritate scena odioasă de altădată, când acel străin, șeful de echipaj, picase în râu. În anii de foamete din vremurile astea de restriște, câți n-or fi ajuns duhuri nedreptățite pe lumea de apoi! Toți niște prostănaci! Cinci-Dragoni s-a gândit că el nu e așa, că cel mai însemnat e să rămână în viață și să trăiască din ce în ce mai mult ca oamenii. Nu-s un prostănac, și-a zis.

În miez de noapte, Qiyun și-a auzit ușa de la cameră împinsă frenetic. De afară răsuna ascuțită vocea lui Zhiyun: Deschide repede, lasă-mă înăuntru! Cu ochii grei de somn, Qiyun s-a dus să-i deschidă și și-a văzut sora repezindu-se înăuntru înfășurată în plapumă. Odată intrată, s-a strecurat în pat. Mor de frică, ăștia toți vor să mă omoare! În lumina lămpii, fața lui Zhiyun era toată palidă și înspăimântată.

E a treia huruitoare în miez de noapte! Ce nebunie a dat în tine? Qiyun s-a cățărat în pat și a împins trupul

care zvâcnea foșnitor al lui Zhiyun. Nu vreau să dorm cu tine-n pat, nu pot să-ți sufăr putoarea.

Mereu am vise rele. Toți vin să mă omoare. Zhiyun și-a acoperit fața cu plapuma și a spus cu o voce sugrumată: Mă aleargă cu satârul, mor de frică.

Cine? a întrebat Qiyun încruntând din sprâncene.

Bărbații! Domnul, Abao, Cinci-Dragoni. Ăsta are în mână un satâr.

Așa-ți trebuie. Eu zic că mai devreme sau mai târziu tot de mâna lor ai să mori tu. O să-ți capeți tu răsplata!

Oi fi eu de vină, că m-am uitat peste zi la măcelar cum omoară porcul. Zhiyun și-a ițit capul din culcuș și a privit-o rugătoare pe Qiyun. Mă-năbușeam de plictiseală acasă după-amiază, de ziceam că-nnebunesc, așa că m-am dus la măcelar să-l văd cum omoară porcul. Satârul ăla, lung de-un cot și, de încă mai picura sânge de pe el, în visul meu îl ținea în mână Cinci-Dragoni.

Toți bărbații sunt cu primejdie. Ce, tu crezi că lor chiar le place de tine? Qiyun și-a schimbat perna la celălalt cap al patului. Nu voia să doarmă alături de Zhiyun.

Chiar că-mi pare rău că m-am dus să văd cum omoară porcul. Doar că zilele-s cu mare plictis, dacă nu mă duc să văd cum omoară porcul, ce să văd altceva? Zhiyun a oftat repetat și s-a mângâiat gingaș pe burtă. Cum de s-au zăpăcit așa bezmetic zilele mele alea bune? După ce se naște copilul, gata, totul s-a isprăvit. Fir-ar mă-sa, deloc nu mă-mpac eu cu una ca asta.

Păi ce credeai? Qiyun a suflat în lampa cu ulei și s-a întins la celălalt capăt al patului din lemn sculptat. Dormi, a zis. Oricum, ție nu-ți mai pasă de altele după ce mănânci de te saturi, dar eu tot trebuie să mă scol devreme. Cal și vită de povară trebuie să fiu eu la familia asta.

Zi de zi mă ia cu amețeală, dar vouă nici că vă pasă de-s vie sau moartă.

N-adormi încă, Qiyun, mai ține-mi nițel tovărășie la vorbă! Zhiyun și-a luat deodată perna în brațe și s-a târât la capătul celălalt, unde era Qiyun. Vorbele le rostise pe un ton de implorare. De ce-s așa de tulburată? Parcă ne paște o nenorocire. Dacă o fi pățit ceva Cinci-Dragoni la târguiala după orez?

Te-a apucat păsarea de el? Qiyun s-a întors cu spatele și a zâmbit rece prin întuneric. Eu zic că nu păsare ai tu, ai frică. Ai frică de ziua aia când o să iasă la iveală că ești grea și că ești grea cu copilul din flori al sălbaticului ăluia.

Nu știu, câteodată îmi vine să-i spun cum stau lucrurile cu adevărat și să facă după aia cum o vrea el cu mine. Atuncea nici unul n-am mai avea datorie la celălalt. Acuma mereu îmi stă asta la inimă. Qiyun, ia zi, dacă o să afle, ce-o să facă?

Întreabă-l pe el, că el ți-e bărbat. Eu nu vreau deloc să mă amestec în murdăriile voastre, a răspuns Qiyun nerăbdătoare. A împins la o parte mâna lui Zhiyun, care îi cârlionța nevrotic părul. Sfatul meu e să nu-i spui, a continuat Qiyun, e câinos și rău la inimă, i se vede în ochi.

Da' focul tot nu-l stingi cu hârtie. Câtă vreme o mai merge să-l țin așa în întuneric?

Numai Cerul știe. Qiyun s-a ridicat deodată în capul oaselor și-a cercetat-o pe Zhiyun prin întunericul camerei. A spus apoi cu voce joasă: Îți pun o întrebare și trebuie să-mi răspunzi adevărat. Ia zi, dacă de data asta Cinci-Dragoni nu se mai întoarce, ce-o să faci? O să-l plângi?

Adică cum? Zhiyun a făcut ochii mari. Adică ce vrei să spui?

Întreabă-l pe tata. Qiyun a dat să spună ceva, dar s-a oprit, s-a gândit ce s-a gândit și-a adăugat: Nu pot să-ți zic ce și cum, ai gura prea slobodă. Tata mi-a pus în vedere să nu-ți spun.

Și dacă nu-mi spui, tot am ghicit. Zhiyun privea năucită înspre hârtia decolorată a ferestrei. Tata a plătit niște tâlhari de pe râu ca să-i curme viața, nu-i așa? Și dacă nu-mi spui, tot știu, că am auzit de multe din astea.

Tu ai zis, nu eu. Qiyun s-a strecurat din nou în culcuș, cu spatele la Zhiyun. Ține minte, e spre binele tău ca familia noastră să aibă nume bun. Tata s-a ostenit în fel și chip.

Săracul de el, a spus Zhiyun numai îngrijorare, tare mi-e milă de Cinci-Dragoni.

Qiyun n-a mai replicat, iar respirația i-a devenit treptat-treptat uniformă și molcomă. Instinctiv, Zhiyun a întins mâna și a apucat degetele reci ca gheața ale surorii sale. O îngrozea noaptea aceasta, se simțea singură și neajutorată, se simțea abătută. Camera orientată spre sud a lui Qiyun era îmbăiată în întuneric și răcoare; oala de noapte din spatele paravanului slobozea indistinct un miros acru neplăcut. Două rămurele de arbustul-zânei se ofiliseră deja într-o glastră. Înainte să adoarmă, Zhiyun a auzit cum vântul de afară taie țurțurii de la streșini și cum aceștia, căzând în curte, scot un sunet neobișnuit de clar și melodios.

De câteva zile, Zhiyun stătea ca pe ace. Se sprijinea de dimineață de poarta prăvăliei, spărgând semințe de dovleac și ițindu-se spre răspântie. Lucrurile cunoscuseră o schimbare miraculoasă, chiar începuse să-i pese de noul ei soț. Dimineața, trupul ei de femeie însărcinată o făcea să simtă adeseori nevoia să se ușureze, iar asta o umplea

de deprimare. Uneori își dorea ca fătul din burtă să fi venit de la Cinci-Dragoni. Nu știa ce semnificație are un asemenea gând, dar așa se gândea.

Când l-a văzut pe Cinci-Dragoni apărând la răspântie, Zhiyun, plăcut surprinsă, a scos un strigăt și a alergat spre el cu mâna plină de semințe de dovleac; acestea i-au alunecat șușuind printre degete. S-a legănat ținându-se strâns de brațul lui, neștiind o vreme ce să zică. Cinci-Dragoni mergea tăcut cu desaga în spate. De ce m-ai luat de mână? a întrebat. Trebuie să-l văd pe taică-tău. Cu ochii împăienjeniți de lacrimi, Zhiyun l-a urmat, tot neștiind ce să zică. A tropăit așa în spatele lui, ridicându-și mâna și ștergându-și cu dosul acesteia ochii umezi.

Cu o expresie însingurată pe chip, Cinci-Dragoni a intrat în prăvălia de orez. Și jupânul Feng și Qiyun erau înăuntru. Fața jupânului s-a albit ușor. Trupul lui bătrân s-a îndreptat cu încetul în spatele tejghelei. Te-ai întors? Bine că te-ai întors. Cinci-Dragoni n-a răspuns, doar i-a măturat cu privirea pe cei doi cum stăteau în spatele tejghelei, apoi deodată și-a zburat piciorul în sus și a răsturnat cu el o târnă de orez.

Ai adus orezul? a întrebat Qiyun deodată, scuturându-se din încremenire.

La râu. Duceți-vă voi și aduceți orezul încoace. Cinci-Dragoni a urmărit cu privirea târna de orez care se rostogolea pe podea, după care s-a apropiat de ea și i-a mai tras un picior. Târna s-a rostogolit afară în curte, iar acum Cinci-Dragoni și-a întors pe neașteptate capul și l-a țintuit cu privirea pe jupân. Luminile albe și bine cunoscute din ochii lui au fluturat încă o dată peste acesta. Le-ai dat tâlharilor prea puțini bani. Mi-au tras doar un glonte în picior. Au zis că cu bănuții ăia cumperi doar un deșt, nu o viață de om.

Nu știu ce zici tu acolo. Dacă ești obosit, du-te și întinde-te nițel în casă, a spus Feng cu mare stăpânire de sine. A împins-o pe Qiyun, care stătea lângă el. Du-te și toarnă-i niște apă fierbinte să se spele pe față.

Ia uitați-vă voi la piciorul meu. Cinci-Dragoni s-a îndoit de șale și și-a dat jos pantoful de pânză și ciorapul din bumbac grosier, ridicându-și după aceea piciorul stâng pe tejghea. Hai, uitați-vă! Mi-a retezat un deget, mi-a curs sânge mult în ziua aia. Uitați-vă bine-bine, doar așa o să se merite banii cheltuiți.

Jupânul și-a întors fața și nu s-a uitat la piciorul pe care sângele și carnea nu se mai deslușeau. După ce și-a întors fața, l-a apucat o tuse violentă. Alături, Qiyun a început deodată să țipe: Dă-ți-l jos! Dă-l jos, ce lucru de scârbă!

De scârbă sunteți voi! Cinci-Dragoni continua să-și țină piciorul rănit sus pe tejghea. Și-a întors capul și s-a uitat la Zhiyun, care se chircise într-un colț. Mi-ați îndesat-o în brațe pe otreapa asta ieftină, după care ați mai și cugetat în fel și chip cum să-mi faceți rău. Nu prea știu eu ce drăcovenie de joc jucați voi aicea.

Nu te uita la mine. Nu știu nimic. Zhiyun s-a ferit de privirea pătrunzătoare a lui Cinci-Dragoni. Ședea chircită în colț mușcându-și unghiile, năucă și neliniștită.

Nu puteți să mă vătămați voi pe mine. Cinci-Dragoni și-a tras într-un sfârșit piciorul înapoi. Pe când își punea din nou pantoful în picioare, la colțurile gurii îi spânzura un zâmbet cu sens neclar. Eu, Cinci-Dragoni, a spus, am soartă prielnică. O să se ducă toți, da' eu tot n-o să mă duc.

A pornit șchiopătând ușor afară, spre curte, unde a zărit hainele spălate atârnate pe frânghie la intrare; pe ele se prinseseră ace mărunte de gheață. A întins mâna

și le-a răsucit ușurel între degete, simțindu-și-le apoi pe acestea înfrigurate până la os. Mintea i se încăpățâna să rămână la necazul pe care îl pățise pe fluviu în apropiere de Wuhu, la vorbele spuse de tâlharii în haine negre după ce săriseră pe corabie și la senzația de durere intensă resimțită când glonțul îi străpunsese degetul. Nu pricep de ce mă țintuiesc așa și nu-mi dau drumul. Niciodată nu le-am căutat pricină, dar uite că vor să mă vadă mort. A lovit apoi crunt în rufele întărite de la îngheț, iar după aceea le-a tras cu hotărâre jos de pe frânghie.

Zhiyun l-a văzut plecând cu ele la subsuoară, în timp ce pe gură îi ieșeau cele mai murdare înjurături. I s-a pus în cale. Unde te duci? El i-a vânturat cu putere la o parte corpul mătăhălos, continuând să meargă spre ieșire. Zhiyun l-a urmat și l-a tras de pulpana hainei vătuite. Unde vrei să te duci? El s-a oprit pe trepte, s-a răsucit lent, a privit-o indiferent pe Zhiyun și a spus: Mă duc la baia publică. Ce, credeai că vreau să plec? De ce? Sunt bărbată-tău, sunt ginerele din prăvălia de orez. Nu plec nici dacă mă goniți. A bătut hainele acelea uscate și întărite de zidul casei și a zis apăsat: *Nu plec.*

La început, Cinci-Dragoni s-a culcat pe-o parte, păstrând între el și Zhiyun o distanță de o palmă. Când ea a suflat în lampă, l-a văzut cum se ridică în capul oaselor, își încrucișează picioarele peste plapumă și își smulge cu vârful degetelor firele de păr din barbă. A rămas așa mut multă vreme. L-a auzit apoi spunând: Ce negru e, negru cât vezi cu ochii! Zhiyun și-a deschis ochii și s-a uitat de jur împrejur – în cameră chiar era negru ca smoala. Figura lui Cinci-Dragoni stând așa drept semăna perfect cu o stelă funerară. Nu-i de mirare, s-a gândit ea, e o noapte din aia de iarnă greu de îndurat. Soarele

apune foarte devreme și fiecare își caută felul lui ca să țină piept.

După ce a adormit, a fost trezită de ceva. Sigur e Cinci-Dragoni, și-a zis. Fața lui nedeslușită și înțesată de umbre negre era acum foarte aproape de ea, cercetându-i chipul adormit. Ea s-a dat jos din pat și s-a dus să se așeze, pipăind prin întuneric, pe oala de noapte. A rupt cu un foșgăit hârtia igienică, apoi a ridicat paravanul și s-a uitat la Cinci-Dragoni. Acesta, tot ca o stelă funerară, ședea drept în pat.

Tot stai așa și tot te uiți pe furiș la mine în noapte. Ce drăcie mai e în mintea aia a ta? a întrebat Zhiyun încețoșată de somn. Ochii tăi bagă omul în sperieți.

Vreau să vă văd limpede pe voi, ăștia din familia asta. Ați vrut să mă omorâți și zău de știu de ce mă urâți așa de tare.

Eu n-am treabă cu asta, nu mă întreba pe mine. Zhiyun a scos un șuierat, apoi s-a strecurat cu mare repezeală în culcuș și și-a acoperit tot capul și tot corpul. Am înghețat de moarte. Vreau doar să dorm. Acum, că te-ai întors și tu cu bine, nu mă mai îngrijez de nimic.

Da, da' am o gaură în picior! a urlat el deodată cu asprime. I-a luat plapuma de pe corp, punându-i pe față piciorul rănit. Vezi urmele de sânge de pe el? O să vă pun să mi-l lingeți să mi-l faceți curat! Dacă tu nu vrei, o să-l pun pe taică-tău, și dacă nu vrea el, pe soră-ta. Orișicum ar fi, voi mi-ați făcut răul ăsta. Acu' trebuie să vedeți și ce gust are sângele din mine.

Ai înnebunit? Zhiyun și-a smuls cu mare înverșunare plapuma de mătase din mâinile lui. Dacă știam că o să fie așa, mai bine-l puneam pe Domnul să-ți facă felul. Trage bine, nu-ți trăgea el în picior. Îl puneam eu să-ți ia la țintă căpățâna și-atunci nu mă mai supărai tu pe mine.

Nu veni tu cu Domnul să mă sperii. A ridicat din umeri, iar imediat după aceea i-a tras crunt o palmă femeii. Târfuliţo, cin' te crezi tu? Eşti doar o stricată, bărbaţii au treabă cu tine o zi-două şi-apoi te-aruncă. Acuma mi te-a aruncat Domnul mie la picioare, aşa că te strunesc cum îmi vine, că sunt bărbată-tău!

Zhiyun şi-a acoperit faţa şi a rămas încremenită multă vreme în întuneric. După aceea s-a năpustit la el, ţipând ascuţit. L-a izbit cu perna în cap, l-a trosnit cu capul în piept şi l-a înjurat în felul cel mai spurcat. Te crezi bărbat şi-mi dai mie scatoalcă? Ce, crezi că nu pot să-ţi strâng eu cocoşelul ăla să ţi-l frâng? Puterea pe care o avea Cinci-Dragoni în încheieturi era mai mare ca a oamenilor obişnuiţi, drept care a respins-o de fiecare dată. În cele din urmă, ea s-a lăsat într-un genunchi, i-a înhăţat celălalt picior, i-a prins strâns un deget şi l-a muşcat de el cu toată puterea. A auzit ţipătul înnebunit al lui Cinci-Dragoni şi sunetul clar şi melodios al fracturii.

Jupânul şi Qiyun au bătut în uşă afară, iar jupânul a şi strigat de dincolo de ea: Dacă îndrăzneşti să-i faci vătămare lui Zhiyun, mâine te bag în puşcărie! Opreşte-te! Cinci-Dragoni a dibuit de pe pat unul din pantofii lui Zhiyun şi l-a aruncat în uşă. Stăpânindu-şi durerea, şi-a luat piciorul în mâini ca să-şi examineze rana. Da' de ce-aţi venit? a zis spre uşă. E ceartă între bărbat şi nevastă, nu e treaba voastră. Căraţi-vă înapoi la culcare! Jupânul Feng a continuat să lovească în uşă. Cinci-Dragoni, să nu crezi că ai vreo dovadă, ce-ai păţit la picior e de la puşca tâlharilor. Pe ce te bazezi tu ca să zici că ţi-am făcut eu vreun rău? Pe nimica. Cinci-Dragoni a râs rece, şi-a întins în aer piciorul muşcat de Zhiyun şi a zis: De data asta uite că am pe ce să mă bazez! Fie-ta m-a muşcat de mi-a rupt mijlociul de la picior. Nu mai pot nici

să merg, darmite să mă mai spetesc pentru voi. De-acu' înainte o să vă îngrijiți voi de mine, n-am nici o teamă că o să mă alungați.

Zhiyun s-a repezit și a tras zăvorul și a bătut ca nebuna cu pumnii în umărul jupânului, plângând și bătând din picior. De ce m-ați pus să mă mărit cu el, cu vita asta, cu un țărănoi așa de plin de otravă?!

Trupul jupânului se zdruncina fără vlagă. N-a scos nici o vorbă. Qiyun a ridicat lumânarea și a luminat spre cameră, după care a suflat în ea și a stins-o. S-a răsucit și s-a dus spre camera ei, zicând: Cine-i de vină? Doar ai vrut să te măriți cu el. Ce mai încoace-ncolo, de vină tu ești. Așa-ți trebuie!

Capitolul șase

Iarna a fost pentru Zhiyun un vis îndelungat și dureros. Le auzise odată pe femeile de pe Strada Cărămidarilor vorbind despre lepădare – erau de părere că în luna a patra aceasta poate fi provocată cu cea mai mare ușurință, fiind însă nevoie de puterea bărbatului. Zhiyun a încercat deliberat, iar brutalitatea plină de porniri ucigașe a lui Cinci-Dragoni din timpul nopților i-a stârnit durere, precum și un alt fel de suferință. Sperase că fătul cel nesuferit o să cadă în oala de noapte, însă în fapt nu s-a ales cu nimic. Copilul din burtă i se părea că e din ce în ce mai mare, ba chiar că începe să se miște. Uneori îl simțea vag cum o izbește cu picioarele și cum îi zgârie orbește cu mâinile grăsimea și vasele de sânge.

După ce a trecut iarna, era evident că Zhiyun se îngrășase; fața i se acoperise și ea toată de pete maronii. Ședea uneori într-un colț, la tejghea, iscodindu-i cu privirea pe tejghetari în timp ce vindeau orez, iar expresia ei de om cu inima grea și ostenit să mai gândească îi ducea pe ceilalți cu gândul la doamna Zhu, jupâneasa moartă de tânără. Nimeni nu ghicea însă ce era în inima ei – pesemne pentru că nu era nimic. Purta blana de nurcă, întinsă toată, pe care i-o dăruise Domnul cu mulți ani în urmă. Femeile erau pline de gânduri rele când îi

evaluau hainele și zorzoanele, spunând că Zhiyun, ca să se dea mare, e-n stare să poarte orice sau să nu poarte nimic.

Obișnuința de a se preumbla pe străzi nu și-o schimbase. Într-o zi, pe când alegea o garoafă din piața de flori și păsări, l-a văzut pe Domnul, care, cu servitorii strânși ciorchine în jurul lui, se oprise în fața tarabei unui vânzător de păsări. Aici își întinsese mâna într-o colivie, mângâind cu ea ciocul unui papagal verde. Inima lui Zhiyun s-a pus să salte în mod inexplicabil. A rămas acolo ascunzându-și pe jumătate fața în spatele garoafei, vrând și să-l evite, dar și să fie văzută de Domnul. Puhoaiele de oameni zoreau peste tot prin piață, dar ea rămânea acolo fără să se clintească. L-a văzut mai apoi pe Domnul venind către ea cu colivia în mână, cu câțiva servitori care își încetiniseră pasul în urma lui. Unul, pe care îl știa bine, s-a strâmbat la ea.

Câteva zile nu te văd, și uite ce burtă mare ai! Domnul și-a coborât privirea peste burta pe care rochia se întindea toată, iar apoi a început să râdă, lăsând vederii doi dinți de aur de un galben scânteietor. Așa-s fetele, se zice că se urâțesc, și chiar se urâțesc. Într-o clipită, din flori frumoase se prefac în rahat de câine.

Ce-ți pasă ție dacă sunt eu urâtă sau nu? Zhiyun și-a întors fața și s-a bătut ușurel peste umăr cu garoafa din mână. Nu-ți sunt concubină și nici nu-ți sunt fată de suflet.

Am auzit că te-ai măritat cu unul care a fugit de foamete. Privirea lui a urmărit corpul arcuit al lui Zhiyun mergând treptat-treptat în sus și oprindu-se în cele din urmă pe fața ei. O fată așa de bună, cum de s-a măritat cu unul care a fugit de foamete? Mare păcat.

N-are ție ce să-ți pese. Mă mărit cu cine vreau. Și dacă mă mărit cu un câine, ție tot nu trebuie să-ți pese. N-avem nici unul datorie la celălalt.

Domnul a tras un strigăt către înapoia lui, iar de acolo a venit în fugă dintr-o grămadă de gunoi câinele lui cel mare de rasă străină, care l-a prins apoi de pantof cu dinții. Dacă vrei să te măriți cu un câine, mărită-te cu al meu, tot e mai bine decât cu unul care fuge de foamete.

Zhiyun a tras un scuipat răsunător pe pământ. Vită ce ești! N-am eu chef să mă iau în gură cu voi. Și-a răsucit fața cu gând să plece, dar Domnul i-a blocat drumul cu colivia din mână. Papagalul verde dinăuntru a făcut un salt și ciocul lui încârligat s-a atins de pieptul ei. Zhiyun a scos un țipăt ascuțit și a dat cu mâna colivia la o parte. Nu mă sâcâi, n-avem nici unul datorie la celălalt.

Domnul a înălțat colivia și s-a uitat la papagalul verde de dinăuntru, după care s-a uitat și la Zhiyun, care se înroșise la față. Nu te mai aprinde, uite, o să te potolească papagalul. Poate să învețe vorba omenească, ce zic eu, zice după mine. Întinzându-și după aceea mâna în colivie și mângâind papagalul pe pene, Domnul și-a subțiat vocea și-a zis deodată: Otreapă, otreapă, otreapă.

Otreapă... otreapă... otreapă... l-a auzit clar Zhiyun pe papagal repetând. Papagalul îl imita pe Domnul și o ocăra, făcând-o *otreapă*. Domnul și servitorii s-au pus pe râs cu mare veselie. Instinctiv, Zhiyun a sărit un pas la o parte. Și-a azvârlit garoafa din mână, iar indignarea și umilința i-au făcut ochii să lucească. S-a năpustit deodată spre Domnul, cu gândul să-l înhațe cu unghiile de față, dar servitorii de alături au venit roind și au prins-o de subsuori. Corpul prea plin al femeii a rămas atârnat pe jumătate în aer, în timp ce ea ocăra scrâșnind din dinți. De ce nu ți-oi fi tăiat eu atunci sula aia bătrână s-o dau de mâncare la câini?! Ce mi-o fi luat mie mințile de te-am lăsat să-mi rupi tu floarea?! Și-a ridicat fața, pe

care lacrimile nu i se mai puteau opri din șiroit. Toți cei din jur și-au înălțat fețele să se uite la ea.

La un semn al Domnului, servitorii i-au dat drumul. A nimerit cu picioarele peste garoafa de pe jos, în timp ce se bâțâia foșnind din tot corpul. Domnul a dat colivia unui servitor și a fixat-o pe Zhiyun cu privirea, fără să se schimbe deloc la chip. Și-a făcut meticulos cu degetele cărare prin păr, iar după aceea, străbătut de un gând, s-a apropiat și a pipăit burta țuguiată a lui Zhiyun. Mâna lui a rămas acolo multă vreme, fără ca ea să aibă vreo reacție – își acoperise fața și plângea și afurisea cu voce joasă. Am ură pe voi, am ură de nu mai pot pe toți bărbații, câinoși și fără inimă ce sunteți!

Nu mai ocărî, a spus Domnul apropiindu-se deodată de urechea ei. Vocea îi era blândă și plină de bunătate. Poate că ții în tine sământa mea. Dacă seamănă cu mine când se naște, îl țin de-al meu și-l cresc eu, iar pe tine te aduc cu lectica cu opt cărători să-mi fii concubina a cincea.

De-abia când Domnul și servitorii lui au plecat din piața de flori și păsări, a început și Zhiyun să se trezească ca din vis. Odată risipite mâhnirea și rușinea venite pe neașteptate, în minte îi rămăsese ultima vorbă a Domnului, spusă la ureche. Concubina a cincea – cine pune mare preț pe așa ceva? Eu nu. Zhiyun și-a scos batistuța și s-a șters la ochi. A pornit printre florile și păsările din piață, străduindu-se din răsputeri să-și amintească cu precizie cum rămăsese însărcinată. Nu izbutea defel să deslușească cine îi lăsase pruncul în burtă. Pe atunci trecea ca o mâță de la unul la altul, n-avea cum să deslușească. Trebuia să se lase cu totul în voia sorții. Și-a dat seama că unica ei carte se joacă în ziua în care avea să nască, iar asta o năucea și o speria peste măsură.

Prăvălia de orez tocmai oferea acum spre vânzare orez brun venit din Zhejiang. Orezul forma un mic munte pe podea. Avea bobul mic și bătea ușor în negru, dar și pentru un asemenea orez oamenii stăteau la coadă, ba se mai și întreceau să-l cumpere. Qiyun era ocupată să cântărească. Își încolăcise coada de păr într-un coc cocoțat pe creștet, în care avea înfiptă o agrafă de argint incrustată cu pietre prețioase. Zhiyun a recunoscut dintr-o privire că era a ei. În zilele de altădată, Zhiyun i-ar fi smuls-o fără nici un fel de politețuri din păr, dar acum n-avea pornire să stârnească sfadă. A încruntat din sprâncene, și-a croit drum printre oamenii care stăteau la coadă și, cu umerii înainte, a trecut dincolo. Toată ziulica, înghesuială la cumpărare și vânzare de orez, sunt sătulă de moarte! Și-a auzit tatăl urlând spre ea din spatele tejghelei: Cheamă-ți bărbatul ăla încoace, aici nu-i mână de lucru și el stă pitit în magazie și doarme pe săturate!

Ușa din uluci a magaziei era descuiată, iar Zhiyun s-a ițit înăuntru prin crăpăturile din ea. L-a văzut acolo pe Cinci-Dragoni șezând alături de movila de orez. Avea mâna plină de orez și stătea cu gândul la ceva. După aceea a început să cearnă orezul bob cu bob, formând două semne pe pământ. Atentă, Zhiyun a deslușit cele două semne strâmbe toate – erau 五 și 龍, „Cinci-Dragoni", numele lui. Zhiyun a împins ușa și a intrat, dar el nu și-a ridicat capul. Era desculț, iar pe picioare i se vedeau cele două cicatrici cu forme diferite.

N-aș fi zis că știi și să scrii, a zis Zhiyun călcând cu vârful degetelor pe boabele de orez de pe jos. Ia scrie și „Zhiyun", să văd și eu. Zi, știi să-mi scrii numele?

Știu să scriu doar numele meu. Cinci-Dragoni și-a tras picioarele unul lângă altul, lăsându-se pe vine pe un

sac de iută. Cuprinzându-și strâns genunchii cu brațele, a întrebat: Iar ai venit cu giugiuleala? Ce, nu știi că m-am săturat de tine?

Când mă preumblam prin piața de flori și păsări, ia ghici tu peste cine m-am nimerit?

Să-ți fie de bine peste cine te-ai nimerit, nici că vreau să știu.

Am dat peste Domnul. Instinctiv, Zhiyun a tras ușa magaziei, iar aceasta, închizându-se și deschizându-se așa, a slobozit un scârțâit care-ți ințepa urechile. Ghici ce-a zis țapul ăla bătrân – o tot ținea că-i duc în burtă sămânța.

Se prea poate, ești otreapa cea mai ieftină de pe pământul ăsta, a zis Cinci-Dragoni cu mare răceală.

Și dacă chiar e așa, tu ce-o să faci? Zhiyun s-a apropiat șovăielnică de el, și-a întins mâna și l-a frecat pe umăr, după care, fixându-l cu un fel de părere de rău în privire, i-a zis: Spune, ce-o să faci? O s-o iei razna de supărare?

Nu. Cinci-Dragoni a râs dintr-odată într-un fel straniu și plin de răutate. A apucat un pumn de orez și l-a aruncat în aer, după care a făcut gura mare să prindă boabele cu ea; acestea îi cădeau exact în gură, iar el le mesteca clefăind. Cu obrajii umflați, a zis: La drept vorbind, astea le știu eu prea bine. M-oți fi crezut vreun prostănac, vreun bolovan d-ăla să-l mișcați voi încoace și-ncolo ca să astupați cu el pe unde aveți voi găuri prin casă și ca să astupați și gura lumii. Ia zi, le-ați astupat? Treaba e că voi sunteți niște prostănaci, prostănaci sută-n sută.

Pupilele scânteietoare ale lui Zhiyun și-au pierdut cu iuțeală luminile. Simțea că ceva în străfundurile ei se făcuse, tunător, țăndări. Ultima pânză cu care-și acoperea umilința fusese sfâșiată nemilos de Cinci-Dragoni.

Rușinea i s-a părut deodată greu de îndurat. A slobozit pe gâtlej un geamăt nedeslușit și, molatică din cap până în picioare, a picat pe movila de orez. Cu fața strâns lipită de aceasta, l-a înhățat, pierdută, pe Cinci-Dragoni cu o mână de pulpana hainei. Nu mai fi așa, fii mai bun cu mine, Cinci-Dragoni, nu mă mai socoti așa de rea! a spus ea aproape implorându-l. I se părea că, trup și suflet, se prefăcuse într-o foaie subțire de hârtie care plutea plină de mâhnire prin magazie.

Cinci-Dragoni a privit-o liniștit. Mușchii feței îi rămăseseră țepeni, dar în ochi i-a licărit un zâmbet viclean. Mai apoi a zăvorât ușa magaziei, i-a descheiat cu mare agilitate nasturii de la rochie lui Zhiyun și a spus: Hai să fiu bun cu tine, o să fiu bun cu tine acum. Zhiyun știa ce avea el de gând, dar nu avea tăria să se opună, așa că doar s-a apucat strâns de chiloți. Nu aici, nu aici! Mâinile viguroase ale lui Cinci-Dragoni au despuiat-o rapid, iar el a rostit cu voce joasă: Ține-ți gura și închide-ți ochii! Dacă îndrăznești să-i deschizi, te arunc în stradă așa cum ești!

Iar ai înnebunit! Nu ți-e teamă că ne vede cineva? Vorbind așa, Zhiyun și-a închis totuși ascultătoare ochii. Era o obișnuință nouă și greu de explicat – începuse să asculte de Cinci-Dragoni. I-a simțit mâinile butucănoase și reci ca gheața trecând de sus în jos peste ea, ca o apă, și împungând-o frenetic în unele locuri sensibile. Ura mișcările acestea și i se părea că anumite apucături sexuale ale lui Cinci-Dragoni erau nefirești și smintite.

Mai apoi, Cinci-Dragoni a început să strângă orez și să-l presare pe corpul ei. Orezul îi aluneca printre sâni, iar boabele acelea mărunțele, curate și strălucitoare, o atingeau într-un fel straniu. Trupul i-a tremurat ușurel, iar ea l-a întrebat: Ce faci? Ce-ai de gând să faci? Cinci-

Dragoni nu i-a răspuns, doar i-a țintuit cu privirea burta țuguiată, gâfâind bezmetic. Scrâșnind din dinți, a apucat după aceea o mână de orez pe care i-a îndesat-o cu putere lui Zhiyun în pântece. A văzut-o cum deschide ochii și îl privește panicată: Ai înnebunit? Ce-ai de gând să faci? El i-a apăsat netulburat picioarele fremătânde, spunându-i: Închide-ți ochii, te-am pus să ți-i închizi.

Vita dracului! s-a văicărit bâiguind printre lacrimi Zhiyun. Și-a acoperit fața. Ce faci? Vrei să mă nenorocești? Nu știi că-s grea?

De ce plângi? a gâfâit el, continuând să facă ce făcea. E orez, e mai curat decât sula de bărbat, de ce nu vrei orez? Ești o otreapă năroadă și ieftină, vreau să te-nvăț cum să fii femeie de-adevăratelea.

Dacă faci așa, nu mai am trai cu tine. Strângând cătrănită din pumni, Zhiyun l-a lovit în spate. M-am măritat cu tine, te-ai însurat cu mine, gata, asta ne-a fost soarta. De ce nu te-nvoiești să te ai cum se cuvine cu mine? Nu se poate decât să mă prigonești de moarte?

E târziu să vorbim din-astea. Cinci-Dragoni a tras un scuipat pe podea, după aceea s-a ridicat frecându-și mâinile, s-a dus la ușă și a tras zăvorul. A trecut cu un picior dincolo de prag, dar cu celălalt a rămas înăuntru în magazie; și-a întors capul uitându-se pieziș la Zhiyun, cu dispreț. Cu o față stinsă, aceasta s-a cățărat în picioare de pe movila de orez și a văzut frânturi cristaline de orez sărind în jos pe pielea ei albicioasă. Nu trăsese nimeni cu ochiul la joaca asta. Suspinele ei păreau goale și neputincioase într-o magazie atât de mare, neputând să miște inima tare ca piatra a lui Cinci-Dragoni.

Câțiva dintre clienții băii publice au văzut cu ochii lor cum a fost lovit jupânul Feng de apoplexie. Acesta se

cățărase afară din bazinul cu apă caldă și se dusese să ia un prosop, pe care îl făcuse sul ca să se frece cu el peste coaste, adresându-se totodată cunoscuților din bazin: Uitați-vă și voi, am slăbit de-am mai rămas o mână de oase bătrâne. Iar bază n-am decât pe mine, și-n prăvălie, și-afară. În mod evident nu apucase să-și termine vorba, când deodată a rămas înțepenit acolo și nu s-a mai mișcat. Ceilalți au văzut cum i se bulbucă ochii, cum pe gura schimonosită îi curge un firicel de salivă și cum trupul uscățiv și ofilit i se izbește cu un pocnet de o scândură. Când l-au mutat afară, deja se scăpase pe el, iar lichidul de un galben închis se scurgea peste ei.

Văzându-și tatăl purtat înăuntru în prăvălie, Qiyun s-a pus imediat pe plâns. A spus bătând din picior: Zi de zi te-ai dus să te-mbăiezi la baia publică, na, acu' asta e, te-ai îmbăiat de-ai dat în dambla! Ce mă fac eu acuma? Jupânul a fost pus pe scaunul din lemn de santal, de unde a început să o fixeze pe Qiyun cu ochii plini de jale. Nu mai putea să vorbească deslușit: O viață m-am trudit. De-acu' pe voi mă bazez să mă slujiți. Pe tejghea se afla abacul acoperit de o vopsea pestriță, iar bilele lui arătau cincizeci și opt, exact vârsta jupânului. Privirea acestuia s-a fixat mai apoi neabătută la două dintre bile. S-a gândit deznădăjduit că toate acestea sunt pesemne din voia Cerului, iar trupul lui, pe zi ce trece mai firav, nu avea cum să se opună.

După trei zile în care a fost închisă, prăvălia s-a deschis din nou, iar cei care veneau înăuntru n-au mai zărit silueta bine cunoscută, ușor adusă de spate, a jupânului Feng. În schimb, un paralitic adus de ani stătea acum mereu de unul singur într-o încăpere neagră ca smoala. Uneori, din bucătăria prăvăliei plutea aroma ierburilor medicinale. Venea de la fierturile pe care i le prescria

bătrânul doctor de pe Strada Cărămidarilor. Acesta îi spusese lui Qiyun: Leacurile astea doar îi mai slobozesc căile pentru vlaga din trup, nu-i musai că o să-i vindece boala. La drept vorbind, s-a trudit peste măsură. A avut prea multă îngrijare, iar când focurile cele rele îți cotropesc inima e lesne să dai în dambla, înțelegi tu cum e treaba asta? Urâțită toată la față, Qiyun a zis: Cum e treaba înțeleg eu, ce nu înțeleg e cum de-a ajuns familia Feng așa lipsită de noroc. Tata a dat în dambla, nu mai are nici o grijă, dar eu? Zhiyun mănâncă degeaba și nu face nimic, toata baza e în mine. Se vede treaba că o să ajung la groapă după o viață de veghe la prăvălia asta prăpădită.

Odaia în care dormea jupânul era acum plină de putoare de excremente și urină. Zhiyun pretexta că nu are ușurință la corp și nu intra niciodată înăuntru, așa că în fiecare zi Qiyun era cea care căra afară excrementele și urina. Își spăla tatăl pe corp și se tânguia: Ce dracu' de viață mai e și asta? Totul a ajuns în cârca mea, că și dac-aș avea trei capete și șase umeri tot n-aș prididi. Corpul ofilit și slăbănog al jupânului era împins și vânturat cu străşnicie, în timp ce lui i se scurgeau lacrimi tulburi din ochi. Qiyun, dacă tu-mi găsești mie vină, eu cui să i-o găsesc? Cerului? Mi se pare că ziua socotelilor ne-a ajuns și că ne paște o urgie și mai mare. Du-te și dă jos însemnul de la ușa prăvăliei și pune unul nou, poate ne-om mai feri așa de rele.

Qiyun s-a dus în ușa prăvăliei și a ridicat o prăjină de rufe ca să dea jos însemnul ponosit de la intrare. Era măruntă de statură și nu izbutea deloc să ajungă, așa că s-a întors în prăvălie să-și ia un scăunel. L-a văzut pe Cinci-Dragoni scobindu-se printre dinți, sprijinit în ușă. Ranchiuna înăbușită multe zile la rând a răbufnit deodată,

iar Qiyun, arătând cu degetul spre el, s-a pornit: Cum de ai obrazul așa de gros? Ai dat de trai pe vătrai și acu', că mă vezi că n-ajung, parcă te uiți la spectacol. Ce, ai mâinile de aur și picioarele de-argint, de nu-ți trece prin cap să pui mâna s-ajuți? Cinci-Dragoni a aruncat bățul de chibrit, s-a apropiat cu pași mari, a făcut un salt prin aer și a tras cu mare agilitate jos însemnul de pânză, găurit în o mie și unul de locuri. După aceea, cu el în brațe, i s-a adresat râzând lui Qiyun: Ia zi, n-am pus mâna să te ajut? Așa poate te mai liniștești nițel. La fel de întunecată la față, ea a spus: Nu te caci mult, da' te scremi nevoie mare. Acuma trebuie să-l pui pe-ăla noul. Spunând aceasta, a atârnat noul însemn de pânză al prăvăliei „Gâsca Mare“ în vârful prăjinii și i-a aruncat-o lui Cinci-Dragoni. Acesta a prins-o și apoi a mirosit foarte amuzat pânza. N-are nici un rost. E totuna dacă-l schimbi sau nu, că prăvălia asta tot o s-o ia în jos. Așa i-a ieșit lui Liu Ghicitorul de la răspântie. Qiyun l-a privit plină de ostilitate. Așteaptă tu ziua aia, hai așteapt-o!

Cinci-Dragoni a atârnat însemnul cel nou. Privind în sus spre pânza albă scrisă cu caractere negre care se vântura fără vlagă prin aer, a înțeles perfect că însemnul acela marchează o cotitură radicală în istoria prăvăliei de orez. Și-a pus degetele în gură și a scos un fluierat răsunător.

Qiyun a ridicat și ea privirea, iar soarele de primăvară s-a reflectat anemic pe chipul ei slăbănog. Pe față i se citeau multe, dar erau lucruri obscure, în parte legate de cele multe pe care le trăise pe lumea asta, în parte legate de o profundă mâhnire. Degetele îi alunecau pline de neastâmpăr pe cadrul ușii. Cinci-Dragoni a atins-o în trecere pe când intra înăuntru, lovind-o tare cu cotul în piept. Lui Qiyun i s-a părut că a făcut-o anume, așa că

i-a aruncat o ocară: Vită ce ești, și când mergi pe drum tot vrei să te scoți!

El a continuat să meargă spre curtea din spate, prefăcându-se că n-a auzit.

Lui Cinci-Dragoni îi venea greu să-și țină în frâu dorințele și gândurile vane de tot felul care-l încercau în miez de noapte – i se târau strâns, ca niște ierburi pline de spini, pe membrele tinere și zdravene și puteau oricând să blocheze drumul pe care și-l croia anevoios. Noaptea sau în zori, stătea pe spate în mătăsuri și damascuri, cu luminițe de culoarea bronzului învechit răsfrângându-i-se pe corp. Se gândea la cât de întunecate îi fuseseră pe vremuri zilele în Satul cu nuci. Dar tot alergând încoace și-ncolo, uite că m-am dat peste cap și m-am făcut – ce m-am făcut? M-am făcut o sulă golașă, care atârnă de podoabă pe ușa prăvăliei. Nimeni nu știa ce povară are el în inimă și nimeni nu vedea poftele care se ridicau și coborau în el ca mareea, prezentând subtile schimbări sub lumina misterioasă a lunii. Din acest motiv, un alt fel de pericol de moarte pândea în prăvălia de orez.

Zhiyun cea însărcinată l-a plictisit repede pe Cinci-Dragoni. În chipul cel mai firesc cu putință, ținta sa a devenit Qiyun. Aceasta îl descoperise odată în situația stânjenitoare de a saliva în fața unei centuri igienice și, lovită de o inspirație subită, împinsese brusc ușa, prinzându-l într-un ungher. Proptindu-se în ușă cu vlagă, a zis: Hai, uită-te, uită-te, și după ce te uiți pe săturate, mănânc-o, dobitoc deșucheat ce ești! El a izbutit să-și strecoare pe jumătate fața îmbujorată din spatele ușii, zicând: Mă uit doar, nu încalc nici o rânduială. Ce, o să mă muști acu' de ouă să mă lași fără ele?

Qiyun i-a povestit tărășenia lui Zhiyun, dar aceasta nu s-a supărat, chiar dimpotrivă, s-a pus pe chicotit. Cine te pune să ți le atârni alandala peste tot? Că doar nu-s cine știe ce flamuri colorate. Oricum, bărbații-s toți la fel, niște spurcați. Orice văd e bun văzut. Qiyun a rămas uluită de reacția ei. Ăsta-i așa de fără obraz și ție nu-ți pasă chiar deloc? E totuși bărbatul *tău*. Zâmbetul i s-a șters de pe chip lui Zhiyun, dar n-a mai spus nimic. Rozându-și crănțănitor unghiile, a zis, după multă vreme: Și dacă-mi pasă, tot n-are rost, am prea mare datorie la el. Qiyun s-a ridicat sprijinindu-se de pat și a văzut resturile de unghii date cu ojă rozalie care cădeau bucățică cu bucățică dintre buzele lui Zhiyun peste plapumă. Și-a întors pe neașteptate fața într-o parte. Scârbos, vai, ce scârbos! Peste poate mă scârbiți voi ăștia!

Multă vreme Qiyun a fost întruna ținta hărțuirilor sexuale la care o supunea, imperturbabil și cu stângăcie, Cinci-Dragoni. Plină de profundă aversiune, nu l-a băgat deloc în seamă, noaptea însă zăvorându-și bine ușa. Nu dormea deloc tihnită, iar odată l-a auzit meșterind în adâncul nopții la ușa încăperii – băgase un cuțit printr-una dintre crăpături, cu gând să reteze zăvorul din lemn de ulm. Văzând cuțitul prin întunericul pestriț al nopții, Qiyun a intrat în sperieți. Sminteala lui Cinci-Dragoni o și îngrozea, o și indigna. Voia să găsească ceva cu care să-i dea jos cuțitul din mână, dar cât s-a învârtit prin cameră, tot n-a găsit nimic. Nu voia să strige, nu voia să-și alarmeze tatăl țintuit la pat și nici pe vecini, voia doar să-l atace pe Cinci-Dragoni în secret. În cele din urmă a ridicat oala de noapte din colțul camerei. Te las înăuntru, acuș, acuș! S-a dus la ușă și iute ca vântul i-a tras la o parte zăvorul. Afară se găsea corpul gol, scăldat în lumina slabă a lunii, al lui Cinci-Dragoni – ședea țea-

păn în ușă, cu un cuțit în mână. Animalule, te las să intri! a zis Qiyun scrâșnind din dinți și ridicând oala de noapte. Cu neobișnuită abilitate și dibăcie, l-a stropit cu toate murdăriile din ea. L-a auzit cum scoate un țipăt înnebunit și a auzit și dăngănitul cuțitului lovindu-se de pământ. A închis ușa și a rămas paralizată alături. A văzut cum o apă murdară se prelinge pe sub ușă, răspândind putoare. Într-un sfârșit, cum se găsea rezemată de ușă, a pufnit-o involuntar plânsul. Ce-o mai fi și asta? Greutăți nesfârșite, amar cât încape, zău de n-aveam eu mai mare parte de liniște moartă decât vie!

Qiyun și-a ținut tatăl în întuneric cu privire la aceste lucruri, pe de-o parte pentru că îi era rușine să deschidă gura, pe de alta pentru că îi era frică să nu-i agraveze boala. Spera din inimă ca el să-și revină și să ia frâiele prăvăliei. A doua zi, când a intrat în camera lui, l-a văzut ținând la piept un topor mare, împestrițat tot cu pete de rugină. Qiyun s-a apropiat cu pași iuți și i l-a smuls din mână. Ce vrei să faci cu el, tată? Jupânul Feng a scuturat din cap și a fixat-o cu privirea lui ștearsă. Ți-l dau ție, azi noapte m-am târât nu știu câtă vreme pe podea și-am mușcat la el de l-am adus sus aici. Și de ce mi-l dai mie? Că nu-i vremea de tăiat lemne. El s-a uitat în gol și, cu o voce hodorogită și nedeslușită, a spus: Taie-i căpățâna dobitocului ăluia, dacă te mai sâcâie, taie-i-o cu toporul! Eu nu pot să mă mișc, așa că fă tu fapta asta mare în locul meu!

Qiyun, peste poate de trasă la față, s-a îndoit de șale și a aruncat toporul sub pat, iar după aceea s-a ridicat cu încetul și i-a aranjat plapuma tatălui ei. Lipsită de orice expresie, a zis: Tată, eu zic că te-ai cam zăpăcit. Nu te mai îngriji de-ale casei, că tot n-ai cum. Hai, întinde-mi-te acolo liniștit. Știu eu cum să-i țin piept.

Ăsta-i piază rea! Dacă nu-l dobori, familia noastră are să pață grozăvie de moarte. Jupânul și-a închis îndurerat ochii, pe care focul ințețit al lipsurilor dinlăuntrul lui, ziceau doctorii, i-i făcuse să fie ulcerați și înroșiți pe la colțuri și cu un strat de albeață prins pe la margini. A scos deodată un oftat. E doar din vina mea, că m-am arătat hapsân atunci. Căpetenia tâlharilor de apă a zis că vrea patru măsuri de aur și eu i-am dat doar două.

Nu mai vorbi de din astea, i-a tăiat ea vorba, încruntând din sprâncene. Toți, toată lumea, îmi faceți scârbă acum.

Eu sunt de vină că am făcut atunci greșit socotelile și l-am lăsat să ne intre pe poarta casei. Nu mi-a trecut prin minte că e câine așa de rău, de-l bați și tot nu fuge. Jupânul a continuat să-și verse toată obida strânsă în suflet. Nu mi-a trecut prin cap că-i o piază rea. Mai devreme sau mai târziu o să-mi ducă prăvălia la pierzanie. O să vedeți.

Qiyun nu și-a mai putut înfrâna mânia. A azvârlit din mână oala de noapte a jupânului peste trepte, în timp ce urla neîntrerupt: O să am parte de liniște numai după ce-a ajuns la pierzanie! Că asta nu-i viață! Las' că acușica mă mărit eu cu vreunul și-o să vă las vouă pe mâini taraba asta dărăpănată, s-o rânduiți voi bine!

După ce cărătorii au adus orezul în prăvălie, s-a petrecut deodată o tulburare. Pe când răsturnau în magazie orezul din saci, dintr-unul a căzut un copil mort. Purta o pereche de nădragi largi și jerpeliți, iar burta descoperită i se țuguia sus de tot, ca o minge. Cărătorii s-au uitat uluiți peste poate la corpul pe jumătate îngropat în orez al copilului. Avea fața vineție, dar trupul îi părea

foarte relaxat, mai puțin mâinile, care apucau ceva strâns-strâns – niște orez.

Când a aflat, Cinci-Dragoni a intrat în magazie și, fără să i se vadă vreo urmă de spaimă pe față, s-a lăsat pe vine și i-a descleștat copilului gura cu un deget. Aceasta era îndesată toată cu orez îngălbenit. L-a mai apăsat și pe burtă, pe care pielea se întinsese și-și pierduse elasticitatea, și a spus cu voce joasă: Ăsta a murit că s-a umflat de orez crud. A mâncat cel puțin o juma' de sac.

Mare necaz! Qiyun stătea într-o parte, neavând nici cea mai vagă idee ce să facă și neîndrăznind să se uite direct la copilul din movila de orez. De ce s-o fi strecurat copilul ăsta în sac?

De foame. Cinci-Dragoni și-a întors fața și i-a aruncat o privire severă. Nu mai putea de foame. Nici asta nu înțelegi?

Scoateți-l de-acolo! Qiyun a ieșit din magazie, s-a ițit o clipă spre prăvălie și i-a zis lui Cinci-Dragoni: Mai bine pune-l înapoi în sac, să nu-l vadă nimeni, că altminteri ăștia de cumpără orez o să se sperie de-o s-o ia toți la fugă.

N-ai flămânzit niciodată, ce mă-sa să înțelegi tu? A băgat din nou, ușurel, copilul în sac, a pus sacul pe umăr și a ieșit afară. A auzit-o pe Qiyun în spate: Aruncă-l în șanțul orașului. Vezi să nu care cumva să te vadă careva. În Cinci-Dragoni a răbufnit deodată o indignare inexplicabilă. Și-a întors capul și s-a răstit spre ea: Ce te-ai spăimântat așa? Nu tu l-ai omorât, ce te-ai spăimântat? S-a umflat de la *orez* și d-aia a murit, pricepi?

S-a dus cu sacul în spinare la șanțul de apărare. Copilul dinăuntru era foarte greu, iar cadavrul lui mititel răspândea odoarea înghețată a morții. Cinci-Dragoni a pus sacul pe iarbă și s-a gândit deodată să mai arunce o

privire la acel copil străin. A rupt sfoara, a rulat de câteva ori sacul în jos și fetișoara aceea vineție și liniștită i s-a ivit încă o dată în fața ochilor. Un copil care murise înecat cu orez – poate că era și el tot din Satul cu nuci cel acoperit de ape. Ținându-i capul pe brațe, Cinci-Dragoni s-a uitat la fața lui, de parcă voia să-i țină minte chipul pe vecie. După multă vreme, s-a ridicat încetișor și a ridicat sacul cel greu. Apa mizeră a șanțului de apărare, pe care pluteau tot felul de gunoaie și murdării, a înghițit un cadavru nou. Primăvara, apele curgeau în goană prin șanț, vărsându-se în fluviu la o depărtare de cinci *li*. Cinci-Dragoni era încredințat că trupul copilului avea să plutească nesfârșit de mult prin apă până ce totuși avea în cele din urmă să ajungă hrană pentru pești.

Cinci-Dragoni pășea singur cu capul plecat, iar când a trecut de capul Străzii Cărămidarilor a auzit dăngănitul clopoțeilor de vânt din vârful pagodei; sunetul era neobișnuit de clar și melodios. Băieții de la prăvălia de dulciuri prăjeau niște vrăbii într-o tigaie, în jurul căreia așteptau mai mulți oameni. Lumea e tot ca mai înainte. Pe Cinci-Dragoni l-au podidit deodată hohotele de plâns. S-a șters cu mâneca la ochi, exact pe când trecea prin dreptul prăvăliei cu de toate. Zhiyun tocmai cumpăra de-acolo niște prăjiturele de Anul Nou. Când l-a văzut, l-a strigat s-o ajute să le care. El n-a auzit-o și a continuat să meargă, cu căpățâna plecată și adus de umeri. Zhiyun l-a prins cu mare greutate din urmă. Cară-mi și mie prăjiturelele, i-a zis. Ca trezit dintr-un vis, el și-a ridicat capul și a privit-o. Umezindu-și buzele crăpate, a întrebat-o deodată: Știi câți oameni mor pe lumea asta în fiecare zi? Zhiyun a încremenit o clipă. A descoperit că Cinci-Dragoni avea chipul aproape ca de somnambul și că în orbite i se zărea nedeslușit o pânză de lacrimi.

Cum de ți-a trecut prin minte așa ceva? Că doar nu sunt regele morților, Yama. De unde să știu?

După nouă doze de ierburi medicinale, nu s-a văzut nici urmă de îmbunătățire în situația jupânului, ba dimpotrivă, boala i s-a înrăutățit. A început să se constipe, iar trupul uscățiv i s-a umflat într-un fel ciudat. Stingându-se așa pe patul de boală, ca o lumânare în vânt, și-a pierdut încrederea. Când Qiyun i-a adus bolul cu medicamente ca să i le dea, jupânul a făcut gura mare, dar lichidul i-a curs tot pe dinafară, pe gât – uitase deja cum să înghită. Qiyun i-a șters cu cârpa lichidul negru de pe față și de pe gât și și-a dat seama că zilele care i-au mai rămas tatălui ei pot fi numărate pe degete.

În scurtul răstimp de doar o zi cât și-a revenit înainte de moarte, jupânul a făcut toate lucrurile pe care voia să le facă. I-a dat lui Qiyun fiecare cheie de aramă a prăvăliei și i-a spus și locul în care tăinuia aurul și argintul. A chemat-o apoi pe Zhiyun în fața patului, i-a țintuit cu o privire disperată și plină de griji corpul greoi și a zis: Cel mai mult tu mă neliniștești. Mereu te-ai lăsat păcălită de bărbați, de la ei o să ți se tragă pierzania. În cele din urmă, Cinci-Dragoni s-a dus și el în fața patului. Chipul tras, de om care stă să moară, al jupânului îi părea bine cunoscut lui Cinci-Dragoni – parcă de la prima privire pe care i-o aruncase lui Feng descoperise în el odoarea aceasta a morții. A atârnat de un cârlig paravanul de stambă albastră, pe jumătate tras, și s-a uitat calm la omul care stătea să moară. Cinci-Dragoni, apropie-te, am o vorbă cu tine. Cinci-Dragoni s-a îndoit de șale și a văzut cum mâna dreaptă a jupânului, paralizată de multe zile, se ridică miraculos. Animalule, piază rea! Unghiile ascuțite și murdare ale jupânului l-au împuns

pe Cinci-Dragoni drept în orbită. Acesta a sărit în sus de durere și a simțit cum tot ochiul stâng i se face țăndări și cum sângele îi țâșnește gâlgâind și îi picură în jos pe obraji și pe buze. Nu-i trecuse prin cap că jupânul o să facă asemenea ticăloșie în prag de moarte, și nu crezuse că mână paralizată a acestuia se mai poate ridica încă o dată. Zbierând, s-a năpustit spre jupân și-a început să-i zguduie spasmodic patul mare din lemn de santal. Hai, încă una! Încă o dată, hai! Mai am un ochi, am și-o sulă, hai, fă-le tu pe toate bucăți!

Zguduit așa de Cinci-Dragoni, jupânul a închis ochii. În furia sa nebună, Cinci-Dragoni i-a auzit totuși horcăitul, iar în acea clipă s-a liniștit și a plecat, acoperindu-și ochiul cu mâna. Zhiyun și Qiyun sfâșiau pânză albă de doliu în curte, iar el a cules o fâșie de pe jos și și-a legat-o la brâu și a mai cules încă una și și-a șters cu ea sângele de pe față. După aceea a spus: S-a dus boșorogul. După ce m-a chiorât pe mine, a fost mulțumit și și-a dat ultima suflare.

Cele două surori au alergat iute-iute în camera jupânului, Qiyun trăgând după ea o fâșie lungă de pânză albă. Cinci-Dragoni a rămas în picioare în curte și a auzit sunetul bine cunoscut al bocetelor răsunând în mijlocul tăcerii. Plânsetele erau când înalte, când joase, și i-au alarmat pe cei doi tejghetari de dinăuntru. Aceștia au ieșit în curte, unde l-au văzut pe Cinci-Dragoni în picioare pe o grămadă de pânză albă, acoperindu-și ochiul. M-a chiorât boșorogul, le-a spus. De data asta, prăvălia chiar are să se-ngrijească de mine.

Două trâmbe de pânză albă fuseseră pregătite cu câteva zile înainte, iar acum, tăiate fâșii și făcute bucăți, zăceau îngrămădite în neorânduială în curtea prăvăliei. Pânza și orezul sunt materiale diferite, drept care și între

mirosurile pe care le răspândeau în lumina soarelui se aflau deosebiri. Mirosul de bumbac proaspăt simțit de Cinci-Dragoni în prăvălie în această după-amiază era unul de mult pierdut și pe care adesea îl ținea în amintire; pe fundalul vaietelor scoase de surori, acesta i-a stârnit o senzație de intimitate și confort. S-a lăsat pe vine și a mângâiat cu gingășie pânzele albe; cutele și textura lor treceau prin subtile schimbări sub atingerea degetelor lui.

Capitolul șapte

Într-o zi în care vântul de toamnă bătea răcoros, din prăvălia de orez s-a auzit primul țipăt al pruncului. Moașa a alergat în curte cu mâinile pătate toate de sânge ridicate deasupra capului și a țipat tare spre Cinci-Dragoni: Să fie într-un ceas bun, ai un flăcău dolofan!

Cinci-Dragoni tocmai dădea o pasiență, în care cărțile erau înșiruite strâmb pe cinci rânduri. Răsfirate pe jos cum erau, vântul le sufla deseori, iar el pusese niște pietricele deasupra ca să le țină apăsate; însă tot nu ședeau bine. Le-a strâns una câte una și și-a mijit ochii spre mâinile însângerate ale moașei, care l-au dus cu gândul la tăiatul vitelor și al oilor în Satul cu nuci. A vrut să zică ceva, dar n-a mai zis. Acum putea distinge bine doar cu un ochi, cu celălalt nu mai vedea limpede.

Când a împins ușa de la cameră, a auzit-o pe Qiyun discutând despre înfățișarea copilului: Arată ciudat rău. Nu seamănă cu nimeni. Nu prea știu cu cine-o semăna. Cinci-Dragoni a văzut-o pe Zhiyun zăcând, cu părul zburlit și fața murdară. Raza de soare care pătrundea prin grilajul ferestrei brăzdându-i fața palidă semăna foarte bine cu un cuțitaș pentru fructe, foarte fin. Qiyun, în brațe cu copilul, ședea pe marginea patului. Vino încoace să-ți vezi băiatul, i-a zis lui Cinci-Dragoni, seamănă nițel cu tine.

Pruncul din scutece continua să orăcăie. Fețișoara și trupul lui micuț erau rozalii și transparente. Răsucind între degete cărțile de joc, Cinci-Dragoni s-a aplecat să se uite la copil, după care a spus: Nu seamănă cu nimeni, seamănă cu un cățel. Așa arată toți cățeii de-abia fătați, am văzut o grămadă de cățele fătând. Și-a întors fața și s-a uitat la Zhiyun, aflată pe pat. Ea și-a dat jos prosopul care-i acoperea fruntea și-a zis: Am murit de durere. Dacă știam că-i așa mare chin, nici să mă omori în bătaie că nu lăsam bărbații să se-atingă de mine. El a fixat-o cu o privire rece-rece și i-a spus cu dispreț: Când o să vie vremea, o să uiți tu. La vremea aia de dat nădragii jos, o să uiți.

În noaptea aceea Cinci-Dragoni de-abia ce se culcase când a auzit pe cineva bocănind în poartă. S-a dus să deschidă, călcând pe spatele pantofilor, și a văzut o mulțime de oameni la intrarea în prăvălie. A ridicat lampa și după multă vreme a descoperit că era vorba de Domnul și de servitorii lui. Câinele-lup, care se învârtea în cerc la picioarele Domnului, s-a pus deodată să latre răsunător. Cinci-Dragoni s-a tras în spatele ușii, lăsându-i înăuntru. A văzut cum ușile și ferestrele fierăriei și ale prăvăliei cu de toate de peste drum s-au deschis și ele și cum toți vecinii se ițeau spre prăvălia de orez.

Am venit să-mi iau fiul, i-a spus Domnul lui Cinci-Dragoni. Cineva mi-a zis că fiul lui Zhiyun seamănă cu mine. Cât s-au străduit femeile de-acasă, tot n-au fost în stare să-mi facă băieți, dar femeia ta mi-a dăruit urmaș să-mi ducă neamul mai departe. Vreau să-mi iau băiatul. Nu mi te pui în drum, nu?

Nu, a scuturat Cinci-Dragoni din cap în întuneric, conducându-i apoi înăuntru. A șoptit apoi: De ce să mă pun în drum? În prăvălia asta nimic nu-i al meu.

E bine atunci. Se cheamă că ai tu minte în cap. Spunând acesta, Domnul l-a împins ușurel cu mâna pe spate. Dacă toți ar ști la fel de bine ca tine ce se cuvine, aș destrăma pe data Frăția, m-aș lepăda de pușcă și pistol pe loc și m-aș preface într-un Buddha. Cei din Frăție s-ar întoarce la debarcader să care cu spinarea.

Cinci-Dragoni a întors pe toate fețele vorbele Domnului, dar nu înțelegea ce semnificație au. Știa prea bine că nu gustase niciodată venin de șarpe – și nu știu eu că tu ești șarpe veninos care vatămă oameni? În fața camerei, a mărit flacăra lămpii și a deschis ușa. A văzut-o pe Zhiyun așezată în pat, hrănindu-și copilul. Zhiyun s-a holbat fix la Domnul și la servitorii acestuia pe când intrau unul în spatele celuilalt în odaie. Pe față i-a fluturat o lumină roșie și ambiguă.

Chiar mi-ai născut băiat. Domnul s-a apropiat de Zhiyun și a ciupit-o de obrazul înroșit. I-a smuls apoi scutecul de stambă și a scrutat pruncul înfășat în el. Chiar că seamănă cu mine. Se vede treaba că trebuie să-mi duc băiatul acasă.

Nu se poate, a început deodată să țipe ascuțit Zhiyun, izbind în scândura patului. Acu' vii să-ți iei băiatul? Da' mie cum de mi-ai dat atunci cu piciorul? Iar acu' am avut dureri o zi și-o noapte, de ce să-ți dau eu ție pe gratis un băiat?

Nu fi căpățânoasă cu mine! Domnul i-a trecut copilul unui servitor, și-a întins mult o mână și a tras-o pe Zhiyun de păr. Știi că nu poți fi mai căpățânoasă ca mine. Liniștește-te puțin și vezi-ți de luna de lăuzie.

Zhiyun s-a pus să plângă cu suspine, în același timp aruncând cu vorbe murdare. După aceea și-a ridicat ochii înlăcrimați către Domnul și-a urlat: Și eu? Eu ce fac? Vorbești și mănânci rahat, de ce n-ai venit cu lec-

tica? Ai zis că doar să fie băiatul al tău, că mă iei și pe mine, acu' cum de vrei copilul și pe mine nu?

Domnul vorbește întotdeauna cu temei, a râs Domnul dând din mână, în timp ce dinții lui de aur fulgerau luciri care îți luau ochii în lumina lămpii. Am concubine în cinci case, ce, mi-e teamă să mai iau încă una? O să lăsăm însă lectica la o parte. Zhiyun, întoarce capul și uită-te la tine în oglindă. Uită-te și tu la chipul tău și spune tu dacă e vrednic să meargă cu lectica familiei Lü.

Calcă-mă-n picioare cum îți vine bine, a zis Zhiyun ștergându-și lacrimile, oricum nu mai am urmă de obraz. Tot stau așa și mă gândesc că-n viața care-mi mai rămâne o să mă țin scai de tine de n-o să te mai las. Tu m-ai nenorocit, așa că eu o să mă țin scai de tine și n-o să-ți dau drumul. O vorbă să-mi zici acuma – când vii să mă iei?

N-o să vină nimeni să te ia. Dacă vrei să vii, vii singură. Râzând jucăuș, Domnul s-a dus spre ușă. Aducându-și aminte de ceva, și-a întors fața și a zis: Să aștepți totuși să se facă luna, că altminteri te-arunc afară, să știi. Cel mai nesuferit mi-e chipul urât de femeie în luna de lăuzie, aduce mare nenoroc.

Cinci-Dragoni și cu Qiyun stăteau afară, lângă ușă, el în față, ea în spate, și au văzut cum, pe când Domnul și oamenii lui de casă țâșneau afară, pruncul plângea cu mare înverșunare în brațele slugii care îl ducea. Cinci-Dragoni a băgat de seamă că fața rozalie a copilului era toată plină de lacrimi și i s-a părut ciudat că un prunc atât de mic are deja lacrimi. În spatele lui, Qiyun a ocărât cu voce joasă: Animalul ăsta! În viața mea n-am văzut animal așa de samavolnic și care să-ți caute pricină în atâtea și atâtea feluri! Au văzut mulțimea de oameni ieșind în harababură din prăvălie, iar apoi Qiyun s-a

gândit deodată la ceva și a urlat către ei, urmându-i dincolo de poartă: Să-i găsiți doică, neapărat să-i găsiți una! Nu i-a răspuns nimeni, toți s-au bulucit să se urce în ricșele oprite la colțul străzii. Țipetele pruncului răpit au slăbit treptat-treptat, iar în cele din urmă au dispărut. Qiyun a scuipat crunt către siluetele îndepărtate, iar după aceea a închis cu un pocnet poarta prăvăliei de orez.

Cinci-Dragoni a rămas o clipă în curtea întunecoasă, s-a întors în odaie și a privit-o pe Zhiyun, care ședea pe plapuma devălmășită de mătase și se uita la el cu ochii goi, roșii și umflați. De ce te uiți la mine? N-are treabă asta cu mine. După ce și-a dat jos pe jumătate tunica, Cinci-Dragoni și-a schimbat gândul și a zis: Nu vreau să dorm aici, mi-e nesuferită putoarea ta urâtă și nici mirosul de lapte de l-a lăsat după el cățelandrul ăla. A suflat în lampă, și-a pus o mânecă de la tunică peste umăr și a ieșit, zicându-i: Mă duc să dorm în magazie, doar acolo e curat.

Să-mi stai aici! a țipat în întuneric Zhiyun. Om câinos și fără inimă ce ești, chiar nu poți să stai cu mine?

Păi să stea Domnul cu tine, nu vrei tu să te duci să-i fii concubina a șasea? De ce nu-l pui pe el să vină să stea cu tine? Cinci-Dragoni s-a uitat de jur împrejur la camera cufundată în întuneric. Ochiul drept îl înțepa slab ori de câte ori se uita la ceva în noapte. S-a frecat puțin la el. Iar mă doare ochiul! Mereu mă puneți să fac aia, să fac ailaltă, nu vă gândiți niciodată la datoria de-o aveți la mine! Să vă fut morții morților voștri la toată familia asta, că ce datorie mai aveți voi toți la mine! În veci n-o să mi-o plătiți, în veci!

Într-o după-amiază în care vântul de toamnă foșnea afară, cele două surori din prăvălia de orez au purtat o

discuție despre chestiuni esențiale. Cinci-Dragoni a văzut prin gaura cheii întreaga desfășurare a discuției dinăuntru – a văzut că Qiyun, ca o fiară înfuriată, sărea deseori de pe scaun și o afurisea și certa pe Zhiyun cu o voce ascuțită, că fața ei ovală, galbenă și împuținată, se îmbujorase toată, și că Zhiyun ședea în dreptul ei cu mâinile plecate pe lângă corp, bătându-și buzele fără putere, dar cu încăpățânare. Și vorbind și ea fără oprire, în timp ce un licăr de lacrimi îi scânteia în ochi. Cinci-Dragoni nu putea auzi limpede dincolo de ușă, dar ghicea aproape tot ce se vorbea. Se împlinise luna de lăuzie a lui Zhiyun, iar aceasta începuse să-și strângă hoțește hainele și zorzoanele.

Știu că toți bărbații sunt la fel, că Domnul și Cinci-Dragoni sunt amândoi câini care te mușcă, dar e mai bine să fiu cu Domnul decât cu Cinci-Dragoni. Domnul are bani și are și putere. Nu pot să pic rău la amândouă capetele. De-acu' o să joc numai la unul.

Dacă vrei să te duci, nu te țin, da' ia-l cu tine și pe Cinci-Dragoni. Cum altfel? Mi-l lași așa mie, ce, vrei să mă mărit cu el?

Da' de ce ți-e frică să te măriți cu el? Are tărie, iar tu poți să ai grijă de el, că după ce plec eu, rămâi singură la prăvălie și-ți trebuie un bărbat puternic și vânjos să te-ajute să ții frâiele.

Auzi ce-ți iese ție pe gură! În acest moment, Qiyun s-a repezit la ea și i-a tras o palmă, arătând-o apoi cu degetul și ocărând-o aprig: Otreapă ieftină ce ești, oi socoti că eu sunt la fel de ieftină ca tine? Crezi că pun așa mare preț pe prăvălia asta prăpădită? Ascultă aici de vorba mea, de n-aș avea în gând ultima vrere a tatii și-a mamei, pe loc i-aș pune foc, că-mi frânge inima!

Zhiyun și Qiyun s-au luat la bătaie în cameră, trăgându-se de păr și ciupindu-se de față. Zhiyun, slăbită cum era, a picat repede la pământ, și-a acoperit fața și s-a pus deodată să suspine, în timp ce Qiyun trăgea de ea în toate părțile. Atunci rochia ei a slobozit un fâșâit de pânză tocită. Qiyun voia să o tragă afară din cameră, dar brațele celeilalte au cuprins-o deodată strâns-strâns. Zhiyun, cu chipul tot scăldat în lacrimi, și-a ridicat privirea și a zis: Nu mai trage, mi s-a stricat rochia. A pus apoi palma rece ca gheața a surorii ei în dreptul pieptului și a spus înecată în plâns: Nu știu ce-o fi cu familia noastră! Pe mama am băgat-o în pământ de supărare, tata s-a dus și el, și n-am rămas decât noi două, dar parcă nici n-am fi surori, parcă am fi dușmani. Nu știu cum așa. Qiyun a încremenit o clipă, iar după aceea și-a tras ferm mâna la o parte. Cu mânia încă nepotolită, i-a tras lui Zhiyun un picior în fund. Cum așa? Păi trebuie să știi, că tu ești duhul nostru rău, cățea fără obraz ce ești!

Dincolo de ușă, Cinci-Dragoni a râs fără zgomot. Se săturase de câte auzise, așa că a cules un bețișor de pe jos și l-a folosit ca să zăvorască ușa pe dinafară. L-a vârât cu grijă în încuietoare. Certați-vă pe îndelete, a spus plin de maliție către ușă. I se părea amuzantă și ridicolă încăierarea celor două și lipsită de orice fel de semnificație reală – de ce nu vin să mă întrebe ce cred? Plecați voi, s-a gândit, eu nu vreau să plec. Și Qiyun să se ducă să se mărite, doar să lase prăvălia de orez. Doar să-mi lase mie movilele alea de orez alb ca zăpada, de se-nalță ca niște delușoare.

Cinci-Dragoni a auzit din magazie susuratul apei în curte. Zhiyun își schimbase obișnuința de lenevială și-și spăla și scrobea rufele acum, când se crăpa de ziuă. Cinci-Dragoni a auzit zgomotul greu al rufelor bătute cu ma-

iul. Dormea pe movila de orez. Nu-i trecuse prin cap că rufele pe care le spăla și scrobea Zhiyun erau hainele și ciorapii lui, nu i le mai spălase niciodată. Mai apoi prăvălia s-a liniștit iarăși. Când Cinci-Dragoni a ieșit din magazie, și-a văzut hainele negre puse la uscat pe sârmă, cu stropi de apă încă picurând din ele. În curte rămăsese miros de săpun.

Qiyun se spăla pe dinți într-un colț. A întors capul, a scuipat o gură de spumă de la pasta de dinți și s-a uitat drept la Cinci-Dragoni. Zhiyun a plecat, s-a dus la casa Lü, nu se mai întoarce.

Știu. Cinci-Dragoni și-a arcuit un deget și a ciupit sârma. Hainele ude de pe ea au început să se scuture toate laolaltă. La drept vorbind, n-avea rost să plece așa hoțiș. Ce, i-era teamă c-o s-o țin? Ce treabă nostimă, nostimă rău!

Și tu trebuie să pleci. Femeia ți-a fugit, tu ce mai ai de tândălit în casa mea? Qiyun și-a răsucit fața, a luat un căuș de apă și l-a turnat în ligheanul de aramă, și-a suflecat mânecile și și-a frecat agitată mâinile înăuntru. Cară-te, Cinci-Dragoni! Dacă ești bărbat, trebuie să o roiești de-aici! Înțelegi tu bine ce-nseamnă vorba asta.

Ei, da' nu prea se potrivește ce zici tu cu gândul meu. Buzele uscate și crăpate ale lui Cinci-Dragoni s-au depărtat cu încetul, de parcă râdea și parcă nu. Gândul meu e că voi aveți mare datorie la mine. Și-a ridicat apoi separat piciorul stâng și pe cel drept. Ia uită-te la cicatricile astea, cum vine o zi mohorâtă, cum încep să-mi dea așa, niște dureri. După aceea și-a desfăcut degetele și și-a mărit cu ele orbita ochiului stâng, unde se prinsese multă mizerie, și s-a dat pas cu pas mai aproape de Qiyun. Mai uită-te și la ochiul ăsta chior! Hai, nu te feri, vino nițel mai aproape

să te uiți! Astea-s toate parte din spectacolul ăla grozav de-l faceți voi. Aștept și eu să văz cum se-ncheie.

Nu te apropia de mine. Qiyun fusese făcută de Cinci-Dragoni să se retragă în colțul zidului. A înhățat ceașca de porțelan în care-și clătea gura și a țipat ascuțit: Vezi să nu-ți crăp capul ăla de javră!

Crapă-l! Cinci-Dragoni a continuat, în același fel ciudat, să vină din ce în ce mai aproape de Qiyun: Ăla de-a murit a murit, aia de s-a prelins afară s-a prelins, și pe tine mi te-au aruncat mie. Te-au pus adică pe tine să-mi dai înapoi datoria, ce, încă nu pricepi?

Nu te pot suferi, a strigat ea cât o ținea gura, să nu te-atingi de mine! La mine vorba-i vorbă, dacă tot nu te cari, îți crăp capul ăla de javră!

Crapă-l! Vezi că mai am ochiul drept, cel mai bine e să mă trosnești aici. Mâna lui Cinci-Dragoni s-a lăsat în jos de pe orbită și a pipăit cum i-a venit bine unul din sânii lui Qiyun. Trebuie să-i iei locul lui Zhiyun, mărită-te mai repede cu mine!

Visezi! Sprâncenele lui Qiyun s-au arcuit. Indignarea și rușinea au făcut-o să-și piardă controlul, așa că a scos un țipăt mărunt și l-a izbit puternic pe bărbat cu ceașca în creștet, o dată și încă o dată, până când a văzut cum răbufnește sângele din părul lui zburlit și negru ca pana corbului. Cinci-Dragoni s-a împleticit câțiva pași ținându-se cu mâinile de cap, iar după aceea s-a sprijinit de pervaz, țintuind-o cu o privire de parcă nu-i venea a crede. Ochiul stâng îi era tulbure și întunecat, dar dreptul scânteia cu o lumină albă cu totul amenințătoare.

Încă o cicatrice. Cinci-Dragoni a clătinat încet din cap. S-a pipăit în creștet și o pată de sânge de un roșu închis i-a rămas pe mână. Și-a ridicat-o în lumina soarelui și a văzut cum sângele i se mișcă fără zgomot pe liniile pal-

mei și cum culoarea acestuia se deschide, bătând treptat-treptat în roz. Voi ăștia trei din familia asta mi-ați făcut fiecare câte o rană, a zis în timp ce se uita la sângele din palmă. Și-a întins-o apoi deodată și și-a șters-o de fața ei. Qiyun, de data asta nu mai ai unde să fugi, se vede treaba că de-adevăratelea trebuie să te măriți cu mine.

Qiyun n-a apucat să se ferească și obrazul i s-a făcut tot o pată de sânge, cleios și oarecum răcoros. Simțea că mai are puțin și înnebunește. Primul gând care i-a venit în cap a fost la toporul de care-i vorbise tatăl ei pe când era în viață. Afurisind vârtos, a dat fuga în odaia de la miazănoapte care fusese a tatălui ei, a îngenuncheat în dreptul patului și a bâjbâit după topor. Pe acesta se adunase un strat foarte gros de țărână. L-a suflat la o parte, a înhățat apoi toporul rece ca gheața și a continuat să-l afurisească pe Cinci-Dragoni, fără să aibă însă curajul să se repeadă să-i reteze cu el capul ăla de javră. Aceasta i-a sporit pe dată durerea și deznădejdea. Odaia de la miazănoapte era pradă prafului de multe zile, iar pe bârnă și pe mobile se prinseseră peste tot pânze de păianjen. Qiyun a văzut că pe dulap încă se găseau îngrămădite numeroase ierburi medicinale. S-a apropiat și a împuns ce-a împuns pe-acolo ușurel cu toporul. Dinăuntru s-au târât afară tot felul de gândaci și insecte fără nume. Toporul i-a căzut cu zgomot din mână. Și-a amintit de tatăl ei mort și deodată nu s-a mai putut stăpâni și s-a pus să hohotească. S-a dus așa plângând în dreptul oglinzii și și-a văzut fața gălbejită și uscățivă cufundată în tristețe și amărăciune. Pata de sânge de pe obraz semăna cu un fard aplicat deloc pe potrivă cu momentul. Și-a scos batista și a frecat cu mare înverșunare peste pata aceea deja uscată și întărită, iar cojile mărunțele și roșii de sânge pe care le-a dat jos au plutit fără zgomot în văzduh și au căzut pe pământ.

Tată, mamă, m-ați îngropat în amar! s-a adresat ea suspinând duhurilor din prăvălia de orez, m-ați lăsat de izbeliște! Eu ce să fac? Pesemne că n-am încotro și-o să mă mărit cu el, cu el, cu dulăul ăsta ticălos și rău.

După ce a ostenit de plâns, a îngenuncheat la pământ, s-a uitat de jur împrejur cu ochii împăienjeniți de lacrimi la odaia umedă și mucegăită și și-a auzit bătăile repede sleite ale inimii. Fereastra era întredeschisă și un paravan vechi de bambus decupa razele luminoase de afară. Lui Qiyun îi era frig din cap până în picioare. I se părea că primăvara asta care sta să vină e o fiară uriașă care hibernase mulți ani și care acum avea să înghită corpul ei cel mărunt. Primăvara asta rămânea rece, primăvara asta era un întuneric fără hotar.

Schimbul la măritiș între surorile din prăvălia de orez a ajuns cea mai nouă știre din zona Străzii Cărămidarilor. Complexitatea evenimentului depășea imaginația oamenilor. Femeile care discutau pe chei despre prăvălia de orez aveau pe față expresii perplexe și misterioase; bărbații se reuneau în ceainării și cârciumi, iar în centrul comentariilor lor se găsea Cinci-Dragoni. Una dintre vorbe, care îi făcea pe toți să izbucnească într-un râs plin de veselie, ieșise din gura unuia dintre fierari – acesta zisese că treaba lui Cinci-Dragoni e deosebit de mare și deosebit de groasă, de departe peste cea a bărbaților obișnuiți. Fierarul subliniase în mod repetat că vorba e cu totul și cu totul adevărată, pentru că și le măsuraseră odată cu o linie.

O pală de vânt de după-amiază a răsucit și a purtat dincolo de zidul curții un cearceaf nou, atârnat la uscat pe o prăjină de bambus. Cearceaful vernil a zburat în chip minunat prin aer, iar în cele din urmă a căzut în-

tr-un butoi cu vopsea de la vopsitorie. Lucrătorii care tocmai învârteau niște pânzeturi au văzut cum cearceaful se cufundă pe jumătate în vopsea indigo, cealaltă jumătate rămânând atârnată pe marginea butoiului. Se vedea pe ea o pată gălbuie, ovală la formă. Vopsitorii i-au dat cearceaful jupânului, iar acesta l-a dus la fierărie. Știa că era de fapt al prăvăliei de orez, dar vrajba de mulți ani dintre vopsitorie și prăvălia de orez nu se stinsese, așa că, răutăcios, i-a pus pe fierari să dea cearceaful mai departe. Era și oarecum îngrijat că pata de sânge de femeie ar fi putut aduce nenoroc în vopsitorie.

Cinci-Dragoni a zorit la fierărie să ia cearceaful. Fața îi era împânzită de urme micuțe de unghii, în formă de semilună. Fierarii nu s-au învoit să-i dea cearceaful și l-au forțat să spună niște amănunte despre care nu se cuvine să deschizi gura. El a scuturat din cap râzând în hohote, cu o expresie care părea și veselă, și goală. În cele din urmă, a spus deodată: Qiyun a lăsat sânge. După un val de râsete, fierarii i-au dat înapoi cearceaful, iar el l-a făcut cocoloș cum i-a venit și l-a strâns în mână. Apoi, într-o clipă, privirea lui s-a schimbat într-un fel greu perceptibil și, măturând cu ochi arzători peste cei din jur și peste Strada Cărămidarilor, a zis: Femeile-s toate niște otrepe ieftine. Stați voi așa, că tot o s-o fut eu de-o s-o întorc pe dos, să-i fie frică și când mă vede.

Când a ajuns la prăvălie, n-a dat nicăieri de Qiyun. L-a întrebat pe tejghetarul Wang, iar acesta i-a zis că se spală în magazie. Cinci-Dragoni s-a dus la magazie și a împins în ușă, care era zăvorâtă. Printre crăpături se putea vedea albia mare vopsită în vișiniu-închis și spatele plat și slab al lui Qiyun. De câteva zile, aceasta se tot ferea, spălându-se în magazie. Cinci-Dragoni știa că vrea să dea afară ceva dinăuntrul ei, lucru ce i se părea fără

noimă și cu neputință de îndeplinit. În magazie, apa împroșca sonor, în timp ce grămezile de orez alb ca zăpada dimprejur aruncau pe contururile trupului lui Qiyun un strat de lumină fosforescentă. Cinci-Dragoni a fost deodată cuprins de excitare, iar membrul i s-a ridicat rapid, tare ca fierul. De fiecare dată când în jurul corpului de femeie se găsea ticsit orez sau când în jurul orezului se găsea un corp de femeie, îl prindea o poftă incontrolabilă să se împreuneze. A bătut în ușă. Deschide-mi ușa, deschide-o repede.

Nu veni să mă sâcâi în miez de zi, a zis Qiyun dinăuntru. Sunt sătulă de moarte de tine.

El n-a zis nimic, doar a scuturat cu mare înverșunare ușa dărăpănată a magaziei. Aceasta stătea să cadă.

Vită ce ești! Vrei de nu-ți ajunge nici ziua, nici noaptea. Nu ți-e c-o să ne-audă Wang și ceilalți? a ridicat Qiyun vocea. A văzut cum se zdruncină ușa, scârțâind toată, și cum dă să se prăbușească. Vită ce ești! N-am ce să mă fac cu tine. Qiyun s-a ridicat din albie, și-a pus la nimereală o haină peste ea și s-a dus să-i deschidă. Chiar că ești o vită! N-ai pic de rușine! Ce vrei tu să faci așa în miez de zi?

Hainele lui Qiyun se udaseră. De pe părul maroniu și de pe gleznele fine îi picurau pe pământ stropi de apă. Cinci-Dragoni a închis ușa. Se apăsa încordat cu o mână în dreptul prohabului, în timp ce ochii lui rătăciți o îngrozeau pe Qiyun. Du-te acolo, întinde-te pe movila de orez. Ea l-a împins la o parte din dreptul ușii, răstindu-se: Nu se poate acum, nu vezi că de-abia m-am spălat? Nu-mi pasă mie de tine, mie acuma îmi vine să ți-o trag. Ești femeia mea, și dacă te omor de-atâta futut tot se cheamă că așa-ți trebuie! A cuprins-o deodată cu brațele pe după șale și a purtat-o la movila de orez. Ea l-a

zgâriat înnebunită pe față și a strigat ascuțit: Dacă îndrăznești, o să mor pe loc, auzi, o să mor! El a rânjit. Adică tu bagi frica-n mine, da? Când i-o trag la femeia mea, nu încalc rânduiala stăpânirii! Și dacă mori, mori degeaba. După ce ți-o trag, du-te să te spânzuri, că nu te țin. Spunând aceasta, a aruncat-o în vârful movilei de orez și a văzut cum trupul ei ud cade greu acolo și împrăștie nenumărate boabe de orez. La picioarele lui se găsea o movilă de orez care se surpa fâșâind, precum și talia și gâtul unei femei ce se zvârcolea ca un șarpe. Acest tablou bine cunoscut l-a extaziat, iar gura i-a slobozit un șuier stârnit și copilăresc.

În ciuda opoziției și a gemetelor lui Qiyun, Cinci-Dragoni și-a satisfăcut încă o dată dorința adânc ascunsă în străfundul inimii. A apucat o mână de orez și i-a îndesat-o lui Qiyun în pântece. Excitarea din mintea și corpul lui s-a potolit după aceea cu încetul, iar el s-a rostogolit la o parte, și-a tras alene nădragii pe el și s-a întins mestecând boabe de orez și ascultând suspinele înfundate și afuriseniile fără capăt și fără hotar ale lui Qiyun. Vită ce ești, vită, vită... S-a uitat la albia mare din lemn de la poalele movilei de orez și i-a zis lui Qiyun: Du-te și te spală, apa e caldă încă. Cum stătea așa întins pe spate, cu picioarele și mâinile depărtate, pe movila de orez, simțea o mulțumire cum nu mai trăise niciodată. Zgomotele lumii s-au rupt treptat-treptat de urechile lui, iar el s-a scufundat într-o mare de pace și seninătate. Simțea că orezul de sub el și întreaga prăvălie de orez se leagănă ritmic, în timp ce într-un vis o sirenă de tren sună într-un loc îndepărtat. Era tot în tren, tot se mișca încetișor cu trenul. Tren minunat, unde mă duci tu?

Qiyun nu-și mai găsea brățara de jadeit. A răscolit prin cutia de bijuterii și prin toate sertarele și n-a dat de ea. Era o moștenire de la mama ei, parte dintr-o pereche. Înainte să moară, doamna Zhu dăduse câte una fiecăreia dintre fete. Pe atunci, Qiyun era doar o fetiță mărunțică, iar încheieturile le avea firave ca un vreasc, drept care o brățară i-ar fi căzut imediat. Și-o ascunsese așadar în dulap. Ascunsă așa mulți ani, era de neînțeles cum de nu dădea acum de ea. A deschis fereastra și l-a văzut pe Cinci-Dragoni în curte, privind în gol.

Mi-ai furat brățara?

Ce brățară, ce să fac eu cu ea? Să mi-o pun pe sulă să mă joc cu ea? a strigat el lăsându-și posomorât fața în jos. Mereu vă uitați de sus la oameni, mereu aruncați cu căcat în mine!

Dacă n-ai furat-o, ce te-aprinzi așa? L-a cercetat suspicioasă, continuând după o clipă: Au venit duhuri în casa asta! Că dacă nu se-mpuținează vreascurile, e lipsă la orez. Mare minune dacă n-avem noi vreun hoț pe-aicea.

Dacă mai bați tu așa șaua să priceapă iapa, să știi că te trosnesc! Mijindu-și ochiul, Cinci-Dragoni și-a ridicat fața privind spre cerul de deasupra curții. A adăugat plin de răutate: Mi-e martor Cerul, în afară de două p... împuțite, nimica n-am furat – și și p-alea mi le-ați dat voi în dar.

Qiyun a scuipat spre el, închizând apoi repede fereastra. Se vede treaba că brățara fusese luată de Zhiyun când plecase la reședința Lü. Gândindu-se la Zhiyun, Qiyun a scrâșnit cuprinsă de ură. Cu nici un chip n-o să-mi poarte ea brățara! Șoptindu-și așa în barbă, a deschis dulapul să-și aleagă o haină. Hotărâse să se ducă să-și ia brățara înapoi.

Când a ajuns la reședința Lü, porțile mari de fier erau deschise, iar pe ele intrau în curte câteva căruțe încărcate cu cutii de carton; în spate, o ceată mare de bărbați escorta căruțele. Qiyun a recunoscut mulțimea de bărbați îmbrăcați în cămăși și nădragi negri – erau cei din Frăția portului cea samavolnică și înfumurată, care venea la fiece sfârșit de lună la prăvălie să-și ia tainul. Qiyun a vrut să intre în urma lor, dar din curte a venit în fugă un servitor, care a închis iute-iute poarta de fier. Qiyun aproape că a fost răsturnată la pământ și s-a mâniat de s-a pus pe ocărât: Ce cuib drăcesc de hoțomani mai e și ăsta, de vede omul și-i închide ușa-n nas?

Pe cine cauți? Servitorul de dincolo de poartă a măsurat-o cu privirea. Domnul e acum prins cu marfa, nu primește doamne. De-o juma' de lună n-a mai primit.

Da' cine-l caută pe el? Eu o caut pe Zhiyun, concubina a șasea.

Concubina a șasea? i-a întors șiret întrebarea servitorul. A tras apoi ușa cu un zâmbet de batjocură citindu-i-se pe față. Concubina a șasea spală rufe în spate.

Qiyun a trecut prin curtea spațioasă și bine rânduită, uitându-se fără vreo țintă anume în toate părțile. În aripile clădirii și pe coridoare se găseau peste tot oameni care mutau niște lucruri, iar Qiyun a presupus că e vorba de vreo furăciune de-a Domnului – nu-i era clar și nici n-avea vreun interes să-i fie clar. Mergând așa spre fundul curții, a străbătut coridoarele animate și ticsite de oameni, până când i-a trecut pe neașteptate pe lângă urechi bubuitul unei arme, care a băgat-o în sperieți. Un băiețel cu șapcă și îmbrăcat ca străinii a sărit jos dintr-un copac și și-a vânturat pușca din mână către Qiyun, răcnind: E pușcă adevărată! Dacă mă superi, te dobor c-un

singur glonț! Cu mâna la piept, Qiyun s-a uitat la băiețel, presupunând că e vorba de singurul băiat al Domnului. A scuturat din cap. Domnișorule, mai aveai puțin și mă făceai să mor de frică. Nu te cunosc, cum să te supăr de să tragi în mine?

Într-adevăr, Zhiyun spăla la fântâna din grădina din spate. Când a văzut-o pe Qiyun cum se apropie cu încetul pe sub umbra copacilor, maiul din mână i-a căzut cu un pocnet pe buza fântânii. În cele câteva luni de când nu se mai văzuseră, Zhiyun se ofilise și era trasă toată la față. Neprins de multe zile în coc, părul i se lăsa acum, șuviță de șuviță, pe lângă gât. Qiyun și-a zărit brățara de jadeit, atârna la încheietura lui Zhiyun. Aceasta avea mâinile pline toate de spumă de săpun, dar pe fiecare purta o brățară care îți lua ochii.

Ei, tot ai venit tu să mă vezi, știam eu că o să vii! a spus Zhiyun, înroșindu-se la ochi. A vrut să se ducă la Qiyun să o îmbrățișeze, dar a descoperit repede mânia de pe fața acesteia. Ochii lui Qiyun țintuiau brățara de la încheietura ei, iar Zhiyun și-a plecat privirea, mângâind apoi brățara. Deci n-ai venit să mă vezi pe mine? Ai venit să-ți iei înapoi brățara?

N-ai zis că vii să-i fii Domnului concubina a șasea? De ce speli tu haine la fântână? Qiyun s-a așezat pe buza fântânii și s-a uitat cu coada ochiului înspre hainele viu colorate din albie.

Mai spăl și eu din când în când, sunt mătăsuri, nu prea am liniște dacă pun servitoarea să le spele.

Nu te mai da de ceasul morții să nu-ți pierzi obrazul, a râs rece Qiyun, ți-am zis eu de mult că n-ai tu soartă de doamnă în casă. Dacă ești de nimic, alții o să te socotească și mai de nimic. De mult te-am îndemnat să

nu-ți pui nădejde în Domnul, că ăsta e fiară cu chip de om, n-o să ai parte de zile bune cu el.

Zhiyun s-a lăsat tăcută pe vine și și-a cules maiul de pe jos. Când s-a apucat să bată cu el, părea la fel de țeapănă și fără vlagă ca mai înainte. După o clipă, și-a ridicat capul spre Qiyun și-a privit-o timid: Și zi, Cinci-Dragoni e bun cu tine?

Nu-mi pomeni de el. Când îl pomenește cineva, mă aprind toată. Voi l-ați băgat în casă, dar uite că acum eu sunt aia care mă chinui cu el. Cu mâinile voastre m-ați dat pierzaniei.

Încă-l mai visez uneori, visez cum îmi bagă jos orez. Un zâmbet amar i-a răsărit la colțurile gurii. Are tot felul de gânduri ciudate și sucite în căpățâna aia.

Nu-mi mai pomeni de el, ți-am zis! a strigat Qiyun sastisită. S-a uitat apoi de jur împrejurul grădinii tăcute din spate – nu era nimeni în ea. Bujorii păleau deja. Se zicea că sub ei se găsește depozitul de arme și muniții al reședinței Lü, sursa violenței și a masacrelor din oraș. Qiyun și-a amintit de cadavrele căzute pe la colțurile străzilor sau prin șanțul de apărare și deodată s-a simțit cuprinsă de panică. A sărit de pe buza fântânii, s-a lăsat pe vine și a întrebat-o pe Zhiyun: Nu ți-e frică să stai aici zi de zi? Eu zic că în grădina asta mai devreme sau mai târziu tot o să se întâmple mare nenorocire. Domnul a ucis așa de mulți oameni și a stârnit atâta vrăjmășie, nu-i e frică că o să se întâmple mare nenorocire?

Ei, de când pot să ție femeile-n frâu trebile bărbaților? Zhiyun a scos o jumătate de găleată de apă din fântână, pe care a vărsat-o apoi în albie. Da' nu mă întrebi de copil? Din fericire, Domnul se cheamă că are drag de el și i-a luat doică de l-a făcut mare și voinic. La toți din curte, ș-ăia de sus ș-ăia de jos, le place de el și ghici ce

nume i-au dat? I-au zis Baoyu, Îmbrățișare-de-jad – ciudat nume! Acuma mai am nădejdea doar în el când o să fie mare, că atuncea o să am și eu parte de zile bune.

Nu-i musai. Qiyun a pironit înlemnită cu privirea la mâinile scăldate de apă cu săpun ale surorii ei, iar în inimă i s-a iscat un crâmpei de compasiune pentru Zhiyun. Măi năroado, te-mpaci cu gândul să stai aici și să ai parte de amar și chin până se face Baoyu mare? I-a zăpăcit apoi ușurel cu degetele cocul de la spate, pe care după aceea i l-a refăcut. Pe când se ocupa cu asta, a fost dintr-odată năpădită de tristețe și s-a pus să plângă mărunt cu suspine. Nu știu cum de-am ajuns noi două în halul acesta! E de toată mila, mă doare sufletul! Ce să mai vreau eu brățara aia de la tine? Cin' se uită dacă o port? Oricum, e de la mama, așa că dacă-ți place, ține-o tu.

Când a ieșit din curtea reședinței Lü, toate speranțele lui Qiyun se făcuseră praf și pulbere, iar ea se găsea pradă unei mâhniri nespus de adânci. Ducea în mână un pachet cu semințe de dovleac și de nuci. Era făcut dintr-o batistă, i-l îndesase în mâini Zhiyun la plecare. Lui Zhiyun îi plăceau gustărelele astea, dar ei, deloc. Străbătea ulițele înguste și mizere din nordul orașului, în timp ce semințele și nucile din batistă îi cădeau încetul cu încetul pe jos. Cât au picat pe caldarâm, nu s-a aplecat să le culeagă. A trecut așa pe ulițe în drum spre râu, iar când apa galbenă și tulbure a acestuia și debarcaderul pustiu au apărut pe nepregătite, în mână îi mai rămăsese doar o batistă croită din mătase albă, subțire.

La debarcader se strângea mereu câte o ceată de bărbați care n-aveau nici o treabă și care uneori stăteau cu ochii pe cei ce se-nvârteau la marginea râului. Când dădeau peste vreunul care se arunca în apă, se-avântau să-l salveze și apoi îl escortau acasă ca să stoarcă de la cei din

familie câte un bănuț. În acea după-amiază au văzut o femeie măruntă îmbrăcată într-o rochie albastră de bumbac subțire aruncându-se drept în apă, în timp ce o batistă de mătase albă s-a ridicat în vânt ca o pasăre. Potrivit obiceiului lor, au dat cu mare iuțeală pe gât o gură de rachiu și-au sărit pe dată în râu pe urmele femeii.

Au dus-o cu ușurință pe mal, iar după aceea unul și-a aburcat-o pe umăr și a alergat repede cu ea așa o bucată de drum. Din gura ei a început să curgă apă, iar după ce aceasta a împroșcat peste tot, un altul s-a apropiat, și-a înclinat fața și a examinat atent chipul palid și ud tot al femeii, strigând apoi deodată: O recunosc, e Qiyun, e domnișoara cea tânără din prăvălia de orez de pe Strada Cărămidarilor!

Capitolul opt

În 1930, în sud a izbucnit încă o dată foametea pe scară largă, în timp ce în nordul cel îndepărtat războaiele erau multe și încâlcite, iar obuzele zburau în toate părțile. Mulțimi întregi de refugiați și de soldați răniți și cu uniformele zdrențuite săreau jos din trenurile cu aburi, țâșnind ca lăcustele în orașul acesta de pe malul râului. Într-o zi, Cinci-Dragoni a văzut în capul Străzii Cărămidarilor doi tineri care căutau să facă bani arătându-și îndemânarea într-a luptelor. Accentul și felul mișcărilor dezvăluiau mai mult decât limpede că vin din Satul cu nuci. Cinci-Dragoni stătea în mulțimea privitorilor, ținând-o de o mână pe fetița lui de cinci ani, Castronaș, și trăgându-l cu cealaltă pe Chaisheng, băiețelul lui de opt ani. Tinerii care se luptau nu-l cunoșteau, iar lui îi era de asemenea greu să-și dea seama de-ai cui erau flăcăii în Satul cu nuci. Acum, plin de sentimente adânci, neobișnuite la el, căuta mut cu privirea înspre cei doi consăteni. Lupta acestora cu pumnii era stângace și plină de sălbăticie, iar fețele le erau acoperite de cicatrici vineții. Cinci-Dragoni i-a văzut la urmă moi la pământ, împingând spre picioarele privitorilor un bol spart. Și-a scos toți bănuții pe care-i avea la el și i-a aruncat unul câte unul în bol. Voia să le și zică ceva, dar în cele din urmă n-a mai spus nimic.

Tată, ăstora le-ai dat mulți bani, a spus Chaisheng ridicându-și fața și uitându-se nemulțumit la tatăl lui. Mie nu te-nvoiești să-mi dai niciodată bani.

Cinci-Dragoni n-a răspuns. Pe fața lui erau săpate prematur multe cute, iar expresia era a unui om împovărat cu nespus de multe. S-a întors la prăvălie, trăgându-și copiii după el. O făcea cu multă forță, drept care Castronaș alerga după el, bălăbănindu-se și strigând plânsă toată: Tată, mă doare când mă tragi!

Prăvălia era închisă o jumătate de zi – Qiyun stăruise să-i aniverseze lui Misheng cei zece ani. Când au intrat în odaia mare din spate, au văzut masa plină de mâncăruri de toate soiurile. Misheng, care purta o uniformă nouă de școală, era cu un genunchi pe un scaun, înhățând ceva de mâncare. Era chiar ziua în care împlinea zece ani. A întors capul panicat către tatăl său, trăgându-și piciorul jos de pe scaun. Nu fur mâncare, m-a pus mama să văd dacă-i mai trebuie sare.

Iar mă minți. Cinci-Dragoni s-a dus la el și i-a tras una peste cap. Parcă ești un șoarece, mereu furi de mâncare și niciodată nu ți-e de-ajuns.

Aducând două farfurioare cu mâncare, Qiyun a intrat în odaia mare din față și, preluând tonul lui Cinci-Dragoni, i s-a adresat: Nu mai muștrului copilul, că Misheng seamănă cu tine. Ce, ai uitat cum arătai când erai tânăr, ca unul mort de foame care s-a întors iar pe lume? Oi fi uitat tu, dar eu nu. Qiyun a trântit cele două farfurii pe masă și a zis: Azi petrecem de ziua băiatului, e zi de sărbătoare, dar uite că tu tot stai cu fața aia lungă, de parcă avem vreo datorie la tine. Nu prea înțeleg eu cum vine asta, că la urma urmei cine are datorie la cine?

Cinci-Dragoni l-a îmbrâncit la o parte pe Misheng, apoi a mers drept în odaia de la miazăzi. S-a așezat pe

un balansoar de bambus și a început să se legene fără socoteală înainte și înapoi, în cap fulgerându-i fără întrerupere imaginea celor doi tineri care se luptau cu pumnii în capul străzii. După ce hoinărise atâția și atâția ani și trecuse prin atâtea și atâtea, a fost cuprins deodată de o senzație de singurătate, care, de cum l-a năpădit, l-a și făcut somnoros. A închis ochii și a văzut o întindere de apă nețărmurit de mare și balansoarul lui de bambus, casele cu olane negurii ale prăvăliei sale de orez, precum și corpul său istovit peste poate plutind fără zgomot deasupra ei. A mai văzut și orezul, bumbacul și mulțimile de refugiați de altădată, care slobozeau tânguieli deznădăjduite în mijlocul apei.

În odaia mare din față a răsunat sunetul clar și melodios al unui bol căzut la pământ, iar după aceea plânsetul exagerat și plin de suspine al lui Castronaș. Qiyun pesemne că o lovise. Felul ei de a-și boscorodi copiii implica adesea vorbe întortocheate și care se duceau în multe direcții: Îți zic să nu fii turbată și uite că ești turbată. Dai de necaz dacă spargi bolul în zi de sărbătoare. Măcar să-l fi spart cu totul, dar tu i-ai spart doar fundul! Spunând aceasta, a aruncat bolul în curte, de unde a răzbătut iarăși un sunet limpede, cu totul iritant. S-a plâns în continuare: Semeni cu mătușă-ta la nebuneala asta, că Cerul n-a deschis ochii să se uite. De ce n-or fi semănat copiii ăștia cu mine și seamănă toți cu din ăștia de nu se-alege nimic de capul lor? Ce nădejde să mai am eu pentru zilele de-o să mai vină?

Ia mai tacă-ți fleanca! a răcnit Cinci-Dragoni, repezindu-se afară pe ușă cu sastiseala citindu-i-se pe față. Doar cu sula ce-i mai astupi gura la una cu gura așa spartă ca tine! Toată ziua tolocăni și ocărăști în stânga și-n dreapta, mi-s sătul de moarte.

Adică tu ești sătul, da' eu nu? Toată ziulica robotesc și tu nimica nu vrei să faci, da' ți-e de mine! Qiyun și-a desfăcut șorțul de la talie, i-a ridicat colțul și l-a scuturat, foș-foș, de praf. Fierbând de mânie, a continuat: Ia nu mânca tu de seară și stai acolo trântit cu gândul la drăcoveniile tale! Toată ziua stai încruntat așa și pe gânduri – ei, dacă tot te saturi cu gânduri, ce să mai mănânci?

Qiyun a tăcut deodată mâlc. O văzuse pe Zhiyun, în mâini cu o geantă din pânză, făcându-și apariția în curte. Venise la petrecerea pentru Misheng. Qiyun îl invitase și pe verișorul copiilor, pe Baoyu, dar acesta nu venise cu Zhiyun.

Baoyu cum de n-a venit? a întrebat Qiyun întâmpinându-și sora.

N-a vrut să vină. Copilul ăla e sucit la fire, nu vrea deloc să iasă din casă. Zhiyun era dată pe față cu un strat gros de fard, iar rochia de velur verde răspândea un miros greu de camfor, care-ți înțepa nările. Din mijlocul curții, s-a uitat de jur împrejur la prăvălie, cu o expresie care părea și pierdută, și reținută.

Nu te-a ascultat? Mie mi-e totuna, dar copiii au făcut tărăboi că vor să-și vadă verișorul. Familia Feng n-are pe alții, doar pe Baoyu se cheamă că-l avem de rudă.

Zhiyun a intrat fără o vorbă în odaie, s-a așezat și a deschis geanta din care a scos un scul de lână piersicie, pe care l-a pus pe masă. Se decolorase deja și răspândea și el miros de camfor. Uite lâna asta pentru Misheng. Când ai ceva timp, fă-i un jerseu, să-i fie din partea mătușicii.

Qiyun a aruncat un ochi spre masă și și-a dat repede seama că e vorba de ceva pe care Zhiyun îl luase cu ea când plecase de-acasă – lâna șezuse cândva în șifonierul doamnei Zhu. Nu și-a putut stăpâni batjocura: Vai, cât

te-ai deranjat, mulțumesc! Da' de-atâția și-atâția ani, cum de n-au ros-o moliile pe toată?

Zhiyun a zâmbit stânjenită, i-a strâns apoi pe copii la ea și i-a sărutat unul după altul. A întrebat-o după aceea pe Qiyun: Și Cinci-Dragoni? Cum de nu se îngrijește el de treburi la petrecerea lui Misheng?

A murit! a răspuns cealaltă ridicându-și glasul.

Cinci-Dragoni s-a prefăcut că tușește în odaia de la miazăzi, dar tot n-a ieșit. De-abia când a venit ora să se aprindă lămpile, iar copiii s-au dus la bucătărie să-i aducă lui Misheng supa cu tăiței de viață lungă, s-a așezat și el cu indolență la masă. Nu i-a aruncat nici un fel de privire lui Zhiyun, iar aceasta nu l-a băgat nici ea deloc în seamă, căutând vorbă doar cu Qiyun. La masă s-au auzit apoi numai sorbecăieli înăbușite – familia din prăvălia de orez mânca, la lumina slabă a lămpii, supa cu tăiețeі de viață lungă făcută de ziua lui Misheng. Acesta fusese altoit de tatăl lui și avea fața posomorâtă ca a unui om mare. Făcuse zece ani, dar nu era deloc vesel. Chaisheng și Castronaș stropeau mereu pe masă cu supa din boluri, iar Qiyun n-avea încotro și ștergea și ea mereu cu cârpa după ei.

L-am văzut alaltăieri pe Baoyu, a zis Cinci-Dragoni deodată, continuând să mănânce, dar adresându-i-se evident lui Zhiyun. L-am văzut pe stradă, se dădea om mare. Mi s-a părut că nu seamănă deloc cu Domnul, seamănă cu Abao. Până și la cum merge pe stradă seamănă cu Abao. Cutez să spun că e sământa lui Abao.

Zhiyun și-a pus jos bolul și bețișoarele și s-a schimbat repede la față. A țintuit cu dușmănie buzele lucioase ale lui Cinci-Dragoni și i-a aruncat brusc în față o jumătate de bol cu tăiței. S-a răstit apoi la el, ocărându-l: Hai, mai

bate tu așa câmpii! Hai, mai dă tu așa drumul la căcat pe gură!

Copiii s-au pus să plângă în hohote, asistând cutremurați la acest conflict izbucnit pe neașteptate și care privea ceva pe care nu puteau să-l înțeleagă. Cinci-Dragoni și-a dat imperturbabil la o parte tăițeii de pe față. Ce te-ai spăimântat așa? Că doar nu mă duc să-i zic lu' Domnul. Doar ți-aduc și ție aminte că ce-i mincinos nu se face adevărat. Uite, ca mine: eu sunt de-al prăvăliei în chip mincinos, că de-adevăratelea stau la murat în apele alea mari din Satul cu nuci. Nici eu nu-s de-adevăratelea.

Ți-e mintea aia plină numai de suceli, n-am eu chef să le-ascult, a zis Zhiyun cu o voce răgușită. Am avut parte de-amar cu vârf și îndesat. Ăl de vrea să mă mai bage în belea mă pun cu el pe viață și pe moarte.

Petrecerea de zece ani a lui Misheng s-a terminat fără bucurie. Copiii au ieșit pe stradă la joacă, iar Cinci-Dragoni, după cum îi era obiceiul, a luat ceainicul de argilă purpurie rămas de la jupânul Feng și s-a dus la fierăria de peste drum. De ani de zile se păstrase apropiat de fierarii cei grosolani, de altfel singurii oameni de pe Strada Cărămidarilor cu care avea vreun contact. Qiyun a ocărât în spatele lui cu mare furie: Să mori în fierăria aia odată și să nu mai vii acasă! Strângea vasele și mâncarea rămase pe masă cu mișcări agile și pline de resentiment. Cum de m-am chinuit eu de-am dus o viață ca asta până acum? a oftat ea adânc deodată înspre Zhiyun. Uite că într-o clipă Misheng s-a făcut de zece ani.

Zhiyun se spălase pe față, iar acum se farda din nou în fața oglinzii. Femeia din oglindă rămânea arătoasă și atrăgătoare, dar colțurile ochilor dădeau senzația de floare care s-a trecut. După ce s-a machiat, a împuns cu degetul

în buzele roșii din oglindă. Dar eu câți ani fac anul ăsta? Zău că nu mai știu, oi fi trecut de cumpăna de treizeci?

N-ai decât optișpe, i-a spus Qiyun în batjocură tărăgănându-și vocea, poți să te mai măriți cu încă trei.

Nu e cine știe ce. Să fii femeie chiar nu e cine știe ce. Zhiyun și-a urmat sora în bucătărie la spălat de vase, aducând vorba, pe un ton nedumerit, despre cum bântuie un duh în adâncul nopții în reședința Lü. Ce spunea n-avea cap și coadă. Nu nimerise chiar ea peste duhul ăsta, dar îi auzise pe servitori comentând cu fereală prin odăile lor. Qiyun era deosebit de interesată, vrând să dea de capăt tărășeniei. La urmă, Zhiyun, albă la față, a dat la iveală un aspect esențial – că duhul semăna foarte bine cu Abao.

Ziceau că seamănă foarte bine cu Abao. Ochii i-au dat în vileag umbra de spaimă din suflet. Cum se poate una ca asta? Abao a fost de mult aruncat în râu de Domnul și s-a făcut mâncare de pești.

Nu ziceau că nimeni nu i-a văzut hoitul? Poate că n-a murit și vine acum la casa Lü să se răzbune. O să dați toți de necaz.

Nu se poate, a spus Zhiyun scuturând din cap cu hotărâre după ce s-a gândit puțin. Tu n-ai de unde să știi, dar lui Abao i-au tăiat treaba aia. Dacă n-a murit atunci, după aia tot n-avea cum să mai trăiască. Știu eu cum e cu bărbații, bărbații, dacă le lipsește treaba aia, n-au cum să mai trăiască.

Atunci înseamnă că e duhul nedreptățit al lui Abao. Oricum e totuna. Qiyun nu-și putea masca expresia celui ce-și găsește bucurie în nenorocirea altuia. A zis scrâșnind din dinți: Domnul a fost o viață nestăpânit și plin de el, trebuie să dea și el nițel de necaz. Ei, dacă-i duh, atunci să se pună pe tărăboi! Așa tărăboi să facă, de să-i

ducă la pierzanie și la risipire pe el și-ai lui. Cu ce bază alții mănâncă pleavă și rod ierburi, iar el zi de zi are numai bunătățuri și cărnuri și toate cele?

Prea ești perfidă, a zis Zhiyun nemulțumită, aruncându-i surorii ei o privire piezișă. Orișicum ar fi, e familia lu' bărbată-meu și dacă tu-l blestemi așa, nu ne bagi în oală și pe mine și Baoyu? Dacă în familia Lü se petrece vreo tulburare, și tu, și eu dăm amândouă de necaz, că negustoria voastră cu orez n-o să mai fie nici ea înfloritoare.

Adică Domnul ne e nouă proptea, sau cum? a râs Qiyun rece, în timp ce mormanul de boluri din mână îi tremura zorzonind. Ce rahat de proptea? N-are el grijă nici de tine, ce, poate să se îngrijească de familia mea? Frăția vine în fiece lună la ușă să-și ia tainul și nu s-a dat înapoi măcar o dată. Ce, Domnul nu știe că prăvălia e a familiei tale?

Pe moment, Zhiyun n-a știut cum să răspundă. A rămas încremenită o vreme în mijlocul bucătăriei, după care a ieșit în curte și a văzut că se făcuse deja foarte târziu. Și-a adus aminte o clipă de copilăria petrecută în prăvălie, iar inima i s-a umplut de o suferință și o emoție neobișnuite. Nu și-a luat rămas-bun de la Qiyun, și-a ridicat geanta din pânză și a ieșit. Își amintea că de fiecare dată când se întorcea aici, finalul nu era fericit – pesemne că vrajba lor de demult era prea mare și prea adâncă și nu mai avea cum să se stingă.

L-a zărit pe Cinci-Dragoni ieșind din fierărie și și-a răsucit instinctiv fața, făcându-se că nu-l vede. A mers câțiva pași în mână cu geanta ei goală-goluță, când a auzit din spate strigătul răsunător al bărbatului: Să fii cu mare băgare de seamă! Zhiyun și-a întors capul și s-a uitat la el; strigătul lui fusese neașteptat și era greu de

descifrat. Nu pricep, la ce să fiu cu băgare de seamă? Cinci-Dragoni și-a arcuit un picior și l-a proptit de zidul fierăriei. Zâmbetul lui părea foarte ambiguu. Să fii cu băgare de seamă la duh, la duhul lui Abao!

Duh ești tu! i-a întors-o fără mare istețime Zhiyun. S-a întrebat de unde știe el vestea asta ascunsă. Contrastul dintre viața secretă și luxoasă a familiei Lü și Strada Cărămidarilor era extrem de pronunțat, iar cei de aici veșnic puneau în circulație fel de fel de știri despre cele din spatele zidurilor înalte ale casei Lü. Gândindu-se la asta, Zhiyun a simțit o mică mulțumire vanitoasă și puțină mândrie, drept care pasul i-a devenit mai mlădios și mai fermecător.

În rândul prăvăliilor de pe amândouă laturile Străzii Cărămidarilor se petrecuseră reașezări și schimbări odată cu trecerea anilor. Deși oamenii mai tineri ai prăvăliilor care iscodeau strada în noapte, la lumina felinarelor, au văzut-o pe Zhiyun înaintând grațioasă, nu aveau cum să o recunoască și nici nu știau flecăreala care circulase altădată pe seama ei.

Cei trei copii din prăvălia de orez se jucau adeseori de-a v-ați ascunselea în odaia de la miazănoapte, rămasă de mulți ani pradă prafului. Era camera în care locuiseră bunicul și bunica lor, iar deasupra șifonierului negru, mare și butucănos, atârnau portretele acestora. Pozele prinse în rame de baga îngălbeniseră deja, iar din ele cei doi se uitau la descendenții lor cu priviri îndepărtate și nedeslușite. Copiii nu-i văzuseră niciodată. Ideea de moarte li se părea uneori cu totul ireală, în timp ce alteori îi băga grozav în sperieți.

Misheng s-a strecurat sub patul cel mare din lemn de santal al bunicului, iar când Chaisheng și Castronaș au

venit să-l caute, a încercat să se tragă cât mai mult înapoi. A dat atunci cu palma de zidul umed și mucegăit, din care, cu un trosnet, o cărămidă veche a căzut la pământ. Mâna lui a ajuns așa într-o gaură, în care a dibuit curios, până a scos afară o cutie mică de lemn și o cărticică subțire-subțire.

S-a târât de sub pat cu aceste două lucruri în brațe. A deschis mai întâi cutia și a văzut că înăuntru se află numeroase obiecte din aur de diferite forme, care luceau sclipitor în camera întunecoasă. Misheng i-a chemat pe Chaisheng și pe Castronaș și le-a arătat cutia. Știți ce-i aici? E aur! Gata cu v-ați ascunsa, mergem la prăvălia cu de toate să ne dea pe el bomboane. Ne ducem pe furiș, să nu ne știe mama și tata. Și câte bomboane ne dă pe astea? a întrebat Chaisheng. Misheng a închis capacul și și-a vârât cutia în sân. O grămadă mare. Vă dau juma' din ea, da' nu care cumva să-i ziceți lu' mama și tata. Castronaș a scuturat atunci cărticica aceea cu paginile cusute în ea laolaltă; deja fragile, acestea au foșnit toate. Ce-i asta? E mult scris pe ea. Misheng a măsurat cărticica cu un ochi, după care i-a smuls-o și a aruncat-o înapoi sub pat. O carte. Cărțile nu fac nici un ban.

S-au prelins pe tăcute până la prăvălia cu de toate din capul Străzii Cărămidarilor. Misheng s-a ridicat pe vârfuri, a pus cutia pe tejghea și i-a zis jupânesei: Înăuntru e aur, adică bani, că asta e aurul, așa că trebuie să ne dai pe el multe bomboane. Când a deschis cutia, jupâneasa de la prăvălia cu de toate a intrat în sperieți și și-a venit înapoi în simțiri de-abia după multă vreme. A ieșit din spatele tejghelei și a închis ușa, iar după aceea le-a zis încetișor copiilor: Dacă făgăduiți că nu le spuneți la ăia marii, vă dau un sac mare de bomboane. Vă jurați? Nerăbdător, Misheng a zis: Eu sigur nu spun, și

nici ei n-o să cuteze, că, dacă îndrăznește vreunul, îl fac plăcintă în bătaie. Hai, dă bomboanele. Jupâneasa i-a măturat pe toți cu privirea, iar în cele din urmă a scos șovăielnică din spatele tejghelei un sac de bomboane, pe care i l-a îndesat lui Misheng la piept.

În următoarele câteva zile, cei trei copii din prăvălia de orez au mestecat la bomboane de dimineață până seara. Când mergea la școală, Misheng își încărca și ghiozdanul cu bomboane. Uneori, când era bucuros, distribuia câteva și celorlalți copii. Le-a mai folosit și la schimb cu numeroase praștii, bile de sticlă și tabachere. Ocupați toată ziua cu treburile prăvăliei, părinții n-au avut răgaz să bage de seamă purtarea ieșită din comun a copiilor, până când, într-o zi, Castronaș a spart iarăși o ceașcă pentru ceai, iar Qiyun a ocărât-o crunt. Printre suspine, Castronaș s-a apărat: Mereu mă certi numai pe mine, pe Misheng de ce nu-l certi? A furat aur de-acasă și l-a dat pe bomboane.

Qiyun parcă a fost lovită de trăsnet. Prima ei reacție a fost să se ducă la jupâneasa de la prăvălia cu de toate. Era dimineață, perioada când strada era cea mai animată, și numeroși oameni au auzit plânsetele și ocările smintite ale lui Qiyun din prăvălia cu de toate. S-au înghesuit înăuntru să se uite la tărăboi și le-au auzit pe Qiyun și pe jupâneasă sfădindu-se de mama focului și lămurind într-un sfârșit ce și cum se întâmplase. Toți au fost de părere că pentru cei din prăvălia de orez treaba era și de râs, și plină de cruzime; mai apoi, au văzut-o pe jupâneasa de la prăvălia cu de toate azvârlind pe tejghea o cutiuță de lemn. Când Qiyun a făcut inventarul, a blocat cu corpul ei vederea celorlalți. La urmă, i-a spus scrâșnind din dinți jupânesei: Lipsesc niște cercei, dacă

vrei să-i ţii, ţine-i, socoate că ţi-i dăruieşte fata ca să te duci cu ei la groapă!

În acea zi, când Misheng s-a întors de la şcoală şi a descoperit cât de diferită e atmosfera de acasă, a dat să fugă, dar n-a mai apucat – Cinci-Dragoni l-a cuprins cu braţele. O sfoară de cânepă a fâşâit de câteva ori şi i-a legat fedeleş corpul mărunt. A fost atârnat de grinda din odaia mare din spate, unde a început să se rotească dureros în aer. Vedea faţa înspăimântătoare şi plină de porniri ucigaşe a tatălui său, care ţinea în mâini o prăjină de la cobiliţa de cărat orezul. Chaisheng şi Castronaş se trăseseră în spatele lui şi se uitau spre el cu feţele ridicate. Cine-a pârât? Care ai spus? s-a zvârcolit deodată Misheng, ţipând înnebunit. Şi-a văzut sora tresărind speriată, alergând lângă mama şi sprijinindu-se de ea. L-a auzit pe Chaisheng zicând încet: Eu n-am spus! N-am nici o treabă!

Qiyun şedea pe scaun fără să se clintească. Deşi lumina era slabă în colţul camerei, tot se putea vedea cum buzele palide i se bat fără oprire. A împins-o la o parte pe Castronaş şi apoi a strigat deodată, pradă mâniei şi agitaţiei: Bate-l, omoară-l cu bătaia, că n-o să plăteşti cu viaţa pentru asta! Eu nu-l mai vreau pe copilul ăsta!

Misheng a văzut cum prăjina tatei, fulgerând o lumină rece, a vânturat înspre el, vâjâind prin aer. La început, a suportat durerea, repetând fără întrerupere o singură vorbă: Te omor, Castronaş! Mai apoi, şi-a pierdut cunoştinţa. Zgomotul înăbuşit al prăjinii izbind în corp semăna cu cel iscat de nisipul mişcător; s-a răzleţit şi acesta treptat-treptat din urechile sale. Misheng primise adeseori bătaie, dar niciodată ca acum. Când şi-a revenit, a descoperit că se afla întins pe pat şi că Qiyun

cosea alături tălpi de pantofi la lumina lămpii; avea ochii groaznic de roșii și de umflați. A venit la el, i-a cuprins capul în brațe și i-a spus înecată în plâns: Cum de n-ai minte așa deloc? Aurăria aia de-acolo e viața noastră, cum de-ai putut tu să te duci s-o dai pe niște dulciuri? Și pe Misheng l-au podidit lacrimile. S-a scuturat din brațele lui Qiyun, și-a întors fața și s-a uitat prin găurile din paravan la pătuțul din spate, unde dormeau Chaisheng și Castronaș. A spus: Castronaș a pârât, și a jurat că n-o să spună! N-a vorbit cu temei, o omor!

Misheng de-abia ce împlinise zece ani, dar avea un simț al răzbunării foarte pronunțat. În această privință, semăna leit cu tatăl său, Cinci-Dragoni. O bună bucată de timp, ținta răzbunării sale a fost Castronaș.

A văzut-o cum sare coarda în curte, cu codița în care-și avea prins părul tot săltându-i și legănându-i-se. Castronaș uitase deja ce se petrecuse cu mai multe zile în urmă și l-a strigat: Vii să sari și tu? Misheng ședea în ușa magaziei, uitându-se posomorât la fața murdară și pe care curgeau mucii a fetiței. A scuturat din cap: Nu vin. Hai, nu mai sări nici tu, vino să ne suim pe grămada de orez să ne jucăm acolo. Ea s-a apropiat, sărind coarda tot timpul. Și-a dat seama că privirea lui semăna nemaipomenit de bine cu cea a neîndurătorului lor tată. A întrebat temătoare: N-o să mă bați? Misheng a continuat să scuture din cap: Nu, ne jucăm de-a v-ați ascunsa prin orez.

A tras-o după el și s-au cățărat pe grămada de orez. Acolo a apăsat-o cu putere în orez, spunând gâfâit: Ascunde-te aici, în orez, și să nu zici nici pâs, îl pun pe Chaisheng să te caute. Așa n-o să te găsească nimeni, nici mama, nici tata. Ascultătoare, Castronaș s-a ghemuit

și s-a strecurat și mai în adânc în grămada de orez, lăsând vederii doar obrăjorii și o coadă mică de păr înălțată în sus. Hai, zi-i lui Chaisheng să vină să mă caute, de-abia mai răsuflu aici. Nu merge așa, cu fața la vedere, Chaisheng o să te vadă. Spunând asta, Misheng a tras spre el o jumătate de sac de orez, pe care l-a ridicat cu putere și i l-a vărsat peste cap. A văzut cum boabele de orez albe ca zăpada țâșnesc din sacul de iută, înecându-i foarte repede fetiței căpățâna și coada de păr. La început, noua grămăjoară de orez nu se ținea și se surpa fără oprire, din pricina zvârcolelilor lui Castronaș; mai apoi, s-a întărit și a rămas nemișcată. Magazia a devenit o întindere stranie de liniște.

Știa că săvârșise o mare nenorocire, dar se pregătise psihologic cu mare grijă. A zăvorât ușa magaziei, și-a ridicat ghiozdanul și a fugit afară pe ușa prăvăliei. Când a trecut prin aceasta, și-a văzut tatăl și pe cei doi tejghetari măsurând orez pentru o mulțime de soldați îmbrăcați în uniforme; mama ședea în schimb în spatele tejghelei tricotând un jerseu de culoarea piersicii – știa că e pentru el, dar nu voia deloc să poarte un jerseu de culoarea asta.

După-amiază, Cinci-Dragoni și tejghetarul Wang s-au dus în magazie să aducă orez și, după ce au dat din lopeți de câteva ori, din grămada de orez a răsărit o codiță de păr prinsă cu un fir roșu și care se înălța în sus. Apoi grămada s-a surpat cu un șușuit și trupul mititel și chircit al lui Castronaș s-a rostogolit în jos. Fața îi era înfricoșător de vânătă. Cinci-Dragoni a luat-o în brațe și i-a pipăit nările – deja nu mai avea în ea nici o suflare. A văzut cum mâna ei țeapănă încă ținea strâns o coardă.

Această catastrofă cu totul neprevăzută aproape că a făcut-o pe Qiyun să înnebunească. Spiritul ei, pe care se străduise din răsputeri să și-l păstreze întreg, s-a făcut

praf și pulbere într-o singură zi. S-a așezat cu rămășițele reci ca gheața ale lui Castronaș în brațe în pragul prăvăliei, așteptându-l pe Misheng să vină de la școală. Cei de pe stradă nu aveau habar de moartea fetiței, iar când au văzut-o pe Qiyun cu ea în brațe șezând pe prag, socoteau că cea mică s-a îmbolnăvit și că Qiyun o ține în brațe la soare. N-au auzit nici un plânset.

Dar Misheng nu s-a întors acasă, fugise undeva, nu se știe unde. În a treia zi, Cinci-Dragoni a băgat-o pe Castronaș într-un sicriu subțirel făcut la iuțeală. Când îi bătea cuiele, Cinci-Dragoni l-a auzit pe tejghetarul Wang spunând: Misheng e la râu, l-am văzut cum culege portocale stricate de pe jos ca să mănânce. Când l-am strigat, a luat-o la fugă, ba a aruncat și cu pietre după mine. Izbind cu mâinile în sicriul cel subțirel, Qiyun a urlat printre plânsete: Aduceți-l înapoi, să se odihnească cu Castronaș, să se ducă amândoi! Ba să-l ia și pe Chaisheng, unul nu mai vreau, nu mai vreau chin cu voi alături!

Cinci-Dragoni a scuipat cuiele lungi din gură, le-a prins în mână și a cercetat-o cu cea mai mare răceală pe Qiyun. De ce urli? Femeie câinoasă ce ești, intră și tu în sicriu, să vă pun capacul și vă bat cuiele la toți!

Mai apoi, Cinci-Dragoni l-a prins pe Misheng pe când acesta dormea adânc într-un butoi gol de petrol de la marginea râului. Petrolul îi înnegrise fața, făcându-i-o greu de recunoscut, dar și în somn chipul părea că-i palpită neliniștit. Cinci-Dragoni l-a cuprins strâns-strâns cu brațele și i-a scrutat întreaga față, îngânând apoi: Chiar că semeni cu mine. Da' cum de ți-a venit pornire ucigașă la vârstă așa de mică? Ți-ai înăbușit de vie surioara.

Să-i rupă lui Misheng un picior a fost propunerea lui Qiyun. Când Cinci-Dragoni l-a atârnat încă o dată de

grindă, Qiyun a spus plângând: Dă-i, dă-i și rupe-i piciorul, să țină minte de acum încolo cum să fie om! Cinci-Dragoni, cântărind în mână prăjina aceea cu luciri de aluminiu, i-a zis lui Qiyun: Tu mă pui să dau. Dacă e să-i poarte cuiva vrajbă Misheng, ție să-ți poarte. Qiyun a tremurat din tot corpul, și-a întors fața și a suspinat mărunt: Dă-i, mi-am întors fața să nu văd, pune mâna și dă-i! Qiyun și-a îndesat degetele în urechi, dar tot a auzit răcnetul jalnic al lui Misheng și zgomotul tibiei când se rupe – un bocnet care i-a apărut mai apoi frecvent în coșmaruri.

Misheng a zăcut în pat timp de o lună. Prima oară când s-a dat jos să meargă, toată familia s-a uitat încordată la piciorul lui. Misheng își pierduse echilibrul la mers, ajungând, în fapt, ca și în nume, șchiop.

Zhiyun s-a mai întors o dată la prăvălie. În afară de câteva condoleanțe convenționale, altceva n-a mai putut rosti. Ea și Qiyun au stat, fără să facă nimic, pe două scaune din odaia mare din față, ascultând gălăgia care se isca din când în când în prăvălie; ședeau față în față fără să zică nimic. Zhiyun și-a reamintit o clipă de chipul rozaliu și sănătos al lui Castronaș și de ochii negri și vii ai acesteia, dar firul gândurilor ei și-a schimbat repede direcția, îndreptându-se către grădina din spate a reședinței Lü, care era iar bântuită de duhuri. Într-o noapte auzise mișcare la fereastra dormitorului, iar când a deschis-o a văzut duhul, îmbrăcat tot în negru. Se îndrepta către grădina de bujori din spate.

L-am văzut de-adevăratelea, duhul ăla e Abao, a zis Zhiyun, rotunjindu-și ochii cutremurați de spaimă. E leit cu atunci când era viu, se umfla în pene când mergea și se mai și legăna din umeri.

Qiyun nu auzise nimic și, la fel de mult pradă propriei dureri, se uita cu ochi goi la buzele umede și date cu ruj ale lui Zhiyun.

Ăilalți zic că nu e duh, că e om viu, că e Abao care a venit să se răzbune pe Domnul. Da' eu nu cred, că doar Domnul i-a tăiat treaba aia – cum să nu moară?

Nu mai vorbi, n-am stare să te-ascult, i-a tăiat sastisită vorba Qiyun.

Poate l-o fi adus înapoi la viață vreun nemuritor. Făcând această deducție, cufundată în gânduri, Zhiyun și-a mângâiat brățara de jadeit de la încheietură, adăugând: La toți le e frică de nu mai pot. Până și lu' Domnul i-e nițel frică, șase servitori stau de veghe lângă pat când se culcă. Dar mie nu mi-e frică deloc, că până la urmă între mine și Abao au fost simțăminte. O să-i ia pe alții, n-o să mă ia și pe mine.

Ba pe tine o să te ia, a zis Qiyun deodată cu mare grosolănie. Că pân' la urmă, *tu ești rădăcina tuturor nenorocirilor din familia noastră*. Că fără tine n-ajungeam eu în halul ăsta, de nici nu pot să mai trăiesc și nici să mor nu pot, și dacă vreau să plâng, nici lacrimi nu mai am.

La drept vorbind, Zhiyun se obișnuise cu atacurile din fiecare an și din fiece lună ale lui Qiyun, dar de data aceasta a fost altfel. N-a mai putut suporta și, cu ochii înroșiți, a năvălit afară, furioasă. De azi înainte, nu mai intru pe poarta asta prăpădită, că nu mai vreau să-ți fiu eu ăla de-ți verși tu năbădăii pe el. De azi înainte, nici c-o să ni se mai amestece pașii. Gata, eu soră nu mai am. Și să nu mă chemi în ajutor la nimica. Zhiyun s-a dus oțărâtă foc în prăvălie, unde Cinci-Dragoni i s-a pus în cale. De ce te zorești așa? Stai cu noi la masă. Mâna lui a pipăit-o pe sân într-un chip foarte firesc. Ea a ridicat mâna și i-a tras o palmă, ocărându-l: Animalule, în

zile ca astea tu tot mai ai poftă la bunătățile fetei? Tu ești om, mă, sau ce?

Zhiyun s-a întors iarăși la ea cu inima frântă. De data aceasta, chiar s-a ținut de legământul făcut la mânie și nu s-a mai întors la prăvălia de orez de pe Strada Cărămidarilor. De ani de zile ducea o viață izolată, iar frăgezimea și prospețimea ei se pierdeau însingurate ca o bucată de hârtie prin odăile și curțile reședinței Lü. Cei de pe Strada Cărămidarilor știau că Zhiyun îi e Domnului concubina a șasea, dar nu aveau cum să-și închipuie poziția joasă în care o ținea acesta, viitorul ei iluzoriu și realitatea umilințelor ei. Doar Qiyun știa că toți din casa Lü, și cei de sus, și cei de jos, o disprețuiesc, și că nici măcar Baoyu nu se învoise vreodată să-i zică „mamă".

Câteva zile mai târziu, cei din zona de nord au auzit zgomot de explozie venind din casa Lü. Era la miezul nopții, iar zgomotul s-a lungit mult timp, uneori înăbușit, alteori limpede. Bărbații și-au luat hainele pe ei și-au ieșit din case, ițindu-se din stradă către miazănoapte. Cerul se înroșise ușor într-acolo și se putea zări o coloană gigantică de fum înălțându-se lent. Prin aer adia indistinct un miros greu de sulf și de fier încins. Oamenii au ajuns unanim la concluzia că se întâmplase ceva la casa Lü și chiar așa era – se întâmplase ceva la casa Lü.

Vestea despre explozia din reședința Lü s-a răspândit cu iuțeala fulgerului și pe Strada Cărămidarilor. Un martor ocular a spus că cineva pusese foc la depozitul privat de muniție din curtea din spate, că jumătate din reședință se prefăcuse în cenușă, că numeroși oameni ai casei fuseseră uciși în explozie și că cei rămași în viață plecaseră la gară cu un camion mare. Din mulțime, Cinci-Dragoni a întrebat tare: Cine-a mai rămas în viață? Martorul

ocular era un cizmar de la răspântie care cunoștea relațiile întortocheate dintre Cinci-Dragoni și familia Lü. Lu' Domnul nu i s-a clintit nici un fir de păr în cap, iar din camion tot împărțea porunci în stânga și în dreapta. Mai era și Baoyu, și el era viu, dar pe Zhiyun n-am văzut-o, poate a murit în bubuitură. Știi cine-a făcut una ca asta? a mai întrebat Cinci-Dragoni. Cizmarul a ezitat puțin și a răspuns pe un ton nedefinit: Am auzit că Abao, doar că Abao e mort de zece ani! Cum o să se poată una ca asta? De nu, o fi duhul lui Abao? Nici asta nu prea se poate, că un duh nu pune foc așa la depozit. A încruntat din sprâncene și s-a gândit un pic, în cele din urmă zicând către ceilalți: Treaba mi se pare cu totul nelalocul ei.

Când Cinci-Dragoni și Qiyun au zorit spre ruinele reședinței Lü, morții fuseseră toți puși în morminte săpate în neorânduială în pustietate, iar odăile și curțile care altădată simbolizaseră bani și putere erau acum numai ziduri dărâmate și pereți prăbușiți, cu ierburile și copacii înnegriți și carbonizați. Qiyun mergea pierdută printre ruine, când deodată a zărit un ghem de lumină verzuie prinsă între cărămizi. S-a îndoit de șale și a scos fără voie un țipăt: Brățara! Qiyun a scobit-o afară, în timp ce fața i se făcuse palidă ca ceara. Brățara fusese evident pârjolită de flăcări și era acoperită peste tot de urme de arsură. Qiyun a ridicat mâneca și și-a șters brățara pierdută și acum recuperată, în timp ce lacrimile au podidit-o nestăpânite pe obraji. Înecată în plâns, a zis: De mult am știut eu că Zhiyun n-o să sfârșească bine, dar n-aș fi crezut că o să aibă parte de moarte așa de rea și de nedreaptă. Cinci-Dragoni a ridicat piciorul și a lovit într-o țeavă de oțel, pe care a recunoscut-o a fi de la o pușcă. S-a dus după ea câțiva pași, apoi și-a întors capul spre Qiyun și i-a zis: Nici unul n-o să sfârșim bine,

toți o să murim. De ce plângi? Zhiyun a avut noroc că a murit devreme.

Qiyun și-a petrecut brățara la mână, dar deodată i s-a părut că nu e lucru de bun augur, drept care și-a dat-o jos și a înfășurat-o într-o batistă. În acel moment l-a auzit pe Cinci-Dragoni întrebând-o din depărtare: Știi cine a făcut asta?

Am auzit că Abao, am auzit că e încă în viață.

Dacă-ți zic că eu am făcut asta, mă crezi?

S-a uitat speriată la el. Cinci-Dragoni ședea cu picioarele încrucișate pe singura bancă de piatră rămasă în curtea din spate, examinând țeava aceea cu o expresie foarte stranie pe față – semăna puțin cu cea a unui copil mincinos, dar și mai bine cu cea a unui asasin adevărat. Qiyun s-a uitat tăcută la el multă vreme, iar mai apoi a zis: Te cred. Te cred, pentru că ești omul cel mai crâncen de pe lumea asta.

Pe când făcea curat în odaia de la miazănoapte, care fusese a tatălui ei, Qiyun a scos cu mătura de sub pat cărticica aceea – era cronica familiei. Fiindcă trăsese umezeală din pământ, paginile ei erau toate jilave, iar ea era împânzită de mucegai și pete. Qiyun a răsfoit-o cum i-a venit, și numeroase nume ale strămoșilor familiei Feng i-au trecut prin fața ochilor ca niște furnici. La urmă se găsea numele tatălui ei. Cronica evident nu fusese dusă mai departe – pesemne tatăl ei considerase că nu e necesar să o facă. Qiyun a fixat cu privirea foile goale și a fost năpădită de un șuvoi de tristețe. A pus cărticica la uscat pe pervaz, iar în suflet i-a încolțit gândul să ducă mai departe cronica familiei.

A doua zi, dascălul din răsăritul străzii a venit, potrivit înțelegerii, la prăvălia de orez, având cu el hârtie din

cea mai bună, cerneală și toc. După ce a adus un bol de fiertură de muguri de lotus și jujube, Qiyun s-a uitat prostită cum amestecă dascălul cerneala în călimară. Dascălul și-a aruncat apoi ochii peste cronica veche de cincizeci și trei de generații a familiei Feng, după care a pus cu perspicacitate întrebarea: Cum să însemnez generația a cincizeci și patra? Nu sunt bărbați în ea. Qiyun s-a gândit ce s-a gândit, după care a zis: Scrie numele lui Cinci-Dragoni, să intre așa vita asta în rânduiala familiei! Scrie sub numele tatei „Feng Cinci-Dragoni". De bine, de rău, e bărbat și, cum nu poți să-mi scrii mie numele, scrie-l pe-al lui. Pe când scria, dascălul i-a auzit femeii oftatul adânc. Se învinuia și se căina: Nu mi-s bărbat, și uite că trebuie să-l bag pe animalul ăla în rânduiala familiei!

Cea de-a cincizeci și cincea generație era reprezentată, firește, de Misheng și de Chaisheng. După ce a scris cele trei semne ale numelui Feng Misheng, dascălul, pradă unor trăiri aparte, a adăugat un rând de caractere mărunte: Are sluțenie la picior, făcută de tată prin bătaie. Știa că Cinci-Dragoni nu va putea recunoaște semnele acestea, așa că nu-i era frică de el. Tocmai pe când voia să-i explice ceva lui Qiyun, aflată alături, s-a auzit un șir de pași rapizi răsunând prin curte – era Cinci-Dragoni, care se întorsese.

Qiyun a ieșit din odaia mare din față și l-a văzut pe Cinci-Dragoni trăgând după el două târne și strecurându-se cu ele în magazie. Urmându-l, l-a întrebat: N-avem lipsă la prăvălie, de ce vrei să mai aduci orez? Cinci-Dragoni continua să verse orez în târne cu vânturătoarea. Frăția își schimbă căpetenia. A zis că doar să dau două duble de orez și mă ia și pe mine. Qiyun s-a răstit la el: Nu se poate să-mi irosești mie orezul! Și dacă

te faci tâlhar în codru, tot nu-mi pasă, dar să-mi irosești mie orezul, asta nu se poate! Cinci-Dragoni n-a băgat-o în seamă și a plecat cu târnele încărcate de orez atârnate de cobiliță. Qiyun s-a repezit, a cuprins cu brațele o târnă și nu i-a mai dat drumul. Ocăra fără oprire: Vită care risipești averea familiei ce ești, nu ți-ajunge că mănânci tu de la mine, vrei să mai dai și la alții! Nu se poate să pleci cu orez din prăvălie! Cinci-Dragoni a dat jos cobilița de pe umeri, a înhățat prăjina și a țintuit-o pe femeie dușmănos și ars de grijă. Ți-am zis să nu mi te pui în cale. Ce vreau eu să fac e musai să fac. Și, și dacă vrei tu să mi te pui în cale, tot n-o să poți. Spunând aceasta, a dat din prăjină și a izbit-o pe Qiyun peste mâna în care ținea târna. În plânsetele și gemetele ei, a ieșit din prăvălie cu două duble de orez în spate. Avea pasul netulburat, apăsat și plin de elasticitate.

Dascălul a văzut pe fereastră tot ce s-a petrecut în curte, iar după ce Cinci-Dragoni a părăsit prăvălia, s-a așezat din nou la masă, a deschis cronica în care isprăvise deja să facă însemnări și a adăugat sub numele Feng Cinci-Dragoni, din cea de-a cincizeci și patra generație, un semn de întrebare. După aceea, tot în caractere mărunte, a adăugat un șir de semne în marginea din dreapta: Membru în Frăția portului.

Capitolul nouă

Când Cinci-Dragoni a ajuns în floarea vârstei și s-a prefăcut în cel mai de seamă stăpân al locului, prăvălia de orez de pe Strada Cărămidarilor a încetat să aibă pentru el sensul de „acasă". În fruntea câtorva oameni de încredere din Frăție, bătea toată ziua cârciumile, bordelurile și locurile de întâlnire ale fiecărei frății din zona de sud a orașului. Visul unui bărbat din Satul cu nuci se împlinise pe meleag și pământ străin. În cârciumi, ca și mai înainte, Cinci-Dragoni tot nu bea nimic în afară de ceai verde, cel mai amar și mai înțepător cu putință. Îi plăcea în schimb să se destrăbăleze cu femeile și avea mereu cu el un săculeț de pânză plin cu orez. La momentul potrivit, lua un pumn de orez și li-l vâra cu o mână de fier fetelor în părțile de jos. Toate prostituatele din zona de sud auziseră de viciul acesta al lui Cinci-Dragoni și comentau în secret despre familia de sărăntoci din care venea acesta și despre fel și fel de mișelii care-ți zburleau părul în cap de furie. Li se părea de neconceput plăcerea asta cu orezul băgat înăuntru, lucru greu de suportat de trupul de femeie.

Odată, printre muzicile și cântările din bordel, Cinci-Dragoni și-a amintit cum a făurit o avere pornind de la două duble de orez. În vorbă s-a vădit însă cu totul și cu totul împrăștiat. A descris totuși apăsat cum se răzbunase

pe unul sau pe altul, în multe și felurite feluri. Sorbind din ceaiul înnegrit, a spus: Nu e musai nevoie de pușcă sau cuțit și nu e musai să-l omori. Uneori e de-ajuns s-arunci praf în ochi și să o dai cu spirite și duhuri ca să-ți atingi ținta cu răzbunarea. Ați auzit că pe vremuri Domnul a fost alungat din locurile astea de un duh? Singurul lui ochi a scânteiat atunci însuflețit către prostituatele din jurul lui, după care a ridicat deodată cu patul pistolului bărbia ascuțită a uneia dintre fetele mai tinere. Tu știi cine era duhul ăla? Eu eram, eu, Cinci-Dragoni!

Într-o dimineață cu bură, Cinci-Dragoni și doi oameni de încredere au ieșit din locul de întâlnire al Frăției și au trecut pe lângă cabinetul unui dentist. Cinci-Dragoni s-a oprit brusc și a fixat concentrat tava smălțuită alb din vitrină, în care se afla așezat un șir ordonat de dinți de aur și un clește cromat. I-a venit deodată un gând ciudat și le-a zis oamenilor săi: Vreau să-mi pun alți dinți! Spunând asta, a și ridicat paravanul de la ușă și a intrat în cabinet.

Pe Domnul Dragoni îl dor dinții? a întrebat dentistul, care îl cunoștea, ieșindu-i în întâmpinare cu o față zâmbitoare.

Nu. Dar vreau alții. Cinci-Dragoni s-a așezat pe scaunul rotitor făcut din piele și s-a rotit o dată și încă o dată, după care a arătat spre șirul de dinți de aur din vitrină, spunând: Dă-mi dinții jos și pune-mi-i pe-ăia de aur.

Dentistul s-a apropiat și i-a examinat dinții. I se părea foarte ciudat. Domnule, dinții sunt foarte buni, de ce vrei să ți-i dau jos?

Îi vreau pe ăia de aur, pune-mi-i mai repede! Cinci-Dragoni se învârtea sastisit pe scaunul rotitor. Ți-o fi teamă că nu-ți dau banii? Nu? Dacă nu, atunci pune mâna!

Pe toți să-i pun noi? Dentistul a dat ocol scaunului, căutând să pătrundă expresia și intențiile lui Cinci-Dragoni.

Pe toți. Pe toți îi vreau de aur. Tonul lui Cinci-Dragoni era foarte ferm.

Pe loc nu se poate. După ce îi dau jos pe ăia vechi, trebuie așteptat cel puțin o jumătate de lună până îi pun pe ăia noi, a zis dentistul.

E prea mult o juma' de lună. Cinci zile. Cinci-Dragoni s-a gândit ce s-a gândit, apoi, cu un aer nerăbdător, a bătut din palme. Hai, dă-i drumul!

O să fie foarte dureros, poate că anestezia n-o să-și facă efectul. Dentistul și-a pregătit încurcat instrumentele, a apucat un ciocănel mic în mână și i-a zis lui Cinci-Dragoni: Uite, trebuie să folosesc ciocănelul ăsta și să sparg fiecare dinte pe rând. Mi-e teamă că n-o să poți răbda, durerea e de neînchipuit.

Ei, pe mă-sa, nu prea pui tu preț pe mine, pe Cinci-Dragoni! Cinci-Dragoni s-a întins apoi și s-a lăsat pe spate în scaunul rotitor, și-a închis ochii și, parcă zâmbind și parcă nu, a zis: Ce amar n-am îndurat eu pe lumea asta? N-o să auzi nici un geamăt de la mine. Dacă auzi vreunul, îți dau banii de două ori. Nu te păcălesc! La mine, la Cinci-Dragoni, întotdeauna vorba-i vorbă.

Procesul de extracție a fost monoton și îndelungat. Cei doi membri ai Frăției au stat afară, așteptând răbdători. În cabinet răsuna fără întrerupere un ciocănit și clinchetul instrumentelor de metal. Dentistul, în mână cu dalta și ciocănelul, i-a dat jos cu răbdare fiecare dinte lui Cinci-Dragoni și într-adevăr nu s-a auzit nici urmă de geamăt.

Cinci-Dragoni avea gura însângerată toată, dar trupul și mintea îi pluteau ușor prin suferința extremă.

Plutea pe o întindere mare de apă, în care își vedea iar nelămurit locul de baștină, Satul cu nuci, vedea firele de orez și rămurelele de bumbac plecate și ofilite și vrednice de milă, și își vedea și consătenii, și ei vrednici de toată mila, fără nici o nădejde de recoltă bogată și zorind și bocindu-se pe lângă apele cele mari. Se vedea și pe el venind bezmetic cu o legătură jerpelită în spate, trăgându-și picioarele desculțe și mizerabile pe drumul întunecos al celor care scapă cu fuga. Mereu văd morți străini, pe ăla de și-a pierdut viața unde se-ncrucișează șinele și pe copilul de-a murit înecat cu orez de l-am găsit în sac. Nu văd cunoscuți, pe ăia de-acasă, pe copii. Nu știu de ce. O lacrimă tulbure i s-a rostogolit pe nepregătite afară din orbită. A vrut să și-o șteargă, dar avea mâinile legate. Doare? Am zis că sigur o să doară. Dentistul s-a oprit și s-a uitat neliniștit la lacrima aceea. Cinci-Dragoni a scuturat din cap, și-a închis din nou ochii, a înghițit o gură de sânge și a aruncat anevoie o alcătuire de cuvinte greu de înțeles – „vrednic... de milă".

Câteva zile mai târziu, Cinci-Dragoni își scruta în oglinda cabinetului cele două rânduri de dinți de aur, iar fața lui, din galbenă ca ceara, a căpătat foarte repede o culoare roșiatică, foarte sănătoasă. Și-a pipăit cu gingășie dinții de aur din gură și i-a spus dentistului: Sunt foarte mulțumit. De pe vremea când lucram ogorul acasă în Satul cu nuci visez eu la dinți din ăștia de aur.

Afară continua să plouă mărunt, iar cei doi însoțitori au deschis o umbrelă, ținând-o peste capul lui Cinci-Dragoni. Conform instrucțiunilor dentistului, cu dinți noi, de-abia puși nu era bine să deschizi gura să vorbești, dar Cinci-Dragoni voia să vorbească. I-a întrebat pe cei cu umbrela: Știți voi de ce-am vrut eu să-mi pun dinți de aur în toată gura? Niciodată nu mi-a plăcut să mă

făloșesc și să mă împăunez, așa că ziceți voi, de ce-am dat eu banii pe dinții ăștia de aur? Cei doi se uitau încurcați unul la celălalt. Mereu îi ghiceau greșit gândurile lui Cinci-Dragoni, așa că nu îndrăzneau să deschidă gura cu ușurință. Răspunsul nu-i greu. Înainte eram sărman și nimeni nu mă socotea om. Acum o să vorbesc cu gura asta plină cu dinți de aur și toată lumea o să se uite la mine ca la un om.

Dentistul a venit din spate cu un pachet din hârtie, pe care i l-a îndesat în mână lui Cinci-Dragoni: Ăștia sunt dinții buni, ăia adevărați, ți-i dau înapoi. Dinții buni sunt din vigoarea și sângele părinților și trebuie musai înapoiați stăpânului lor.

Cinci-Dragoni a deschis pachetul și a văzut o grămadă de dinți albi ca zăpada, pătați toți de firicele de sânge. Ăștia-s dinții mei buni? Cinci-Dragoni a cules unul, l-a ridicat și s-a uitat fix la el multă vreme, după care l-a aruncat brusc. Ce dinți adevărați? Nimic din ce arunc eu nu-i adevărat. Dinții ăia altădată au mâncat pleavă și-au ros ierburi și-au înghețat de-au clănțănit toată iarna. Gata, nu mai țiu unul, ducă-se toți învârtindu-se! A scos apoi un zbierăt ca de copil, a luat pachetul și l-a aruncat înspre coșul de gunoi de pe stradă: Hai, cărați-vă de-aici!

Era umed afară, iar în această zi ploioasă străzile erau aproape pustii. Trecătorii ocazionali n-au remarcat ciudățeniile care aruncau lumini albe prin ploaie. Erau dinții lui Cinci-Dragoni, căzuți în devălmășie în băltoace, în canal și lângă coșul de gunoi.

Bura deasă a căzut multă vreme, ba întrerupându-se, ba începând din nou, dar prin perdeaua cețoasă a ploii soarele nu dispăruse – străpungea cu încăpățânare pânza

de ploaie și scălda cald caldarâmul Străzii Cărămidarilor. Drumul lung și întortocheat căpătase, spălat de ploaie cum era, o culoare indigo închis, foarte sobră. Anotimpul ploilor nesfârșite din sud stătea iarăși să înceapă.

Anotimpul acesta mereu îl umplea pe Misheng de neastâmpăr și neliniște. Mușchiul de pe ziduri, care creștea din belșug de la ploaie, părea că se târăște în sus și pe piciorul lui stâng cel deformat și că-i acoperă inima posomorâtă. Trăgându-și piciorul schilod, a intrat de pe Strada Cărămidarilor în prăvălia de orez și de aici s-a dus în curtea din spate, unde i-a văzut pe ai lui jucând *mahjong* în odaia mare din spate. Mama, ca întotdeauna, se plângea și dădea vina pe alții. Acum tocmai se tânguia că are mână proastă la joc. Vreau și eu o piesă bună, ce-i așa de greu? Orice fac mereu mi-e cu amar, asta mi-i soarta! tot pălăvrăgea ea. Zău dac-am să mai joc eu drăcia asta de *mahjong*!

Și-a văzut soția, pe Xueqiao, stând și ea la masă. Xueqiao nu știa să joace bine *mahjong*, doar îi ținea de urât lui Qiyun. Era o femeie isteață și dezghețată. Lui Misheng i se confirmase cu încetul acest lucru în cei doi ani de căsătorie și nutrea cea mai adâncă aversiune față de această înzestrare a ei. Numeroase alte chestiuni nu fuseseră în fapt bine înțelese. Cu doi ani în urmă, Xueqiao strigase în gura prăvăliei că vinde gardenii, iar lui Misheng i se păruse că e o biată florăreasă plină de sfială. Fața ei rotundă și rozalie și ochii negri ca pana corbului și plini de mâhnire îi făcuseră inima să palpite. Xueqiao semăna bine cu sora lui pierită de tânără, Castronaș, iar din acest motiv Misheng nu mai avusese cum să și-o scoată din minte. Luase din coșul de bambus al fetei un mănunchi mare de gardenii și îl aruncase pe tejghea, apoi, când scosese banii și i-i dăduse, o strânsese

și de mână, spunându-i: Semeni foarte bine cu Castronaș, a murit la cinci ani. Fratele ei a înăbușit-o de vie. Xueqiao nu pricepuse atunci ce voia să spună, dar îi percepuse corect afecțiunea din privire. Presimțise de asemenea indistinct și că în zilele de mai târziu avea să se mărite în familia pe zi ce trece mai înstărită din această prăvălie de orez.

Misheng, dă-mi niște mărunțiș, am pierdut tot, a strigat dinăuntru Xueqiao.

Dacă ai pierdut tot, oprește-te, nu mai juca. Și-așa joci de scoți omul din sărite. De sub streașină, Misheng și-a ridicat capul și s-a uitat către cerul pe care ploaia încețoșată și razele soarelui se întrețeseau. Nu era prea vesel.

De ce te-ai întunecat iarăși la față? Xueqiao a ieșit zorită dinăuntru și, uitându-se la chipul lui, a zis: Te supără că am pierdut niște bănuți? Îi țin de urât mamei, să se-nveselească și ea.

Da? Și cine pune mare preț pe dragul ăsta de i-l arăți tu?! Ai văzut-o tu că s-a înveselit? N-o să se înveselească niciodată, toată lumea are datorie la ea și niciodată n-o să i-o plătească pe toată. A pironit-o apoi cu o privire rece-rece: Dar să mă-nveselești pe mine nu te gândești? Într-o zi cu ploaie așa de nesuferită, de ce nu te-nvoiești să vii cu mine în pat?

Xueqiao s-a văzut nevoită să râdă, l-a ciupit nițel de ureche pe Misheng, iar după aceea s-a răsucit și s-a înapoiat în odaie. Toți cei de la masă o așteptau, părând foarte nerăbdători. Naifang, de puțină vreme soția lui Chaisheng, a zdroncănit cu o piesă: Hei, ți-ai rostuit mărunțișul ăla? N-avea la el, să mă duc să iau de la tejghea? Privirea întrebătoare a lui Xueqiao căuta reacția lui Qiyun. Cu fața abătută, aceasta a zis: Nimeni nu ia bani de la tejghea, așa e rânduiala în prăvălie. V-am zis asta de mult,

nu e că nu știi. Xueqiao s-a așezat la loc înciudată. Ei, atunci n-am încotro și-o să iau cu împrumut. Toată lumea s-a pus apoi să ropotească piesele, amestecându-le. Cealaltă jucătoare era jupâneasa de la prăvălia de obiecte din bambus. Qiyun i s-a adresat deodată lui Xueqiao: Bărbatul ăla al tău e zgârciob din naștere, să nu tragi nădejde că-i scoți printre degete vreo părăluță. Băieții ăștia ai mei nimic nu se-alege de capul lor. Misheng se căpoșește și nu se-ndură la bani, și Chaisheng bezmeticește toată ziulica fără rost, bagă-n el mâncare și cheltuie ca disperatul. Dacă prăvălia asta își punea baza-n ei, în câteva zile își închidea porțile.

Misheng a auzit vorbele mamei. A ocărât mărunt, apoi și-a ridicat o mână și a măturat cu ea pervazul ferestrei. Un vas hodorogit din lut a căzut cu zgomot la pământ. În odaia cea mare din față s-a făcut liniște imediat, auzindu-se doar sunetul pieselor jucate pe rând de cele patru femei. Cu capul plecat, Misheng a plecat spre camera sa – oriunde mergea prin prăvălie, își trăgea mereu piciorul după el. Îi rămăsese în minte vocea mamei, din care răzbătea o mare de resentimente. Ținea minte că așa crescuse el, cu o asemenea voce în urechi. Nu era doar din pricina nelegiuirii pe care o săvârșise când avea zece ani. Nu era doar din pricina lui Castronaș. Misheng era încredințat că toate se trag din niște străfunduri foarte întunecate. Familia asta era o mare de resentimente.

Atmosfera odăii din față a devenit deodată glacială. Cele patru femei apucau mecanic piesele și se umpleau treptat-treptat de ostilitate. Naifang și-a împins într-un sfârșit șirul de piese și a zis: N-are haz să joci mereu pe datorie. N-ai bani, nu mai joci. Xueqiao s-a înroșit ușor și s-a uitat stânjenită la față fiecăreia dintre femei. Doar

o să dau înapoi bănuţii ăştia! Suntem între noi, chiar trebuie să fim aşa ca la carte? Naifang se ridicase deja şi a zis pufnind cu dispreţ: Nu aşa e treaba. N-ai auzit vorba cu frate, frate, da' brânza-i pe bani? Mie-mi place să fie lucrurile pe faţă şi lipicelile astea fără limpezime mi-s cele mai nesuferite. Xueqiao iarăşi s-a albit treptat-treptat la faţă. A scos un portmoneu mic brodat şi a extras din el o bancnotă pe care i-a aruncat-o lui Naifang. Sunt doar câţiva bănuţi, nu? Nu face să te iei de oameni tot pe cotite şi pe ocolite. Măturând-o cu privirea pe Qiyun, Xueqiao a continuat îndepărtându-se: Doar vă ţineam de urât. Mai şi pierdeam pe deasupra, dar tot îmi întoarceţi spatele. Mare bazaconie şi asta!

Misheng şedea la marginea patului cântând la muzicuţă. A văzut-o pe Xueqiao intrând înecată de mânie şi trântind uşa cu un pocnet. Îşi muşca strâns buzele, de parcă şedea să plângă.

Varsă-ţi supărarea pe ăla de te-a supărat, nu trânti uşa.

N-am mai văzut femeie aşa şireată şi mojică, a zis ea aşezându-se lângă Misheng şi vorbind tare în direcţia ferestrei, anume ca s-o audă cei din curte. Ce, fac ai ei un ban de pe urma morţilor cu prăvălia aia a lor de sicrie şi gata, ea are voie să te ia de sus!

Aţi stricat prietenia? Misheng a bătut cu muzicuţa în palmă, ca să dea afară saliva rămasă în găuri. E bine dacă aţi rupt prietenia, aşa toată lumea o să fie bucuroasă.

Misheng cânta la nimereală din muzicuţă, scoţând sunete care-ţi înţepau urechile. Cânta aproape cu maliţie şi cu mare înverşunare, ca să nu poată nimeni, nici măcar el, suporta sunetele acelea. Nu mai cânta, mă dor urechile, a zis Xueqiao. A vrut apoi să-i smulgă muzicuţa, dar el s-a ferit şi a început să cânte în direcţia curţii. Şi-a văzut mama alergând indignată la el: Ai înnebunit?

Știi că nu pot cu gălăgie, vrei să mă omori? Misheng a pus într-un sfârșit jos muzicuța și-a rostit către fereastră: La drept vorbind, nici mie nu-mi plac sunetele astea, dar te sufoci în casa asta, așa că mai bine cu muzică decât nimic.

În medie cam o dată la o săptămână, Cinci-Dragoni se întorcea la prăvălie și iscodea puțin cu privirea prin ea. Se odihnea apoi un moment pe grămada de orez din magazie, iar după aceea lua cina cu cei ai casei. Pe măsură cu puterile din corp, pofta de mâncare i se împuținase și ea treptat-treptat. Își păstrase însă neabătut dragul de cereale. Când se termina masa și mesenii se scobeau în dinți, examina din obișnuință bolurile celorlalți. De-abia intrată în familie, Naifang fusese țintuită crunt cu privirea la masă de Cinci-Dragoni, iar ea îl întrebase pe furiș pe Chaisheng, care era alături: De ce îmi tot țintuiește tatăl tău bolul cu ochii? Chaisheng n-a mai apucat să răspundă, pentru că Cinci-Dragoni s-a aprins, spunându-i posomorât femeii: Linge-ți bolul să-l lași curat, un bob să nu rămână!

Naifang nu știa dacă să râdă sau să plângă. Familia ei, Kong, era proprietara unei renumite prăvălii de sicrie din sudul orașului și era înstărită. Ea însăși era obișnuită cu o viață de răsfăț și capriciu, drept care, măritându-se și venind să stea în prăvălia de orez, pufnea din nas la toate. Îi disprețuia pe toți membrii familiei, inclusiv pe soțul ei, Chaisheng, care nu-și schimbase după căsătorie obișnuința de a juca smintit jocuri de noroc și de a se ține numai de distracții. Sub braț cu un borcan cu greieri, zorea toată ziua pe străduțe și alei întunecoase căutând adversar pentru luptele de greieri. Era încredințat că îl deține pe regele greierilor – greierele cel

mai feroce din partea locului. Sub patul lui și al lui Naifang stăteau ticsite borcane din lut și argilă purpurie, de forme și mărimi diferite, pline cu greieri. La căderea nopții, aceștia se puneau toți să cânte în devălmășie. Lui Naifang i s-a părut amuzant la început, dar după câteva zile s-a sastisit, drept care s-a trezit în miez de noapte și a deschis capacele tuturor borcanelor. Greierii au sărit afară și-au început să sară și să țopăie de jur împrejur prin cameră. Naifang s-a supărat și mai tare și pur și simplu și-a cules un papuc și s-a apucat să-i pocnească. Când Chaisheng s-a trezit speriat în mijlocul pocnetelor și bocănelilor, pe podea erau peste tot numai brațe și picioare rupte de greieri. Chaisheng a sărit confuz din pat și, fără să zică nimic, i-a tras crunt o bătaie soră cu moartea. Nu-mi scot banii nici dacă te-omor!

Naifang, de-abia intrată în familie, fusese deja lovită de pumnii lui Chaisheng. Cu fața vânătă și umflată și nevrând să-și piardă obrazul, nu s-a învoit să meargă să-și vadă părinții, cum e obiceiul după nuntă. I-a arătat lui Qiyun sângele închegat, plângându-i-se: Fiul dumitale e om, sau vită? Pentru niște greieri, m-a adus în halul ăsta cu bătaia. Qiyun a fost cu totul dezgustată de vorbele insolente ale nurorii și n-a aruncat nici un ochi spre rănile ei. Ia vorbește tu mai frumos nițel! Chaisheng așa e el, spurcat, nici eu nu-l pot stăpâni. Tu ești nevastă-sa, tu trebuie să-l stăpânești! Naifang, încasând așa un bobârnac, a plecat suduind de mama focului. Îi țineți partea, stați să vă uitați cum mă omoară-n bătaie! Dar uite că eu nu cred, ia să vedem, chiar mă omoară el pe mine în bătaie în casa Feng?

După ce a intrat în familie, Naifang a avut zi de zi tărăboi cu Chaisheng, uneori cei doi luându-se la bătaie în pat în miez de noapte. Qiyun îi auzea și-i afurisea

plină de aversiune, iar Misheng și soția lui, în odaia lor de la miazăzi, își astupau urechile, neavând deloc chef să se scoale să facă pace. Într-o zi, Cinci-Dragoni a venit acasă, iar Naifang l-a oprit în curte și, cum mai făcuse, și-a arătat fața vânătă și umflată rugându-și socrul să cântărească cine are dreptate. Cinci-Dragoni i-a măturat nerăbdător cu privirea fața prelungă și urâtă, spunându-i: Alerg toată ziua ca să aveți voi ce să mâncați și cu ce să vă-mbrăcați, și voi veniți mereu cu bășini d-astea să mă plictisiți. A împins-o apoi brutal la o parte. N-am eu chef să mă bag în puțoismele voastre!

Peste noapte, în prăvălia de orez au răsunat încă o dată țipetele și plânsetele stridente ale lui Naifang, care făcea pomelnicul scandalurilor de fel și fel din prăvălia de orez. Chaisheng, îmbrăcat doar în chiloți, o urmărea peste tot prin cameră s-o bată cu zăvorul de la ușă. În cele din urmă, ea s-a strecurat sub pat, unde a continuat să ocărască. Mătușă-ta a fost târfă, taică-tău e chiorul ăla care seceră oameni pe capete, frate-tău a înăbușit-o pe soră-ta de-a omorât-o și-a rămas schilod, unul nu e bun în casa asta! Pe când ocăra așa după pofta inimii, a auzit brusc ușa izbindu-se. Cinci-Dragoni stătea în dreptul ei. I-a zis lui Chaisheng: Unde ți-e femeia? Trage-o afară!

Naifang a fost trasă de Chaisheng afară de sub pat și l-a văzut pe Cinci-Dragoni stând în ușă. Fața îi era înfricoșător de neguroasă. Ținea în mână un obiect de metal care fulgera albastru și care era pe jumătate înfășurat în mătase roșie. Naifang a tras o sperietură groaznică. Recunoscuse în mâna lui un mauser adevărat.

Mai faci tărăboi? Cinci-Dragoni a ridicat mauserul și-a țintit spre capul lui Naifang. Ai zis bine, sunt chiorul ăla de seceră oameni pe capete, dar chiar și chior nimeresc la fix. Dacă mai faci tărăboi, te-mpușc în p... aia

mică și-o dau de mâncare la pisici. Și-a mișcat apoi cu încetul pistolul într-o parte și a luat la ochi becul cu lumină slabă. A urmat o răpăială și cioburile becului au explodat în toate părțile. Camera s-a scufundat într-o mare de întuneric.

Cel mai mult urăsc eu femeile alea de fac tărăboi mare și plâng mult. Față de-ale bărbaților, ce mare lucru-i obida aia de-aveți și voi parte de ea nițel? Cămașa și pantalonii albi de mătase ai lui Cinci-Dragoni scânteiau în întuneric. I-a dat un picior lui Chaisheng, care stătea țeapăn într-o parte. Ia-ți femeia și du-o în pat, fute-o crunt, și încetul cu încetul o să te asculte ea. Toate femeile-s niște otrepe ieftine.

Naifang aproape că încremenise de spaimă. Stătea paralizată pe podea, cu părul vâlvoi și tot zburlit, nezicând nici pâs. Chaisheng a venit și a luat-o în brațe, ducând-o în pat. De data asta ți s-a făcut frică. Una e să mă ocărăști pe mine, și alta, pe tata. Toată lumea știe ce câinos și rău de inimă e tata. Și eu dacă-l stârnesc mănânc glonț de la el, darmite tu. Naifang gâfâia prin întuneric ca un pește pe uscat. S-a întors cu spatele la Chaisheng, suspinând cu o voce joasă și răgușită. Toți sunteți niște animale, a spus, mușcându-și degetele. L-a auzit pe Chaisheng punându-se repede pe sforăit și a auzit și huruitoarea paznicului de noapte apropiindu-se pe Strada Cărămidarilor. I se părea o greșeală de neiertat faptul că mama și tatăl ei o dăduseră în măritiș în prăvălia de orez – de acum înainte, viața ei avea să fie un vis înspăimântat într-un întuneric fără margini.

Corabia de marfă care venea din aval împotriva curentului transporta bumbac, sare și uleiuri industriale, iar în ascunzișurile cabinei și ale bordurilor se găseau

mai mereu pachete compacte de opiu și muniții. Era corabia Frăției, iar când aceasta a ajuns la debarcader, Cinci-Dragoni a supervizat descărcarea. Cei ce au coborât din barcă au adus tot felul de vești din orașele aflate în aval. Odată îi spuseseră lui Cinci-Dragoni că Lü Piji, Domnul, fusese asasinat la hipodromul din Shanghai – îl înjunghiase cineva în spate de șapte ori, iar el se prăbușise într-o baltă de sânge. Cazul alarmase tot Bundul[1]. Toate ziarele publicaseră pe prima pagină poza morții tragice a lui Lü Piji la hipodrom. Îi înmânaseră un ziar lui Cinci-Dragoni și-i ziseseră: Domnule Dragoni, acum s-au dus toate necazurile de puteau să-ți mai vie pe cap. Cinci-Dragoni măturase liniștit cu privirea poza nedeslușită și albită, după care ridicase mâna și aruncase ziarul în râu. Mi-s nesuferite ziarele, spusese, mi-e nesuferit mirosul lor de cerneală.

Cinci-Dragoni a stat multă vreme în picioare la marginea râului, rememorând felul în care își făcuse cu mulți ani în urmă intrarea în oraș. Primul loc în care pusese piciorul în adâncul nopții fusese debarcaderul. Cei ce se strânseseră în jurul lui și-l umiliseră atunci se risipiseră acum deja în cele patru zări, dar el încă ținea minte limpede fețele lui Abao și ale cetei lui și ținea minte și rușinea de nespus îndurată printre râgâielile lor. Când și-a amintit cum, pentru niște cap de porc fiert în sos de soia, le zisese „Tata meu", l-a prins o durere nebună în inimă. A pășit încoace și-ncolo pe puntea care unea corabia cu cheiul, menținându-și echilibrul cu mâinile întinse de-a stânga și de-a dreapta corpului. A făcut asta de multe ori, până când trăirile i s-au mai potolit întru câtva. A

---

1 Zonă riverană din Shanghai, centrul financiar și simbolic al orașului. (N. tr.)

sărit pe chei și s-a oprit acolo. Și-a mijit ochiul și a fixat cu privirea un tânăr care moțăia sprijinit de un balot. I-a prins acestuia între două monede de argint un fir de păr din barbă. Docherul acela tânăr s-a trezit speriat. Zi că sunt tata tău și-ți dau arginții ăștia. Vocea îi era plină de blândețe și de afecțiune: Zi, zi că sunt tata tău și nu mai trebuie să faci treabă câteva zile. Tânărul docher l-a privit uluit, a ezitat o clipă și într-un sfârșit a rostit timid: Tata meu. Cinci-Dragoni i-a aruncat arginții la picioare. Expresia de pe fața lui era stranie și greu de înțeles. Chiar ai zis, a piuit, dându-se mai aproape de docher. A călcat brusc pe mâna cu care acesta ridica banii: N-ai deloc șira spinării, nenorocitule! Cinci-Dragoni a apucat o prăjină și l-a trosnit crunt în creștet pe celălalt: Am cea mai mare ură pe d-ăștia josnici ca tine! Pentru o buca' de carne, pentru doi arginți, uite că ești în stare să zici așa „Tata meu"!

Cei de pe debarcader s-au uitat cu totul liniștiți la această răbufnire bruscă. De mulți ani încoace, se obișnuiseră cu acțiunile sălbatice și perverse ale lui Cinci-Dragoni. Își dădeau perfect seama că înzestrările aparte ale lui Cinci-Dragoni stăteau la baza urcușului său treptat către vârf. Exact asemenea fapte contrare celor făcute de oamenii obișnuiți îi îngrozeau cel mai mult pe oamenii obișnuiți. Cinci-Dragoni și-a aruncat prăjina din mână, s-a uitat la docherul cel tânăr, care-și acoperise creștetul cu mâinile, și la sângele care îi gâlgâia printre degete. I-a examinat atent înfățișarea și apoi a zis: Acum îți citesc dușmănia în ochi, e bine. Cândva eu am fost și mai josnic decât tine. Și pe ce m-am bazat eu ca să ajung ca acum? Pe dușmănie, pe aia m-am bazat. Aia e cea mai bună avere de-o avem. Poți să uiți de mamă și de tată, dar de dușmănie nu trebuie să uiți.

Când fluierul polițiștilor a răsunat repezit dinspre uzinele chimice, oamenii și marfa lui Cinci-Dragoni s-au împrăștiat rapid de pe debarcader. Polițiștii ajunși în grabă dădeau mereu peste un oraș în întuneric, învăluit într-o tăcere de moarte. În aerul blând al miezului de noapte rămânea indistinct doar o odoare de fărădelege. Polițiștii se obișnuiseră deja cu alergătura de acest fel. Știau prea bine că în partea de nord a orașului cresc nenumărate semințe ale răului și că nenumărate puteri neguroase ridicate în întuneric omorau și tâlhăreau pe chei, nedându-se înapoi de la nimic. În acea seară, de pildă, au văzut o băltoacă de sânge pe pământ și un tânăr necunoscut care stătea pe un balot și-și ștergea cu resturi de hârtie sângele de pe față, în timp ce se uita prostit spre polițiștii veniți în patrulă. Când s-au apropiat să-l întrebe ce se întâmplase cu el, el n-a zis nimic, scoțând pe gură doar două vorbe nedeslușite: Am ură! Am ură!

Capitolul zece

Poștașul i-a strigat tare numele lui Qiyun în poarta prăvăliei de orez, după care i-a dat o scrisoare. Qiyun nu primise aproape niciodată scrisori în viața ei, iar îndelungata îndepărtare de semnele scrise o făcea incapabilă să înțeleagă ce citește. L-a pus pe Misheng să-i citească, iar acesta, după ce s-a uitat o dată la nimereală peste ea, i-a zis: E de la Baoyu, vrea să vină să te vadă. Qiyun a încremenit o clipă, apoi a scos un oftat adânc. A numărat pe degete. Sărmanul, de doișpe ani s-a dus mama lui! Dar uite că din fericire el încă-și ține minte mătușa. S-a întors și l-a întrebat iar pe Misheng: Tu-ți mai ții minte verișorul? Și la înfățișare, și la știință, era de o sută de ori mai grozav ca voi. Arăta că o să ajungă cineva. Misheng și-a măturat mama cu o privire plină de batjocură, a mototolit hârtia albă ca zăpada și i-a îndesat-o în mână. Cum să nu-l țin minte? Când eram mic, eu eram cal și el era călăreț, și mă mai și altoia cu bățul peste fund.

Trei zile mai târziu, un tânăr domn cu trăsături delicate, îmbrăcat în costum și cu pantofi de piele, a venit pe Strada Cărămidarilor. Apariția lui a atras atenția bătrânilor și femeilor de pe stradă. L-au văzut cum intră în prăvălia de orez cu pas domol și firesc. Jupâneasa de la prăvălia cu de toate, care era la curent cu toate prin

câte trecuseră de-a lungul anilor cei din prăvălia de orez, a țintuit silueta domnului cel tânăr, căutând să-și amintească cine este. Apoi i-a scăpat printre buze: E fiul lui Zhiyun! Fiul lui Zhiyun s-a întors!

Misheng și Chaisheng, care se duseseră la gară să-l aștepte pe Baoyu, rataseră întâlnirea, iar când s-au întors acasă, au văzut cum în curte tocmai tăiau niște găini și niște rațe, iar Xueqiao jumulea harnică un cocoș pestriț. I-a spus veselă și bine dispusă lui Misheng: Vărul vostru a ajuns deja. Cum de sunteți așa de tolomaci, de n-ați izbutit să-l aduceți voi? Încruntând din sprâncene, Misheng a întrebat: Și unde e? Stă de vorbă în casă cu mama, du-te și tu repede. Misheng s-a holbat enervat la ea. Să mă duc repede? Da' de ce trebuie să mă înjosesc eu? Ce, el nu poate să vină să mă vadă? Vorbind așa, s-a îndreptat spre camera lui, trăgându-și după el piciorul beteag.

Chaisheng a intrat în odaia din față și și-a văzut mama și vărul stând unul lângă altul pe scaune din lemn de santal. În scurtul răstimp al schimbului de politețuri, cei doi veri s-au observat unul pe altul, iar Chaisheng a fost cuprins de un fel de rușine față de propria înfățișare. Privirea aspră, dar fermecătoare cu care Baoyu săgeta în toate părțile, precum și atitudinea lui nereținută și plină de distincție îl umpleau de cea mai profundă admirație. După ce s-a așezat, Chaisheng s-a interesat de cotațiile de pe piața pariurilor din Shanghai, întrebând apoi: Vere, îți plac luptele de greieri? Dacă da, te pot ajuta să faci rost de cel mai bun greiere, de regele lor. Baoyu a zâmbit și, într-o limbă standard curgătoare și plăcută auzului, i-a răspuns: M-am jucat și eu pe vremuri cu greierii, dar acum nu. Acum merg peste tot, fac unele afaceri cu imobiliare și uneori și transporturi cu cărbuni din nord.

Of, de fiii ăștia ai mei nimic n-o să se-aleagă, i s-a plâns abătută Qiyun lui Baoyu. Chaisheng nu face nimica vrednic de respect toată ziulica, iar Misheng nu face nimic și știe doar să bombăne. Mai devreme sau mai târziu, averea familiei ăsteia făcută de mine o să se piardă în mâinile lor.

Unchiul e stâlpul familiei, așa că verii mei, și de-ar vrea să facă ceva, tot n-ar putea. Ochii lui Baoyu aruncau lumini pline de inteligență. A scos o cutie de trabucuri, și-a încârligat un deget și a tras unul afară. Și l-a pus în gură și a continuat: La drept vorbind, și eu eram la fel, cât a fost tata pe lume, nu făceam nimic. Acum nu mai e la fel, acum trebuie să mă ocup eu de o grămadă de lucruri. Vrăjmășiilor din generația de dinainte tot eu trebuie să le pun capăt. Uneori e așa dezordine în capul meu, că nu pot să-mi rânduiesc deloc gândurile.

Qiyun l-a fixat cu o privire plină de căldură. Fața lui era învăluită de o perdea albăstrie de fum, dar liniile și colțurile ei aruncau raze line și liniștite. Se regăseau prea puțin în el semne că este descendent al familiei din prăvălia de orez. Qiyun și-a amintit de înfricoșătorul prăpăd petrecut cu mulți ani înainte în casa Lü și de Zhiyun murind înecată într-o mare de flăcări, iar lacrimile au podidit-o fără voie. Și le-a șters și a spus: Moartea neașteptată a tatălui tău a fost răsplată cuvenită pentru fărădelegile lui, dar a mamei tale a fost de-adevăratelea un lucru de mai mare jalea. Toată viața a suferit de pe urma familiei Lü, și nici trupul nu i-a mai rămas întreg când și-a găsit sfârșitul. Spune tu, ce faptă împotriva firii a săvârșit ea? De greșit, a greșit că n-a putut fără bărbați. Le-a dat trupul ei pe degeaba și la urmă le-a mai dat și viața.

Că vorbim de mama, nici chipul ei nu mi-l mai amintesc, a zis Baoyu ridicând din umeri. Știi că m-au

crescut doicile, de mama nici nu m-au lăsat să mă apropii. Chiar că nu-mi mai amintesc nici ce înfățișare avea.

Toți oamenii își uită ușor rădăcinile, nu e lucru ciudat. Qiyun s-a ridicat și a adus din casă un săculeț din pânză roșie. L-a deschis și i-a dat ceva dinăuntru lui Baoyu. Brățara asta am luat-o atunci din foc. E tot ce-a mai rămas de pe urma maică-tii. Ia-o să i-o dai femeii tale.

Baoyu a apucat brățara și s-a uitat la ea în lumină, punând-o după aceea foarte repede înapoi în săculețul roșu, pe care i l-a înmânat lui Qiyun. E cel mai prost soi de jadeit. E doar o piatră verde și nici măcar nu e în pereche. Nu face nici un ban.

Și ce dacă nu face nici un ban? E moștenire de la mama ta, i-a azvârlit nemulțumită o privire Qiyun. Mâhnirea i-a năpădit inima. A mângâiat ușurel arsura care nu se dusese cu totul de pe brățară, iar lacrimile i-au picurat încă o dată pe obraji. Sărmana de tine, Zhiyun, sărmana, sărmana de tine, a îngânat ea către sine, punându-se apoi să plângă cu suspine.

Ei, dacă e pe-așa, n-am încotro și o iau, a râs Baoyu, îndesând brățara și săculețul ei în buzunar. Nu-mi place să-i văd pe alții plângând. Te rog, nu mai plânge.

N-o plâng doar pe maică-ta, mă plâng și pe mine, s-a tânguit ea printre suspine. De ce-om fi avut noi parte de-o soartă așa amară? Ce mare nelegiuire a săvârșit la urma urmei familia Feng?

Baoyu și Chaisheng au ieșit din odaia mare din față. Nu i-o lua în nume de rău, a zis Chaisheng, așa-i e firea, mereu schimbătoare. Nu știi niciodată când o apucă plânsul. Știu, a răspuns celălalt, știu totul despre familia voastră. S-au dus în curte, unde le-au văzut pe Xueqiao și Naifang agitându-se în bucătărie. Din odaia de la miazăzi se auzeau sunetele scoase de Misheng cântând

la muzicuță. Misheng cântă, nu? a întrebat Baoyu. Chaisheng a încuviințat din cap. Ăsta e un ciudat, nu face nimica-nimicuța, doar cântă anapoda la muzicuța aia stricată. În colțurile gurii lui Baoyu atârna zâmbetul celui care le pătrunde pe toate. A dat cu piciorul într-o grămadă de pene de găină de pe jos și a zis: Știu, știu că a înăbușit-o în grămada de orez pe verișoara Castronaș.

Cina a fost adusă la masa cea mare. Qiyun a aprins mai întâi bețișoare parfumate și lumânări, oferind sacrificiu pentru spiritele strămoșilor. Toată familia a îngenuncheat, prosternându-se pe rând pe o rogojină, ultimul la rând fiind Baoyu. Baoyu, vino să te închini în fața mamei și a bunicului. Qiyun a stropit pioasă cu rachiu de orez de-a lungul pereților odăii mari din față. Hai! Cere-le să te apere de nenorociri și să te ferească de rele. Baoyu părea ușor încurcat. Până acum m-am închinat numai în sala strămoșilor familiei Lü. Cum ar fi, se cheamă că nu-s de-al locului. Dar, de vreme ce mătușa mă pune să mă închin, o să mă închin. Spunând aceasta, a întins pe jos o batistă, s-a lăsat într-un genunchi și a făcut o plecăciune spre tăblițele memoriale așezate pe o masă. Ceilalți stăteau într-o parte și se uitau. Lui Xueqiao i s-a părut pesemne amuzant, pentru că a pufnit în râs. Qiyun i-a aruncat o privire severă. N-ai minte, ce-i de râs?

Atunci s-a întors și Cinci-Dragoni. Când a intrat, imediat s-a făcut o liniște de nu se mai auzea nici musca – mai era doar sunetul mărunt al lumânărilor roșii arzând în sfeșnice de aramă. Cinci-Dragoni l-a fixat cu privirea pe Baoyu, apoi și-a suflat deodată foarte răsunător nasul și a azvârlit mucii la pământ. Ai venit. Am ghicit eu că o să vii tu odată și-odată la mine. S-a dus în fața mesei și a stins lumânările, după care a stivuit pe jos sacrificiile

și tăblițele strămoșilor. Iar ai venit cu din astea, i-a zis lui Qiyun, mă ia supărarea când le văd. Cine vrei tu să te ajute pe tine? Dacă ăia viii nu pot să te-ajute, la ce folos morții? Vorbind așa, s-a așezat la masă, măturându-i apoi pe toți cu privirea. Mâncați! Oricine ești, tot trebuie să mănânci. De-abia ăsta e lucru adevărat.

La masă, Cinci-Dragoni a ronțăit dintr-un ciolan de porc și a ras în foarte scurt timp două boluri de orez. După ce a terminat, i-a arătat lui Baoyu fundul curat și strălucitor al bolului. Vezi cum fac eu cu mâncarea? Așa o să știi cum mi-am câștigat eu averea. Baoyu a azvârlit o privire înspre bol și a spus: Unchiule, nu-i nevoie să-mi explici, am auzit cum ți-ai câștigat averea. Oricum ai câștigat-o, e mare pricepere să o câștigi. Eu admir oamenii cu pricepere. Cinci-Dragoni a dat din cap cu subînțeles, a pus jos bolul, și-a șters unsoarea de la colțurile gurii cu mâneca și-a zis: Știi, când eram tânăr și aveam parte de-amar, mă gândeam mereu așa – când o să am bani, o să mănânc odată bine-bine, un porc întreg, juma' de vacă și zece boluri de orez. Dar uite că acum, când am avere, nu am așa poftă, mănânc acolo două boluri și-un ciolan, știi? Mă doare sufletul de asta. Baoyu și-a pus jos bolul și bețișoarele și s-a pus să râdă ținându-se cu mâinile de burtă. După multă vreme, s-a potolit cu purtarea aceasta necontrolată și a văzut că nici unuia din familie nu-i răsărise vreun firicel de zâmbet pe față, cu atât mai puțin lui Cinci-Dragoni. Unul din ochii acestuia era șters și fără viață, dar celălalt scânteia cu lumini albe, posomorâte și furioase. Baoyu a schimbat vorba. Picioarele i se zbânțuiau fără socoteală pe sub masă și au dat peste un picior moale și cald. Bizuindu-se pe intuiție, Baoyu a ajuns la concluzia că e vorba de Xueqiao. A împuns-o ușurel cu genunchiul o

dată și încă o dată, iar piciorul nu s-a dat înapoi, dimpotrivă, s-a apropiat și mai mult de el. Cu coada ochiului, a sesizat că Xueqiao se împurpurase la față și că își ferește privirea, în care se afla în schimb ceva de felul dorinței de a se deschide pe care o încearcă o floare.

Pe măsură ce crești, semeni tot mai mult cu Abao. Cinci-Dragoni i s-a pus în cale lui Baoyu în curte. Privirea lui l-a cercetat cu mojicie din cap până în picioare, oprindu-se o bucată de vreme până și pe încrețitura de la prohabul pantalonilor albi ai lui Baoyu. Scobindu-se apoi între dinți, a zis: Știi, nu semeni deloc cu Domnul, ești leit cu Abao.

Cine e Abao? N-am auzit de el.

Un mort. Cinci-Dragoni a cules cu degetele de pe scobitoarea din fildeș un firicel de carne gălbuie și și-a mijit ochiul uitându-se la el. Domnul i-a tăiat sula și mi-a trimis-o mie în dar, ai auzit tu de nostimada asta? Domnul chiar era el nostim uneori, iar Abao era și mai nostim. Corpul și l-a dat la urmă de mâncare la peștii din râu, iar sula la câinii de pe stradă.

Dacă zici așa, se cheamă că e mort de mult, a zis Baoyu moale. Nu mă interesează morții. În treaba asta sunt la fel ca dumneata, mă interesează doar viii.

Lui Xueqiao, trezită de dimineață, i s-a părut că vremea e toropitoare și greu de îndurat. Era adesea așa în anotimpul ploios de la începutul verii. Din fiecare despărțitură de lemn a casei și din fiecare bucată de material din cufere și șifoniere răzbătea un miros greu de mucegai. Xueqiao a deschis toate sertarele și a încercat fiecare haină de vară, în cele din urmă îmbrăcându-se cu o rochie fără mâneci, cu flori albe pe fundal roșu. S-a

așezat apoi pe marginea patului și și-a aranjat părul în coc la ceafă, vârându-și în el o gardenie. S-a uitat după aceea într-o oglinjoară și a hotărât să-și lase părul lung și inelat să curgă liber. Pe când și-l pieptăna cu un șușuit, a văzut piciorul lui Misheng strecurându-se pe sub pătura subțire, ridicând-o. În acest fel, în fața ochilor i-a apărut puțin câte puțin piciorul lui ofilit și încovoiat.

Nu mai da cu pieptenul. Nu știi că fâșâitul de pieptăn îmi dă durere de dinți? Misheng s-a răsucit, iar piciorul și-a schimbat și el unghiul în urma acestei acțiuni, ca un buștean care se rostogolește. Tot timpul faci fel de fel de zgomote și mă trezești!

Și tu tot timpul te iei de mine! Și dacă nu-s cu grijă și trag un pârț, tot mă iei la forfecat, a zis Xueqiao plângăcioasă. S-a dus la fereastră și a continuat să-și pieptene părul – voia să și-l îndrepte și să și-l lege cu funde, cum făceau elevele de la Școala Normală. De mult se gândise să-și schimbe pieptănătura.

Știu eu pentru cine te gătești tu. Misheng s-a ridicat în capul oaselor. După ce a înțeles cum intenționa să se pieptene Xueqiao, l-a cuprins deodată o furie nebună. Otreapă ieftină ce ești, prinde-ți părul în coc. Nu te las să te piepțeni așa. Prinde-l în coc, hai, cum îl aveai înainte o să-l ai și azi, auzi?

Mâna lui Xueqiao și pieptenul din ea s-au oprit la capetele șuvițelor. Umerii ei perfect rotunzi și care păreau aurii au fost cuprinși de un tremur violent. Nimic nu-mi dai voie să fac! A privit în gol înspre piepten. Până și pieptenul vrei tu să-l ai în stăpânire! Parc-aș fi păpușă în mâinile tale, și cum mă pieptăn trebuie să te-ascult pe tine.

Și vrei să n-asculți? Misheng s-a târât până la ea, a apucat-o de braț, i-a smuls pieptenul și l-a aruncat afară,

pe fereastră. După aceea s-a apucat să-i aranjeze părul, făcându-i la întâmplare un coc la ceafă. Uite așa. I-a dat apoi drumul. Otreapă ieftină, așa trebuie să te piepțeni. Nu te piepțeni din nou, așa te duci să-i faci ochi dulci la puiul ăla de lele.

Mai apoi, în cap cu cocul acela urât, Xueqiao s-a pus să aleagă țelină în ușa bucătăriei. Trăirile îi erau la fel de pâcloase precum cerul în anotimpul ploios. Îl afurisea crunt în gând pe Misheng. Ologule, olog de n-o să mori tu de moarte bună ce ești! Deodată l-a descoperit pe Baoyu stând fără zgomot în fața ei. Cum de ți-ai aruncat pieptenul pe fereastră? I l-a înmânat, iar când ea s-a întins să-l ia, și-a tras mâna înapoi și s-a pieptănat cu el de câteva ori. Îmi place pieptenul ăsta. Xueqiao și-a lăsat capul în jos, tot aranjând la țeline. A zis încet: Dacă-ți place, păstrează-l. Baoyu a râs, iar apoi și-a îndesat pieptenul într-unul din buzunarele de la costum. A bâjbâit puțin cu mâna prin acesta până când a dat de brățara de jadeit, pe care a lăsat-o ușurel pe grămada de țelină. Nu iau niciodată pe degeaba lucruri de la o femeie. Uite, îți dau în dar brățara asta, dar nu care cumva să spui la alții. Așteaptă să plec eu și poart-o după aia. Toată fața lui Xueqiao era deja o întindere purpurie. S-a uitat de jur împrejur, iar apoi a acoperit cu un mănunchi de frunze de țelină brățara. Înțeleg, cum să le zic ceva?

Pe când cei doi stăteau de vorbă, soarele a făcut un salt viguros pe cer, iar semnele multe de ploaie au dispărut cât ai clipi din ochi, aerul făcându-se din ce în ce mai încins și mai catifelat. Dinspre prăvălia de orez au răzbătut zgomotele zarvei iscate de sfada dintre primii cumpărători și tejghetari, cu vocea ascuțită a unei femei plângându-se: E negru rău orezul ăsta! Dracu' știe de pe timpurile cărui împărat a mai rămas, de nici șoarecii

nu-l mănâncă! Voi ăștia de la „Gâsca Mare“ faceți și voi fapte din ce în ce mai negre! Auzind zgomot, Qiyun a ieșit din cameră. Văzându-i pe Baoyu și pe Xueqiao în ușa bucătăriei, unul în picioare, celălalt șezând, i-a măsurat vigilentă din ochi, zicând apoi: Baoyu, nu ziceai că te duci să cumperi niște marfă? Hai, du-te și-ntoarce-te repede, că vremea nu-i bună. Nu te uita că a ieșit soarele, că o să dea ploaia asta nenorocită numai ce stăm noi de vorbă.

Baoyu a răspuns ceva cum i-a venit, iar după ce a văzut umbra măruntă și ușor adusă de spate a lui Qiyun dispărând în spatele paravanului, i-a făcut cu ochiul lui Xueqiao. Mergi cu mine la târguieli? Mergem să mâncăm europenește, și după ce mâncăm europenește mergem să ne uităm la filme, și după ce ne uităm la filme mergem la distracție în parc și stăm la palavre după voie. Mie cel mai mult îmi place să stau la palavre cu femeile frumoase.

Trebuie să aleg țelina.

Ți-e frică? Baoyu a privit zâmbind cum mâna lui Xueqiao smulgea frunzele de pe țelină. Ți-e frică de Misheng? Are doar un picior bun, de ce ți-e frică de el?

Xueqiao a încuviințat pierdută din cap, apoi l-a clătinat. În mână cu coșul de legume, s-a precipitat în bucătărie, închizând ușurel ușa acesteia. Luat pe nepregătite, Baoyu a fost lăsat pe dinafară. O putea însă auzi pe Xueqiao vorbind din spatele ușii. Aceasta i-a zis de dinăuntru: Misheng doarme pe săturate dimineața. Și nu intră nimeni în magazie dimineața.

Ținându-și papucii în mână, Xueqiao a pătruns în magazia întunecoasă și l-a văzut pe Baoyu pe o grămadă

înaltă-înaltă de orez, așteptând-o plin de pace ca Sfântul Duh.

Mor, de-abia mai răsuflu, mă ia cu leșin. Xueqiao s-a cățărat pe grămada de orez, l-a mângâiat pe Baoyu pe față și pe gât, amândouă curate și tari, în timp ce respirația îi era întocmai cum și-o simțea, dezordonată și rapidă, cu un miros ca de om aflat pe moarte. Capul i s-a plecat fără forță pe coapsa lui Baoyu, iar din coc i s-au desprins câteva șuvițe în neorânduială, care i-au tremurat bărbatului în fața ochilor. Mai repede, hai, hai, mai repede, te pomeni că nimerește vreunul peste noi. Mi-e frică de nu mai pot.

Fără pripă. În treaba asta nu-i loc de vrie. Baoyu a bătut-o ușurel cu mâna peste fese. Corpul lui răspândea un miros oarecum răcoros de unguent medicinal. Dacă stai să te gândești, e foarte interesant. Eu am venit aici pentru o treabă foarte serioasă și nu mi-ar fi trecut prin cap că tot felul de trebușoare mici o să mă lege de mâini și de picioare. Și uite că acum am întâlnire de taină cu o femeie pe o grămadă de orez. Dacă stai să te gândești, chiar că e foarte interesant.

Mai repede, nu mai vorbi! O să ne audă, nici nu știi tu ce agere le sunt urechile ăstora din familia asta și nici ce otrăviți le sunt ochii. Xueqiao l-a înlănțuit strâns pe Baoyu pe după șale, înecându-se în plâns. Te rog, mai repede, mi-e frică de nu mai pot. Îmi sare inima din piept.

Fără pripă. Când fac treaba asta, nu mă pripesc niciodată. Baoyu a râs deodată. Nu-mi găsesc pistolul. L-am pus în cufărul de piele și l-a luat cineva. Tu ai fost?

Nu ți l-am luat eu, a spus Xueqiao ridicându-și capul și fixându-l nedumerită pe Baoyu. A descoperit că pe fața lui nu se găsea nici urmă de dorință. Deodată a început să regrete partida asta atât de nesăbuită de iu-

bire pe ascuns. S-a tras cu încetul spre altă grămadă de orez și i-a vorbit plină de ură și ranchiună: Ți-ai bătut joc de mine! Ce vrei tu să faci?

Pe toate vreau să le fac. Și pe tine vreau să te fac, nu pleca. Baoyu și-a dat jos pantalonii, și-a lăsat capul în jos și și-a privit membrul, iar pe față i-a răsărit un zâmbet înfumurat. Haide, pe toate știu să le fac foarte bine.

Ușa magaziei s-a deschis cu un scârțâit. Cei doi au încremenit în vârful grămezii de orez. De intrat, a intrat Chaisheng. A năvălit înăuntru cu un pachet la subsuoară și a alergat drept spre un butoi mare, încărcat cu tot felul de lucruri stricate, în care venise acum să ascundă ceva. A îndesat pachetul acela în butoi și, ridicându-și capul, i-a zărit pe cei doi. A socotit că sunt hoți și tocmai dădea să zbiere când Xueqiao s-a rostogolit jos de pe grămada de orez, s-a întins la pământ și i-a cuprins picioarele. Chaisheng, nu striga, a zis cu o voce jalnică, ține cont că-ți sunt cumnată, scapă-mi viața! Chaisheng a văzut limpede că bărbatul de pe grămada de orez e vărul Baoyu și a rânjit. La noi în familie se petrece până peste cap curvăsăreală din asta, unul nu e om cumsecade. Vecinii toți o laudă pe cumnățica mea că e femeie vrednică, dar uite că ea umblă cu bărbați pe grămada de orez. Xueqiao se îneca deja în plânsete, îl strângea de ceasul morții de picioare pe Chaisheng și nu-i dădea drumul. Chaisheng, făgăduiește-mi că n-o să le spui și o să-ți slugăresc toată viața. Îți fac pantofi, îți fac și haine, doar să nu mai zici la nimeni. Chaisheng s-a îndoit de șale și i-a descleștat mâinile lui Xueqiao. Cine pune așa mare preț pe pantofi și pe haine? Doar banii îmi sunt mie de preț. De spus n-o să spun, dar trebuie să te arăți darnică de-o fi să-mi lipsească banii de cheltuială. Spunând acestea, a ieșit, închizând și ușa în urma lui.

Baoyu s-a dat jos de pe grămada de orez, legându-se la pantaloni și arătând cu totul nepăsător. Trăgând-o pe Xueqiao de coc, i-a spus: Nu mai plânge, se vede treaba că tu și cu mine nu suntem sortiți dimpreună. Hai, du-te înapoi la Misheng. Socotește că am glumit cu tine. Îmi place să glumesc cu femeile.

Cu lacrimi în ochi, ea l-a privit mânioasă, a scuipat o dată înspre fața lui calmă și blândă, iar după aceea s-a năpustit cu mare iuțeală afară din magazie, cu papucii în mână.

Când i-a venit ziua lui Baoyu să plece, Qiyun i-a pus pe Misheng și pe Chaisheng să-l conducă la gară. Misheng nu s-a învoit să meargă – de la început și până la sfârșit nutrise o adâncă ostilitate față de Baoyu. Să-l petrec la cimitir m-aș duce, dar să-l petrec când se întoarce la Shanghai nu vreau. Qiyun n-a avut ce face și s-a hotărât să-l conducă ea însăși, deși erau mulți ani de când piciorul nu-i mai călcase dincolo de poartă.

Ricșa ieșise de pe Strada Cărămidarilor și străbătea ulițele înguste și înghesuite din nordul orașului, când Qiyun a descoperit că Baoyu are o expresie neliniștită pe față și că aruncă mai mereu o privire în spate. Ce e? Ai pierdut ceva? Fața lui Baoyu părea ușor palidă sub soarele din crucea amiezii, iar degetele îi păcăneau pe valiza din piele. Mă urmărește cineva, cineva urzește ceva împotriva mea pe drum. Qiyun s-a întors și ea să se uite și, în afară de traficul și mulțimile extrem de vioaie în începutul de vară, n-a remarcat nimic. Nu mai te gândi la vrute și nevrute, ești nepotul lui Cinci-Dragoni. Care om de pe fața pământului îndrăznește să urzească ceva împotriva ta? Baoyu a râs fără zgomot. Dar dacă unchiul e ăla care urzește ceva împotriva mea? Qi-

yun a încremenit, apoi a întors din nou capul, uitându-se înspre cei câțiva oameni din depărtare îmbrăcați în cămăși negre. N-o să cuteze. Șed lângă tine, cum o să cuteze? Un firicel de păr dacă îndrăznește el să ți-l atingă, mă pun cu el pe viață și pe moarte, așa bătrână cum sunt. Ricșa a trecut de o răspântie, iar pe când ricșarul mergea cu mare atenție printre tarabele cu fructe de pe cele două laturi ale uliței, Baoyu i-a strigat deodată: Cotește, mergem în port! Qiyun l-a privit uimită. De ce mergem la râu? Nu te-ntorci la Shanghai? Sigur că mă întorc, dar vreau să mă întorc cu corabia.

Debarcaderul era neobișnuit de gălăgios și de mizer. Încruntată, Qiyun ședea pe singurul loc lipsit de cotețe pentru găini și de găinaț de rațe, ștergându-se de sudoare. Pe când Baoyu își cumpăra bilet de la ghișeu, Qiyun i-a văzut pe cei îmbrăcați în cămăși negre fulgerând pe lângă ea și și-a adus aminte că erau câțiva dintre ticăloșii din Frăție. Animalele astea! Scrâșnind din dinți, și-a slobozit așa ocara – acum era încredințată că Baoyu rostise adevărul. Și-a amintit de multele lucruri încâlcite și amare din trecutul familiei și ochii i s-au înroșit fără voie. Când Baoyu s-a apropiat cu biletul ținut strâns în mână, Qiyun i-a prins capul în brațe. Nu-ți fie frică, i-a zis, dacă animalul ăla face vreo mișcare azi, o să merg cu tine în moarte, oricum m-am săturat de viață. Baoyu și-a plimbat biletul peste bărbia foarte puțin proeminentă, s-a uitat prevăzător de jur împrejur și a spus: Dar eu nu vreau să mor. Mare nedreptate ar fi să mor acum, mai am treburi mari de făcut pe lumea asta.

În nordul orașului a răsunat o salvă înăbușită de tunete, iar ploaia a început să cadă foarte repede. Soarele continua să lumineze cu mare strălucire, dar peste prelatele corăbiilor și pe pământ se auzea deja răpăitul ploii.

Sala de așteptare, primitivă și înghesuită, era năpădită de putoarea iscată de păsări, trupuri omenești și țigări proaste. Qiyun și Baoyu au trecut prin acest loc acoperindu-și nasul. S-au îndreptat prin ploaie către un vapor vechi, cu vopseaua toată împestrițată. Au rămas în picioare pe chei, conversând. Nu mai urc, a zis Qiyun, mă doare capul groaznic și m-a mai și murat ploaia. Te pomeni că mă-mbolnăvesc să pic la pat când mă-ntorc acasă. An de an mi-e mai rău cu sănătatea. Deodată a simțit că ceva o izolează de ploaia și soarele de deasupra capului. A văzut că doi bărbați în cămăși negre, apăruți nu se știe când, deschiseseră deasupra capului ei și al lui Baoyu o umbrelă. Trăgând o sperietură, a întrebat: De ce-ați venit? Cine v-a zis să veniți după noi? Cei doi și-au întors capul și au privit spre mașina neagră parcată pe chei. Domnul Dragoni a venit și el. Ne-a zis că trebuie să-l conducem la el pe tânărul domn Lü.

În mână cu un pistol, Cinci-Dragoni s-a strecurat afară din mașină. S-a apropiat legănându-se, aruncându-i apoi pistolul lui Baoyu: Prinde-l! Lucrul se întoarce la stăpânul lui. Să socotești că azi ți-ai luat viața înapoi.

Știam că dumneata mi-ai furat pistolul. Baoyu a scos din buzunar o batistă albă și a șters meticulos mânerul din email, punând după aceea pistolul în valiză.

Am vrut să te pun jos pe drum chiar cu pistolul tău, dar acum, gata. Cinci-Dragoni a scos un pumn de orez dintr-un săculeț de pânză, și l-a îndesat în gură și a început să-l clefăie. Nu-mi place s-ajung să nu mai am loc de întors. Da' cum poți tu să fii așa nărod să vii pe moșia mea ca să-mi iei tu mie capul? Unde mai pui că-ți sunt și unchi, și iepurele nu-și roade iarba de lângă casă. Cum de-ai putut tu să te socotești să-mi iei capul?

N-am făcut una ca asta. Ți-am spus, am venit acum doar să vă văd și, cu acest prilej, să mai iau și niște marfă.

Nu mă prosti. Cinci-Dragoni a scuipat afară resturile de la orezul crud. Zâmbetul îi era plin de înțelegere și batjocură. Până și cum te-ai strecurat tu afară din burta maică-tii mi-e cu deosebire de limpede. Am trecut mai multe poduri în viața asta decât ai bătut tu drumuri. Nu poți tu să mă prostești. Și chiar de mi-a rămas doar un ochi, dacă vreunul are gând de ceva, îl ochesc și știu. Nimeni nu mă prostește pe mine.

Fața albicioasă și delicată a lui Baoyu s-a ridicat ușor, iar ploaia încețoșată a începutului de vară dimpreună cu lumina soarelui i-au scăldat uniform corpul. În câteva zile, pe costumul lui cel alb apăruseră deja negreală și încrețituri. Jumătatea de față pe care o avea îndreptată spre soare se aurise; jumătatea cealaltă se găsea cufundată în întuneric. Și-a scuturat ușor praful negru de pe mâneci și și-a ridicat capul, privind spre cerul învăluit de ploaia măruntă. Ciudată mai e vremea asta, a zis ca dus pe gânduri. Spunând aceasta, și-a apucat valiza și s-a suit pe puntea de urcare pe vapor. În rândul oamenilor care se zoreau să plece, pasul lui era singurul relaxat și plin de elasticitate, iar silueta sa continua să transmită un mesaj misterios.

Uită-te la umerii puișorului ăstuia de lele, se lasă și la el înspre dreapta. Până și la mers seamănă cu Abao. Și uite așa se prelinge el ușurel de-aici, a continuat Cinci-Dragoni spre Qiyun, și uite așa mai îngădui eu o rădăcină a relelor.

Qiyun n-a zis nimic, s-a întors cu spatele la vapor și a început să se șteargă fără oprire la ochi cu batista. Era cuprinsă de o tristețe fără margini. Când a auzit sirena răsunând de trei ori și scârțâitul vaporului vechi

îndepărtându-se greoi de debarcader, deodată s-a golit de simțiri și s-a umplut de solemnitate. Bine c-a plecat. Și-a scos din buzunar o cutie de alifie și și-a dat pe tâmple. Să nu vină nimeni să mă vadă. Cu inimă curată sau cu gând mincinos, nimeni nu-mi trebuie.

Am o presimțire. De-o fi să paț ceva în zilele de-o să mai vină, hotărât o să fie pentru că puișorul ăla de lele a urzit el ceva. Am văzut în ochii lui, le-a zis Cinci-Dragoni ciracilor, că de-adevăratelea mă urăște, așa cum îi uram eu altădată pe Abao și pe Domnul. Vântul bate azi într-o parte, mâine bate-ntr-alta. Dacă stai să te gândești, ciudată mai e lumea asta. Și nostimă. Și înfricoșătoare.

Zilele în care Xueqiao a stat cu mare strângere de inimă au continuat o vreme, dar mai apoi femeia a început treptat-treptat să se liniștească. Se părea că Misheng nu era câtuși de puțin la curent cu fapta necurată a nevestei. De fiecare dată când venea anotimpul cel plin de ropote de ploaie, poftele lui erau deosebit de intense, iar Xueqiao, nutrind și compasiune profundă, și părere de rău, îl stârnea frecvent. În anotimpul ploios, erau amândoi gălbejiți și trași la față, lăsând la iveală fel și fel de urme ale desfrâului. Naifang a văzut-o pe Xueqiao clătind odată în curte o grămadă de chiloți și a întrebat-o: Ce-i la voi acolo? Cum cade noaptea, începe miorlăiala de pisici, și-i așa de mare, că mi se ridică tot părul din cap. Xueqiao s-a uitat la chipul care parcă zâmbea și parcă nu al lui Naifang și a priceput limpede ce voia să spună. I-a întors-o la fel de usturător: La voi tot nu e liniște, ce mai contează ceva miorlăială de pisici? Orișicât, e mai plăcută nițel la auz decât bătaia și ocările și decât toate plânsetele și scandalurile. Naifang a ocolit-o

rușinată pe Xueqiao și ligheanul ei, mergând spre bucătărie. Purta o pereche de pantaloni scurți din stambă. Părea să-și fi schimbat formele, sarcina îi era deja foarte evidentă. A intrat în bucătărie și a început să caute de mâncare, neîmpăcându-se deloc cu gândul că pierduse în fața lui Xueqiao. A zis de dincolo de fereastră: Și ce dacă mă bate Chaisheng zi de zi? Că tot eu port în mine sămânța familiei. Eu nu-s găină de-aia de cotcodăcește mereu și nu face ouă. Și de mă omoară în bătaie, tot n-are de ce să-mi crape obrazul.

Mâinile lui Xueqiao s-au oprit pe scândura de frecat rufele. A privit indignată spre fereastra întunecată a bucătăriei, a vrut să spună ceva, dar într-un târziu nu a mai zis nimic. În fapt, nu avea deloc pornirea să se prindă în acest război al vorbelor izbucnit în chip de neînțeles între cumnate. În tot anotimpul ploios, gândurile îi zăboviseră la Baoyu. Îi era teamă că Chaisheng are să-i dezvăluie lui Naifang ce se întâmplase în magazie, dar se părea că o asemenea grijă era inutilă. Naifang sigur nu știa, pesemne că Chaisheng își ținea promisiunea, pesemne că era toată ziua cu șleahta lui de jucători și că uitase de treaba ei cu Baoyu. Și-a cufundat mâinile în spuma de la săpunul de rufe, și-a văzut degetele înroșite de la apă care semănau cu niște pești înotând printre haine și și-a adus aminte deodată de mișcarea cu care Baoyu își dăduse pantalonii jos pe grămada de orez. Această mișcare o întrista și acum la fel de mult.

Brățara o ascunsese într-un coș de bambus, cu câteva haine vechi deasupra. Coșul îl ținea întruna încuiat în șifonier. Era cel pe care îl folosise pe vremea când vindea flori. Era lucrat cu mare artă, iar modelul era și el special, drept care Xueqiao nu se îndurase să-l arunce. Punând înăuntru brățara, îi încredințase un firicel nelimpede

de simțire, subțirel și plăpând și pe care oricine putea să-l rupă cu ușurință. De fiecare dată când se afla în fața acestui obiect pe care i-l dăruise Baoyu, simțea cum parcă o ciugulește o suferință în străfundurile trupului – cea stârnită de dinții ascuțiți ai păcatului, care îi mestecau cu cruzime neprihănirea, reputația și visele ascunse pe care nu le putea pune în vorbe.

A închis ușa camerei și a încercat prima oară brățara. Nu știa de unde vine, se temea însă mult să nu o vadă Misheng. Gelozia acestuia era intensă și distructivă, îngrozind-o adânc. S-a rezemat de ușă și și-a ridicat încet mâna cu brățara pe ea. Lumina verzuie și cristalină fulgerată de aceasta a șovăit încet în aer, iar în închipuirea femeii a apărut un membru foarte mare de bărbat care, scânteind și el cu o lumină măruntă smaraldie, se înălța ușurel și minunat, plutind în văzduh. Xueqiao și-a închis ochii și iluzia a dispărut. A auzit cum de afară răsună iarăși un răpăit de ploaie – ploua din nou. În aerul umed, a simțit deodată un miros vegetal greu, de mult pierdut: era parfumul acru al gardeniilor putrezite. Pe vremuri, când vindea gardenii pe străzi, pe cele care îi rămâneau le întindea pe pervazul ferestrei. Își amintea că după burnițele de noapte, buchetele acelea aromate de flori albe răspândeau mai mereu un parfum din acesta putred.

Capitolul unsprezece

Într-o zi de iulie, avioanele japoneze venite de dincolo de fluviu au bombardat partea de nord a orașului. O bombă a căzut peste vechea pagodă de pe Strada Cărămidarilor. După un zgomot uriaș, localnicii au văzut pagoda prăbușindu-se asemenea unui om bătrân și prefăcându-se într-o grămadă de moloz – fel de fel de resturi de cărămizi și lemne rupte. Copiii mai tari de înger s-au repezit într-acolo de cum s-a terminat bombardamentul, în căutarea clopoțeilor de vânt vechi de ani și ani, pe care i-au dus în cele din urmă pe toți la casele lor.

Mulți bătrâni care nu aveau ușurință la mers și-și aveau sălaș pe lângă vechea pagodă au murit în acest bombardament neașteptat. Strada Cărămidarilor a fost năpădită de groază și confuzie. Unele prăvălii s-au închis, cu proprietarii luându-și toată familia după ei și refugiindu-se la țară. Misheng a rămas în picioare la intrarea în prăvălie, uitându-se la oamenii care zumzăiau ca muștele și țâșneau plini de încordare pe ulițele înguste. S-a uitat și la piciorul lui cel beteag și deodată a conștientizat profund pericolul excepțional pe care îl reprezenta pentru el haosul războiului. A intrat în prăvălie, unde nu se afla nimeni. Toți se duseseră să vadă cadavrele celor uciși de explozii. Qiyun se afla în odaia din față bând un decoct de cătină amestecată cu ginseng,

despre care se spunea că ar putea să-i vindece durerile de cap. Cine-a murit în explozie? a întrebat. Am auzit că a murit și jupâneasa de la prăvălia cu de toate. Misheng a încuviințat din cap. Au murit o grămadă. Qiyun a pus jos bolul de medicamente. Așa-i trebuie jupânesei de la prăvălia cu de toate. De mult am zis eu că pe una ca ea o s-o trăsnească s-o facă bucăți. Știam eu că așa crezi, a spus el, ce n-ai da tu să moară toți de pe lumea asta și să mai rămâi doar tu.

Vremea a fost extrem de încinsă în zilele de după bombardament. În prăvălia de orez pândeau peste tot curenți fierbinți asemenea unor flăcărui, iar lui Misheng i se scurgeau pe spatele gol broboane frânte de sudoare. Mergea impacientat încoace și-ncolo prin odaia mare din față. N-ar trebui să ne ferim și noi la țară? Am auzit că și mâine o să vină avioanele japonezilor. Qiyun s-a păstrat tăcută o clipă, iar mai apoi a zis: Viața și moartea le hotărăște Cerul. Când vrea Cerul să mori, nimeni nu se poate feri. N-o să mă duc la țară să mă chinui pe acolo. Dacă e să mă feresc, o să mă feresc în sicriu. Așa o moarte ușurează mult lucrurile și voi nici n-o să trebuiască să mă mai vegheați până la sfârșit. Misheng s-a uitat pieziș și cu mare răceală înspre mama lui, ștergându-și apoi cu un prosop umed sudoarea de pe frunte. Spui numai baliverne. Știi doar că piciorul nu mi-e bun și nu pot s-o iau la fugă. Când o să dea cu bombele, primul de-o să moară eu o să fiu. Qiyun a împins furioasă la o parte bolul de medicamente și a spus, privind spre piciorul cel beteag al lui Misheng: Numai când te văd și mă cuprinde dezamăgirea. Ia nici nu mai vorbi tu cu mine! Pe-o fiară ca tine numai taică-tău poate s-o aranjeze. Mă doare capul, n-am putere să-ți mai zic. Misheng și-a înfășurat prosopul pe mână, iar după aceea

l-a scuturat foș-foș prin aer. Vrei să-mi rupă și celălalt picior? Gândul nu-i rău. Zicând asta, a biciuit cu prosopul într-o vază verzulie, de porțelan, aflată pe masă, care a căzut cu zgomot la pământ, spărgându-se în câteva bucăți. Una dintre acestea a căzut la picioarele lui Qiyun.

Când Xueqiao s-a întors, Misheng își recâștigase treptat-treptat calmul și ședea întins pe coridorul umbros, cântând la muzicuță. Au pierit mulți în bubuitură. E îngrozitor. Xueqiao părea cu totul înspăimântată. Zdruncinându-l fără oprire de umeri pe Misheng, a continuat: Și tu mai ai chef de cântat? Dacă vin iarăși japonezii cu avioanele să dea cu bomba, noi ce ne facem? Misheng a dat la o parte mâna transpirată toată a lui Xueqiao. Ce ne facem? Stăm întinși și așteptăm să murim. Dacă ne ducem așa toți deodată, nici unul nu iese în pagubă.

După câteva zile, treburile legate de război din nordul orașului s-au molcomit, oamenii n-au mai descoperit pe cer înspăimântătoarele umbre negre ale avioanelor japoneze, iar prăvăliile de pe Strada Cărămidarilor și-au tras cu cea mai mare grijă scândurile din uși. Oamenii prăvăliilor ședeau uneori pe trepte cercetând cerul, dar acesta își recâștigase liniștea. Soarele încins al verii se găsea suspendat într-o întindere de albastru-deschis, aruncând o căldură clocotitoare, cum de mulți ani nu se mai văzuse. Strada Cărămidarilor cea veche răspândea peste tot o putoare de gunoi, care făcea muștele să zboare ocupate și trecătorii să umble bezmetici pe caldarâmul fierbinte ca un fier înroșit. Era o vară neobișnuit de încinsă, iar lucrătorii cu mare experiență din prăvălii comentau în fel și chip despre vreme și mersul lucrurilor, cu toții fiind de părere că verile cele mai fierbinți sunt mai mereu și veri periculoase și cu multe evenimente.

Când a venit raidul aerian, Cinci-Dragoni se afla pe Ulița Norilor Smaraldii din sudul orașului, lenevind. Când a auzit zgomotul motoarelor de avion, a ieșit dezbrăcat din cameră pe coridor și a tras câteva focuri înspre cele două avioane, care au zburat pe deasupra locului. Știa că era lucru fără rost și fără câștig. Coridorul era plin de prostituate și clienți cu hainele în neorânduială, iar unii, când l-au văzut pe Cinci-Dragoni, au slobozit câte un râset reținut. Ochiul tulbure al acestuia s-a tras înapoi și i-a privit mânios. A ciocănit crunt de câteva ori cu mânerul pistolului de balustrada sculptată. Râdeți, ai? Dacă aveam eu avion, peste toți dădeam cu bomba să vă omor, să vă văz eu dacă tot mai erați voi în stare să râdeți. A luat la țintă un lampion care atârna de streașină și a tras un foc înspre el, iar în lampionul rotund s-a făcut o gaură arsă. După aceea, Cinci-Dragoni a mers pe coridor sub privirile holbate ale tuturor. În timp ce se freca cu mânerul pistolului între picioare, a adăugat: Ăl mai mult vă urăsc eu pe ăștia ca voi care faceți gura mare să râdeți ca proștii. Face să fii așa bucuros că dai bani să te joci cu o p... împuțită? Face să fii așa bucuros că nu dai bani să-mi vezi mie sula? Pfui, pe lumea asta nu-i nimica să te facă bucuros.

Cinci-Dragoni a ridicat paravanul din mărgele de sticlă și a văzut-o pe Finuța stând în picioare, sprijinită de fereastră, în timp ce iscodea afară cu privirea și totodată își scotea din ea niște boabe de orez, pe care le așeza pe pervaz. Ce s-a întâmplat? A murit cineva? Punându-și pe el nădragii, Cinci-Dragoni i-a zis: Aproape. Din ce poate să ți se întâmple, moartea e lucrul cel mai ușor. A fixat o clipă silueta rotunjoară și albicioasă a Finuței, iar în creier i-a încolțit deodată o idee neobișnuită. S-a apropiat de pervaz și a apucat mâna aceea de

boabe năclăite de orez și i-a dus-o grav femeii la buze. Mănâncă-le. Finuța a încremenit un moment și, instinctiv, și-a închis strâns gura. A zis apoi: Ești tare ciudat. N-am mai avut niciodată un mușteriu ca tine. A vrut să fugă, dar Cinci-Dragoni a înhățat-o și i-a descleștat gura cu mânerul pistolului, vărsându-i apoi orezul bob cu bob înăuntru. Pe fața lui rece ca gheața a răsărit un zâmbet blând. Mănâncă. Uitându-se la boabele de orez picând fără zgomot în gura roșie ca focul a Finuței și în jos prin gâtlejul ei, a spus: Uite de-abia ăsta e un lucru de te face bucuros.

Ulicioara Norilor Smaraldii se afla lângă șanțul de apărare a orașului, iar după-amiază, la ora cu toropeala cea mai mare, Cinci-Dragoni avea obiceiul să facă o baie în el. Prin despărțiturile dintre case se puteau vedea trecătorii cuprinși de panică de pe străzi. În depărtare, o fabrică bombardată continua să ardă, în timp ce în aer plutea un miros înecăcios de salpetru ars. În spatele ferestrelor ornamentate ale caselor de pe ulicioară răsunau încă o dată muzicile și cântările. Cântecelele din sud ale prostituatelor semănau cu zumzăitul monoton al unei mașinării vechi. Cinci-Dragoni înota în largul lui prin apa verde închis, pe suprafața căreia pluteau pete de petrol. S-a gândit o clipă la ce înseamnă războiul și la câștigurile și pagubele pe care i le aduce, dar într-un sfârșit i s-a părut că întreaga chestiune e cu totul nelimpede și că e mai bine să nu se mai gândească la ea. Din depărtare venea plutind un pepene din care fusese scobită afară toată pulpa. A înotat până la el și și-a cocoțat coaja de pepene pe cap. Acțiunea aceasta l-a făcut să-și amintească de copilăria petrecută în Satul cu nuci – amintirile legate de lucrurile de demult puteau oricând să-și întindă ramurile și tendoanele și să-i încâlcească

firul liber al gândurilor. Tot în apă sunt, după atâția ani, uite că tot plutesc pe o apă mare. Dintr-odată a simțit o groază inexplicabilă față de revărsarea de apă de jur împrejurul lui. Și-a aruncat de pe cap pepenele care deja putrezise și a înotat cu viteză spre mal. S-a așezat pe treptele de piatră de acolo și, cu ochii la apele care se umflaseră mult peste vară, și-a reamintit de satul lui natal, de Satul cu nuci, și de felul în care apa cea de nicăieri nelipsită îl împinsese pe el la cheiul privat de la poalele Uliței Norilor Smaraldii. Tot în acest moment, Cinci-Dragoni a simțit și primul val de împunsături în partea de jos. Și-a întins mâna să se scarpine, iar împunsătura s-a preschimbat într-o mâncărime ciudată și mai greu de suportat. Pe suprafața membrului său mare, negru-roșiatic, apăruseră niște pete stranii în formă de flori de prun.

Unul dintre membrii Frăției a venit în fugă de-a lungul malului, aducând vestea că Strada Cărămidarilor fusese bombardată. Cinci-Dragoni părea că n-a auzit. Ședea rătăcit pe treptele de piatră, ținându-se cu o mână de chiloții largi. Vino încoace, ia uită-te și zi-mi ce mi-a crescut pe sulă. Cinci-Dragoni s-a examinat meticulos, în timp ce-și scrâșnea dinții de aur. Asta e boală murdară! Curvele astea împuțite de fuți la ele și tot nu le omori au cutezat ele să mă îmbolnăvească pe mine cu din asta? Cum de-au cutezat să urzească așa ceva împotriva mea?

În acea noapte, o ceată de oameni îmbrăcați în cămăși negre au dat iama printr-un număr de bordeluri din zona de sud a orașului. Au luat cu ei toate prostituatele cu care fusese Cinci-Dragoni, plătindu-le la plecare madamelor prețul pe trei zile. La început nimeni n-a dat atenție trebii, iar patroanele au socotit că fac o

afacere grasă. Trei zile mai târziu, o servitoare bătrână de pe Ulița Norilor Smaraldii s-a dus la chei să spele oalele de noapte, iar când și-a băgat peria în apă a dat înăuntru peste un obiect moale. L-a împins cu peria, iar obiectul a plutit în sus, dovedindu-se a fi cadavrul umflat și alb al unui înecat. După ce i-a trecut panica, servitoarea a recunoscut-o pe Finuța, care fusese și ea luată de pe Ulița Norilor Smaraldii.

Faptul că opt prostituate muriseră înecate în șanțul de apărare a orașului a creat o vreme senzație în vara acelui an, devenind subiectul de discuție cel mai înspăimântător și mai misterios pe care îl abordau oamenii pe când pălăvrăgeau noaptea la răcoare. Un eveniment excepțional conține întotdeauna anumite aspecte excepționale aflate sub semnul întrebării – de pildă, acum, boabele de orez descoperite în cadavre. Femeile socoteau că boabele acestea sunt de neconceput acolo, asta deși tot nu puteau să ierte, chiar și cu opt prostituate moarte, păcătosul comerț cu carne vie din zona de sud a orașului. Punctul central din discuțiile bărbaților era *cine făcuse treaba asta sau de ce o făcuse.* Mulți ghiciseră deja că era vorba de Cinci-Dragoni și de Frăția lui cu nume așa de rău. Cei ce știau bine anecdotele despre bandiții locului povesteau mai departe în șoaptă vorbele despre experiențele și excentricitățile legendare ale lui Cinci-Dragoni, accentuându-i apăsat chemarea către răzbunare și metodele folosite în acest scop, amândouă ieșite din comun, și pomenind și felul în care se înălțase printre bandiți pornind de la două duble de orez. Numele lui Cinci-Dragoni îi trezea pe oameni ca o bucată de gheață în zăpușeala zilelor de vară. Unii făceau ocol și se duceau să cumpere orez de la prăvălia de pe Strada Cărămidarilor, anume ca să vadă cu propriii lor ochi chipul

personajului legendar Cinci-Dragoni. Acesta se arăta însă rar în prăvălie, drept care oamenii îi vedeau în loc pe ceilalți membri ai familiei, cu expresiile lor deprimate și mișcările pline de indolență – de pildă pe jupâneasa Qiyun, așezată pe un scaun de răchită, luându-și medicamentele, pe Misheng, șchiopul care suduia toată ziua de mama focului, sau pe Naifang, cu burta ei țuguiată și sprâncenele mereu încruntate.

Pe Strada Cărămidarilor se dusese vorba că Cinci-Dragoni urmează să meargă la pușcărie. O mașină neagră de poliție chiar s-a oprit pe Strada Cărămidarilor și o ceată de polițiști au dat năvală în prăvălia de orez „Gâsca Mare". Cei din prăvăliile vecine s-au înghesuit cu toții în poarta prăvăliei de orez, iscodind înăuntru cu privirea. Mai apoi, i-au văzut pe polițiști ieșind afară în bună rânduială, fiecare dintre ei cărând un sac de orez. În spatele lor, Cinci-Dragoni îi conducea cu mâinile împreunate în semn de salut. Tejghetarii au ajutat la urcarea sacilor în mașină, iar aceasta a plecat în trombă. Apucându-se de prohab și scărpinându-se, Cinci-Dragoni a urlat către doi fierari: Veniți pe la mine nițel mai încolo să facem câteva mâini de *mahjong*. Azi am sărăcit, așa că hotărât o să am mare noroc la joc.

Mai apoi, ziarele locale au dat altă explicație cu privire la moartea prostituatelor. Ziceau ziarele că atunci când au bombardat avioanele japoneze, au murit nenumărați oameni de rând, printre care și cele opt prostituate care înotau prin apa șanțului de apărare a orașului.

Boala secretă l-a obligat pe Cinci-Dragoni să se cuibărească acasă ca să se îngrijească de sănătate în liniște. Și-a întins o rogojină la umbra unui copac din curte, stând întins toată ziua pe pământ și dormind. În ulmii

de dincolo de zid cicadele zumzăiau fără întrerupere. Toți cei din prăvălie s-au obișnuit treptat-treptat să meargă în vârful picioarelor, ca să nu-i tulbure lui Cinci-Dragoni somnul cel îndelungat din zilele de vară.

În fapt, acesta era pe jumătate treaz, iar în somnul lui închipuit și confuz auzea adeseori tot felul de zgomote iluzorii. A auzit-o pe Zhiyun cum îngână în partea cealaltă a curții un cântecel popular ațâțător. A auzit și corpul greu al mortului Abao căzând cu un bufnet de pe zidul curții, în timp ce pantofii lui negri de piele păreau să calce pe marginea rogojinii. A mai auzit și tusea firavă a jupânului Feng când stătea să-și dea sfârșitul și a auzit și pocnetul pe care l-a făcut ochiul lui când i l-a scobit acesta, spărgându-i-l tot. Aceste zgomote îl împiedicau să se liniștească și îi mai și agravau mâncărimea cea ciudată și suferința. I se părea că durerea aceasta măruntă și greu de pus în cuvinte depășește de departe rănile făcute de pistol, mușcătură sau zgâriere de altădată. A tunat și a fulgerat față de doctorii itineranți pe care îi chemase. Se îndoia de artele și leacurile lor așa de amestecate și pestrițe, ajungând chiar să creadă că boala i se înrăutățește de la atâta lecuire. În cele din urmă, i-a alungat pe toți doctorii aceștia itineranți care se tot băteau cu pumnii în piept garantând că vindecă orice boală și a început să se doftoricească singur. Și-a amintit de metoda tradițională după care se tratau în Satul cu nuci rănile de la bolile lumești – se puneau semințe de pătlagină și pilule întăritoare făcute praf în alifie de Zhenjiang, se așeza o clipă pe foc, iar apoi se dădea foarte fierbinte pe locul vătămat. Când a făcut aceste operații, s-a ținut departe de cei ai casei. A rămas în picioare în mijlocul camerei, măsurându-și înfățișarea într-o oglindă mare. Înfățișarea aceasta era fără îndoială stranie și

vrednică de râs: avea mâinile și picioarele dezvoltate și vânjoase, carnea de pe burtă îi rămăsese fermă și puternică, însă membrul și-l avea înfășurat temeinic în alifie roșie. Era ca toți oamenii, dar era și diferit, căci Cinci-Dragoni nu era întreg, își pierduse un ochi bun și un deget cu totul nevinovat. Pesemne că în chinurile acestei boli secrete avea să-și piardă și viața? După un atac de depresie, și-a descoperit, calm, greșeala de neiertat. De la început, inima lui socotise că orașul și viața de la oraș îi sunt dușmani, însă trupul îi venise la ele, se apropiase de ele, iar la sute și mii de soiuri de ispite e greu să rezistți. Nu femeile îi făcuseră lui rău – și-a dat seama că un fel anume de viață și un fel anume de vise îl vătămaseră.

Făcându-și vânt cu un evantai din papură, Qiyun a intrat în casă și s-a uitat pieziș la Cinci-Dragoni, păstrându-se încruntată. N-are rost ce faci. Nu-s leacuri să-ți vindece ție boala aia murdară. Ți-am zis eu de mult, viața ți-e sortită să-ți fie plină de împuțeală, dar și bine apărată. Și uite că alții nu pot ei să te vatăme, te vatămi tu singur. Cinci-Dragoni a pufnit, continuând pe un ton plin de întristare: Chiar că le știi, ești o vrăjitoare. Deci carevasăzică acuma stai și-aștepți ca să mă îngropi? Qiyun, fără nici o expresie pe față, s-a dus la fereastră și a rulat draperia de bambus care bloca soarele. Eu n-o să te îngrop. Nici pe mine nu vreau alții să mă îngroape. Când o să îmbătrânesc, o să mă călugăresc. Nu am eu nădejde în băieți, și în tine, nici atât. Mi-am cumpărat deja loc de veci în grădină la călugărițe. Cinci-Dragoni a slobozit un zâmbet plin de subînțeles: Se vede treaba că ești cu capul pe umeri și să știi că așa-s și eu. Ascultă aici, dacă mi-o fi să mor, o să mor la mine în Satul cu nuci, și știi de ce? Mi-e frică să nu-mi faceți

trupul fărâme-fărâmițe, că sunteți în stare. Viu, vă e la toți frică de mine, mort, la nici unul n-o să-i mai fie.

Qiyun n-a mai spus nimic. A fluturat din evantai gonind cu el o muscă, apoi a plecat fără zgomot din cameră. Câteva fuioare de vânt s-au înghesuit înăuntru pe fereastra din sud, la fel cum s-au înghesuit și zumzăitul cicadelor din ulmi și curenții de aer rămași la fel de încinși în asfințit. Cinci-Dragoni s-a dus la fereastră și a auzit din curte sunet de apă stropind ceva. Misheng ținea sus în mâini un lighean de apă, din care vărsa câte puțin. Xueqiao tocmai se spăla pe cap, iar părul ei lung și negru ca pana corbului plutea într-un lighean de aramă asemenea unor plante acvatice. Într-o cameră din aripa de nord, Chaisheng și Naifang montau gramofonul de-abia cumpărat, iar o voce masculină în falset ba se întrerupea, ba continua, ca un suspin. Ăștia sunt urmașii mei și cei din familia mea, e familia mea de la douăzeci de ani. Cinci-Dragoni s-a simțit deodată străin de toate și a început să se întrebe dacă acest tablou al vieții de familie e adevărat sau înșelător. Pesemne că întreaga prăvălie de orez e o plăsmuire mincinoasă și doar mâncărimea de pe membru și treaba de acolo sunt lucruri limpezi și în care te poți încrede. Atâția și atâția ani. Nu mai era băiatul acela de prăvălie neînsemnat și vrednic de milă din zilele de altădată, dar uite că suferea acum de *o nouă durere*. Cu inima frântă, și-a închis ochii, iar senzația de noapte întunecoasă l-a cuprins din nou. Prin aerul încins și prin mintea lui goală, a căutat sunetul clopoțeilor de la vechea pagodă. Știa că aceasta pierise deja în focurile războiului, dar sunetul de clopoței de care îi era dor tot reverbera clar și melodios în acest asfințit de vară. În afară de asta, auzea sirenele îndepărtate ale trenurilor și zgomotul roților izbindu-se de șine.

Pentru Cinci-Dragoni, locul în care se afla era mereu un vagon de tren, unul care se hurducă și se cutremură tot timpul. L-a învăluit o amețeală apărută dintr-odată. A făcut câțiva pași, zdruncinându-se tot și ținându-se cu amândouă mâinile de capul pe care-l simțea așa de greu. Felul acesta de a merge relua modul în care se cățărase hoțește în acel tren încărcat cu cărbuni din urmă cu mulți ani. Ca să-și alunge amețeala, și-a ridicat palma și s-a lovit peste obraji. A auzit un sunet neobișnuit și cele două rânduri de dinți de aur pe care îi avea în gură i s-au separat de gingii și i s-au lăsat, desprinși, în zona de sub limbă. Și-a băgat degetele înăuntru ca să-și apese dinții strâns la loc, iar senzația resimțită când degetele i-au alunecat peste foița de aur a fost neobișnuit de mângâietoare și plăcută. S-a gândit deodată că dinții lui de aur sunt probabil cea mai mare alinare de care avusese parte pe lumea asta. Peregrinările de atâția ani, suișurile și coborâșurile erau ca un vis, ca un fum. Sângele lui de om din Satul cu nuci era la fel de cleios, în vară corpul lui se acoperea de broboane la fel de mari de sudoare, iar putoarea picioarelor lui odată scoase din pantofi îți muta la fel de mult nasul, însă acum avea două rânduri de dinți de aur adevărați, lucitori și scânteietori. Pesemne că asta era singura schimbare însemnată. Pesemne că era de-adevăratelea cea mai mare alinare din viața asta.

Xueqiao era ca o pasăre speriată. De fiecare dată când își amintea întâlnirea aceea amoroasă nedusă până la capăt de pe grămada de orez, simțea ca un fel de împunsătură în spate. Venirea și plecarea lui Baoyu, amândouă zorite, semănau cu un vis înspăimântat sau poate cu o capcană frumoasă – Xueqiao căzuse în ea, iar cerul

pe care îl putea zări dinăuntru era gălbui și neliniștitor. Umbre periculoase se țeseau strâns prin fiece ungher al prăvăliei, stârnite mai ales de amenințarea de moarte reprezentată de Chaisheng. În zilele zăpușitoare de vară, Xueqiao se spăla și se îmbăia frecvent, folosindu-se de apa proaspătă și răcoroasă din fântână ca să se păstreze calmă și să cugete la situația ei și la strategiile pe care trebuia să le adopte. Considera că tot Chaisheng este cheia problemei. Spera uneori că acesta o să rămână veșnic în sălile de joc sau de fumat opiu sau, cel mai bine, după cum se întâmpla adeseori acolo, că tovarășii de joc o să-i înfigă în piept câteva cuțite. În acest fel, pericolul în care ea se găsea ar fi pierit.

Dar Chaisheng n-a lăsat-o, iar într-o zi, pe când femeia spăla zarzavaturi la bucătărie, a pătruns pe tăcute înăuntru și s-a pus să chicotească. Xueqiao a înțeles imediat că lucrul de care-i era cel mai frică urma să se întâmple. Chaisheng i-a cerut o sută de yuani, spunându-i că e vorba de o datorie la joc și că îi trebuie pe loc.

Mă împingi să-mi caut singură moartea. Xueqiao s-a înroșit la față, și-a stăpânit indignarea și l-a rugat cu blândețe: Lasă-mă câteva zile și ți-i dau. Știi că la noi toți banii îi are în mână Misheng și n-o să-mi dea cu nici un chip atâția bani fără o pricină anume.

Atunci închipuie tu un motiv. Zi-i că a murit taică-tău și că ai nevoie de bani, că trebuie să alergi iute acasă la înmormântare.

Doar că tata n-a murit. Xueqiao dădea să se mânie, dar curând și-a coborât iarăși tonul, de teamă că Naifang, din camera ei din aripa de nord, o să le audă discuția. Chaisheng, suntem rude, altădată ți-am făcut și încălțări, nu trebuie să mă silești așa. Chiar n-am bani, în afară de mărunțiș și de banii de mâncare pe fiecare

lună. N-am pus niciodată deoparte, dacă nu mă crezi, îți dau portofelul să te uiți în el.

Se vede treaba că nu te învoiești să mi-i dai. N-are a face, nu te silesc. Chaisheng i-a împins la o parte lui Xueqiao mâna cu care ținea portofelul, plecând repede afară. Nu-i deloc greșit când se zice că femeile au părul lung și mintea scurtă. Nu eu te silesc pe tine acuma, tu mă silești pe mine.

Xueqiao a pus jos portofelul și vânăta pe care le ținea în mâini și s-a repezit să-l prindă pe Chaisheng. Din cauza panicii și a cochetăriei forțate, fața îi era foarte urâtă. A apucat mâna lui Chaisheng și a ridicat-o cu încetul, oprind-o în cele din urmă pe sânii ei plini. Bani n-am, a zis cercetând plină de speranță reacția bărbatului. E bine dacă-ți dau asta?

Mâna lui Chaisheng a rămas înlemnită pe sânii ei. După o clipă, a lăsat-o jos și a zis scuturând din cap: Nu vreau asta, asta nu mi-e de folos ca ban. Vreau doar bani, dacă n-ai bani, dă-mi zorzoane, că dacă le pui amanet, se fac și ele bani.

Voi, ăștia din familia Feng, sunteți care mai de care mai crâncen și care mai de care mai lacom. Disperată, Xueqiao a oftat și, urmând îndemnul lui Chaisheng, s-a gândit la brățara de jadeit. Îți dau o brățară, face mai mult de o sută de yuani. Dar trebuie să-mi făgăduiești că n-ai să mai vii să mă storci de bani. Dacă mai vii, n-o să am încotro și o să mă omor, stai să mă vezi tu!

Cei doi au încheiat în cele din urmă tranzacția în bucătărie. Când au ieșit, unul după altul, dinăuntru, au fost zăriți de Naifang. Rezemată de pervazul ferestrei, i-a luat la întrebări cu glas tare: De ce vă fereați voi acolo așa la bucătărie? Fără să se schimbe deloc la chip, Xueqiao i-a răspuns: Era un șoarece acolo, i-am zis lui

Chaisheng să-l omoare. Naifang i-a măsurat bănuitoare cu privirea și a râs rece. Era o șoricioaică în călduri? Trebuia să-l chemi pe bărbată-tău s-o omoare, de ce l-ai chemat pe-al meu? Xueqiao n-a găsit potrivit să se mai apere, s-a prefăcut că n-a auzit și a trecut iute-iute prin curte. Vocea ascuțită a lui Naifang a urmărit-o ca o viespe, nelăsând-o și neslăbind-o. Ducându-se apoi în mijlocul curții, Naifang a scuipat foarte sonor: Stricato fără obraz ce ești, îi faci ochi dulci lu' bărbată-meu!

Xueqiao s-a ascuns în spatele ferestrei din odaie, ascultând-o pe Naifang în timp ce-și făcea numărul. Scutura foșnitoare din tot corpul. Ocările lui Naifang le-a auzit și Misheng. Acesta, cu fața lividă de enervare, a tras-o în sus de pe scaun pe Xueqiao, privind-o mânios. Ce-ai mai făcut? Chiar nu te fuți de-ajuns, de-l vrei până și pe Chaisheng? Într-un sfârșit, femeia s-a pus să plângă cu suspine, bătând apoi din picior. Născocește, nimica n-am făcut! Dacă și tu mă asuprești, o să mă omor, stai să mă vezi tu! Misheng a închis cu un pocnet fereastra, plin de mânie, tăind astfel vocea lui Naifang din curte. Și-a înhățat apoi de păr soția și i-a privit fața scăldată toată în lacrimi. Dacă de-adevăratelea ai făcut una ca asta, pe loc mă duc să-ți aduc un capăt de funie. Bârna casei e de-ajuns de înaltă și funie avem din destul.

Într-un sfârșit, curtea s-a liniștit din nou. Naifang l-a văzut pe Cinci-Dragoni ieșind și a rămas pe loc, tăcând mâlc. Nici el n-a zis nimic, ședea cu mâinile în șold în mijlocul curții privind înspre cer. Un miros ciudat plutea indistinct dinăuntrul pantalonilor lui de mătase albă. Naifang și-a acoperit nasul și s-a strecurat în camera din aripa de nord. Își vărsase de-ajuns supărarea. Trăgându-și corpul greoi, s-a dus în spatele patului mare și a tras cu cuțitul o linie orizontală pe cadrul lui. Erau deja

cinci linii acolo, ceea ce arăta că scandalurile mari stârnite de ea în prăvălia de orez ajunseseră la cinci. Naifang ținea minte învățătura specială pe care i-o împărtășise mama ei. Așa îi spusese jupâneasa de la prăvălia de sicrie fiicei sale: Dacă vrei să nu se ia de tine în familia Feng, trebuie să știi să faci tărăboi. Toți oamenii caută pricină la cei slabi și se tem de cei puternici, așa că ăla de te provoacă, la ăla îi faci tărăboi. Când o să ajungi la zece tărăboaie d-astea, n-o să mai cuteze să-ți caute pricină.

Câteva zile mai târziu, jupânul de la prăvălia de amanet „Înflorirea" a venit la prăvălia de orez, căutându-l pe Cinci-Dragoni. Acesta nu se lămurea despre ce e vorba, până când proprietarul magazinului nu a scos la iveală o brățară de jadeit și a pus-o pe masă, zicând: Pe-asta a zălogit-o domnul cel tânăr. Mi-a fost teamă să nu fie vreo moștenire prețioasă de familie și n-am îndrăznit s-o primesc zălog, dar tot i-am dat pe ea o sută de yuani. Acuma dacă Domnul Dragoni ar vrea să o răscumpere, mi-ar lua o piatră de pe inimă. Cinci-Dragoni a apucat brățara și s-a uitat la ea, aruncând-o înapoi pe masă după aceea și încruntându-se nerăbdător: Nu mi-am bătut niciodată capul cu flecuștețe și nimicuri din astea, du-te și vorbește cu Qiyun. Lui Cinci-Dragoni brățara i se părea cunoscută, dar nu-și amintea pe mâna cărei femei o văzuse. Îi fuseseră mereu nesuferite podoabele acestea femeiești care te împovărează și nici nu au vreo valoare practică. Reacția lui Qiyun i-a confirmat dubiile profesionale jupânului de la prăvălia de amanet. După ce a luat brățara, Qiyun i-a dat foarte repede banii de răscumpărare, o sută cinci yuani. Pe când își număra banii, jupânul a auzit-o pe Qiyun lăcrimând ușurel. Sărmana de tine, Zhiyun, dacă duhul nu ți s-a risipit, vino

înapoi, vino să vezi fiarele din familia Feng! Jupânul de la prăvălia de amanet era prieten de mulți ani cu cei din prăvălia de orez, o cunoscuse pe Zhiyun și auzise povestea morții ei tragice în reședința domnului Lü. În ușa prăvăliei, s-a oprit să-și reamintească o clipă fața lui Zhiyun; în mod regretabil, nu și-o amintea deloc. Zhiyun murise deja de atâta vreme, iar chipul ei frumos și farmecele ei de toate felurile se destrămaseră ca un fum odată cu trecerea anilor, pierzându-și orice semnificație pentru bărbații aflați în viață.

La început, Chaisheng s-a jurat că nu a amanetat brățara, dar mai apoi, presat de întrebările lui Qiyun, n-a mai avut încotro și a spus adevărul. N-a pomenit despre cum surprinsese adulterul din magazia de orez, fie pentru că Xueqiao era de față, fie pentru că voia să-și lase ocazia de a o șantaja și altă dată. În fața tuturor, a arătat-o pe Xueqiao. Cumnata mi-a dat-o în dar. După ce a spus asta, și-a luat borcanul cu greieri și a ieșit pe ușă.

Adevărul dezvăluit de Chaisheng era de fapt doar jumătate, dar această jumătate îi făcuse deja pe ceilalți membri ai familiei să rămână cu ochii holbați și gura căscată. Prima a pornit la atac Naifang, care l-a privit sfidător pe Misheng, aflat într-o parte. Ai auzit sau nu? Cumnata i-a dat o brățară lui frate-tău! Misheng, ea îți pune coarne și tu o ții în brațe ca pe-o comoară zi de zi? Bărbat se cheamă că ești tu? Din gâtlejul lui Misheng s-a învălmășit afară un sunet, apoi bărbatul a ieșit afară tăcut. A găsit un topor pe o stivă de lemne, a luat și funia cu care erau legate niște vreascuri și s-a întors iarăși în odaia mare din spate. Qiyun i-a ieșit în față să-l împiedice, dar el a împins-o de s-a clătinat. Qiyun s-a pus să strige: Moarte de om, iar vrei să faci moarte de om!

Misheng i-a azvârlit funia la picioare lui Xueqiao și a spus cu voce răgușită: O fac eu sau o faci tu? Alege. Oricum, de mâna mea și-a găsit moartea și Castronaș. Nu mi-e frică să plătesc cu viața, tot ies în câștig, două vieți pe una. Xueqiao și-a lăsat capul în jos și s-a uitat la funie, mușcându-și buzele și socotind cum să răspundă în acea clipă de pericol. A ridicat funia cu vârful piciorului și a trimis-o înapoi lângă Misheng cu o lovitură, spunând apoi tare și cu mare stăpânire de sine: De ce v-ați băgat voi toți așa dinții în mine și nu-mi dați drumul? Nu eu i-am dat brățara lui Chaisheng, el *mi-a furat-o. Mi-a furat-o*, cum să i-o dau eu lui? Misheng a încremenit, apoi a pipăit tăișul toporului. Unul dintre voi minte, sau poate mințiți deopotrivă. Așa că o să vă ciopârțesc pe amândoi, că o să ies în câștig cu două vieți, face.

În sfada bezmetică din odaia din față, Qiyun și-a păstrat limpezimea și a pus întrebarea-cheie: de unde avea Xueqiao brățara de jadeit? Xueqiao a ținut-o una și bună că o găsise, o găsise în magazia de orez. Qiyun i-a țintuit cu severitate fața. Xueqiao, pe-ăla de face prea mult pe deșteptul îl pierde deșteptăciunea. Baoyu o fi el departe, la Shanghai, dar untdelemnul iese întotdeauna la suprafață. Fii cu grijă, fii cu grijă să nu-l superi pe Buddha și să te trăsnească. Cu o față abătută, i-a scos afară pe Misheng și pe Naifang, a închis ușa de sticlă cu grilaj, iar după ce a luat un bol de leacuri și a băut din el câteva guri, i-a spus lui Xueqiao: La început socoteam că ești ascultătoare de părinți și ai minte în cap, dar acum se vede treaba că m-am înșelat. Pesemne că printre cei ce intră în prăvălia asta nu se află oameni buni. Așa ne e nouă scris în familia Feng. Xueqiao n-a zis nimic, bătălia aprigă și epuizantă pe care tocmai o purtase o făcea să pară istovită și slăbită. La drept vorbind, eu știu că

Baoyu ți-a dat brățara, iar deșucheturile voastre le-am aflat eu de mult. A continuat: Rușinile din familia Feng chiar sunt prea multe, nici nu mai am obraz să zic mai departe. Xueqiao și-a închis îndurerată ochii, și-a amintit de scena întristătoare din magazia de orez, și-a amintit de expresia și mișcările pline de aroganță și batjocură ale lui Baoyu când își dăduse jos nădragii și și-a simțit iarăși inima făcută bucăți și toate năzuințele risipite. Vocea cu care a început să se apere suna ca un geamăt de boală: *Nedreptate! Toți îmi faceți mie nedreptate!*

În acest moment, Qiyun a aruncat spre ea fiertura de leacuri din bolul plin pe jumătate și a văzut lichidul maroniu împroșcând fața palidă a lui Xueqiao și scurgându-se în jos, șerpuitor, de parcă ar fi fost sânge. Aceasta i-a potolit încet-încet sentimentele de ură și dezgust. În cele din urmă, a zis dusă pe gânduri: Bărbații din familia noastră sunt toți niște lepădături ucigașe, iar femeile niște otrepe fără obraz. Așa ne e nouă scris. Ce rost are să mai proptesc eu lucrurile?

Xueqiao era ca o pasăre speriată. Simțind-o că avea vină, toți membrii familiei din prăvălia de orez și-au sporit presiunile, fiecare în felul său. Lui Xueqiao nu-i păsa de felurile în care Naifang bătea în fiecare zi șaua ca să priceapă iapa, și nici de modul în care Misheng abuza de ea cu pumnii sau în cele ale patului. Cel mai mult îi era frică tot de Chaisheng, îi era teamă că acesta avea până la urmă să spună despre treaba din magazia de orez.

N-am pus de-ajuns preț pe tine! Nu mi-a trecut prin minte că o să le întorci tu de-o să mă scoți pe mine vinovat, i-a spus Chaisheng scrâșnind din dinți. Ești bună de plată, o sută de yuani!

Chaisheng, nu mă urî, n-am făcut-o anume, a spus Xueqiao cu fața plină de îngrijorare. Justificarea ei părea palidă și fără forță. Ești bărbat, să ți se pună așa nițel în cârcă nu-i lucru de căpătâi, dar la mine e nenorocire – n-aș mai avea obrazul să trăiesc.

Numai cu gândul la tine ești! a râs rece Chaisheng. Negoțul nostru trebuie să meargă mai departe, iar tu ești nevoită să-mi dai o sută de yuani. Altminteri mă duc pe uliță și spun la fiecare murdăria ta.

Xueqiao s-a uitat deznădăjduită și necăjită la bărbat. În mână ținea o gardenie gălbuie. Mâine, așteaptă până mâine. A rupt apoi petalele gardeniei și le-a aruncat pe jos una câte una. O să găsesc eu un fel să-mi achit datoria la voi.

A urmat o noapte nedormită, una fără pereche de sufocantă. Într-o prăvălie atât de mare, nu adia nici un firicel de vânt. Dinspre grămezile de orez din magazie veneau în zbor roiuri de țânțari, care dădeau năvală peste familia ce dormea afară, în aer liber. Membrii acesteia dormeau pe pământ, pe paturi de bambus și pe scaune de răchită. În afară de Cinci-Dragoni, care sforăia deja, ceilalți își vărsau toți ranchiuna pe vreme și pe țânțari. Qiyun a dat foc la pelin ca să afume țânțarii, dar, în mod ciudat, fumul n-a avut nici un efect, țânțarii continuând să se rotească zumzăind prin aer. Mare bazaconie și asta! Qiyun a privit cerul de un roșu întunecat al nopții de vară și și-a zis: Nici n-a dat dogoarea aia mare și uite cât e de cald! E ciudat rău anul ăsta. Cred că ne cam paște și urgia cerului, și nenorocirea oamenilor.

S-a gândit așa o vreme la poverile de pe inimă și s-a uitat la cerul care era deja o întindere de negureală groasă. Vântul întârzia să apară. O zi așa de caldă o să-i

bage în mormânt pe bătrânii de-s slăbiți la trup. A agitat din evantaiul ei de papură, s-a uitat de jur împrejur la cei din familie și a descoperit deodată că Xueqiao nu se afla în curte. Unde ți-e femeia? l-a întrebat pe Misheng. Cum poate să stea în odaie?

Nu știu, a răspuns nedeslușit Misheng, gata să adoarmă.

Nu și-o pune capăt zilelor? Ia du-te și uită-te. L-a împuns cu mânerul evantaiului, însă Misheng nu s-a mișcat, replicând la fel de nedeslușit: Facă ce-o vrea.

Nu vreau mort în casă în zi așa de caldă. Șoptind așa, Qiyun s-a ridicat și s-a dus la fereastra odăii de la miazăzi, a ridicat paravanul și s-a uitat înăuntru. Xueqiao ședea pe pat, privind în gol. Lumina gălbuie a lămpii trecea prin roiuri rotitoare de țânțari și scălda pielea netedă și fină a lui Xueqiao. Stând așa, nemișcată, femeia semăna cu un om de hârtie îngălbenită. Qiyun a mai văzut pe pat un coș de flori din răchită, mititel și meșteșugit. Una din mâinile lui Xueqiao era vârâtă dintr-o parte în el. Qiyun își amintea că Xueqiao venise doar cu acest coș după ea când se măritase; în coș erau îngrămădite niște flori roșii, sub care se afla orez alb ca zăpada. Zestrea aceasta simplă și sordidă parcă îi prevestise drumul prin viață de mai târziu, plin de hârtoape. Qiyun nu avea însă cum să ghicească gândurile de acum ale lui Xueqiao. În această noapte sufocantă, întru totul ieșită din comun, cei din prăvălia de orez se plângeau și dădeau vina pe alții și nu-și găseau deloc pacea. Xueqiao în schimb stătea de una singură în cameră, cu o expresie la fel de calmă ca a apei liniștite.

În faptul zilei, dinspre uzinele chimice din nord-vest au venit câteva pale de vânt, aducând cu ele un miros neobișnuit. Sub adierea lui, cei din curte dormeau în

sfârșit buștean. Xueqiao a ieșit din odaie îmbrăcată în rochia piersicie pe care o iubea cel mai mult, a dat ocol în tăcere oamenilor din curte, a intrat în bucătărie și a început să spele orezul, după care a deschis ușa plitei. Ce faci? Qiyun se trezise speriată de frânturile de zgomot venite dinspre bucătărie. Fierb terciul, a răspuns încet dinăuntru cealaltă, nu așa mi-ai zis ieri? Vocea îi părea răgușită și îndepărtată. Fă-l mai apos puțin, a zis Qiyun întinzându-se la loc. În toropeala ei, i s-a părut că o vede pe Xueqiao ieșind pe ușă, cu coșul de flori în mână. Silueta nedeslușită a rochiei piersicii a fulgerat prin prăvălie, apoi nu s-a mai zărit.

La micul dejun, Xueqiao încă nu se întorsese, dar nimeni nu a acordat vreo atenție faptului. S-a dus la târguieli, lăsați-o, hai să mâncăm. Vorbind așa, Qiyun a început să umple bolurile cu terci. Terciul era într-adevăr și apos, și lipicios, ceea ce a obligat-o pe Qiyun să admită că Xueqiao era măiastră la treburile casei. Primul și-a ridicat bolul Cinci-Dragoni, care, după ce a luat o gură, a scuipat-o imediat. Ce-i cu gustul ăsta? Cinci-Dragoni și-a pus bolul și bețișoarele jos și a zis încruntând din sprâncene: N-are gustul care trebuie, cine l-a fiert?

N-o fi spălat bine orezul. Qiyun a luat și ea o gură. Sau s-o fi amestecat în coș otravă de șoareci. Chiar e nițel ciudat la gust.

Nu mâncați terciul. Aduceți pisica să-l guste. Cinci-Dragoni s-a ridicat să caute pisica galbenă a casei, dar aceasta fugise nu se știe unde. Nimeni nu mai știa ce să facă. Deodată Misheng a ridicat oala și a aruncat ce era în ea pe zidul curții, în timp ce buzele îi tremurau: E șoricioaică! Aseară a băgat frica în mine că vrea să ia șoricioaică! Nu mi-a trecut prin minte că o s-o pună în oala de terci. O vreme, toată familia a privit încremenită

terciul. Naifang s-a pus să țipe. Ce femeie plină de hainie, uite ce ticăloșie a putut să pună la cale! Doar CinciDragoni n-a scos nici o vorbă. S-a apropiat și a luat terciul de pe jos, punându-l înapoi în oală. Să vină ea înapoi, că o pun să-l mănânce pe tot.

Dar Xueqiao s-a dus și nu s-a mai întors. Cineva le-a spus celor din prăvălia de orez, care o căutau pe străzi, că a văzut-o în mână cu un coș de flori, mergând spre gară.

Tu unde zici că s-a dus? l-a întrebat Chaisheng pe Misheng.

Să se ducă unde-o vrea, mi-i totuna. La o adică, mai cheltui niște bani să-mi iau altă femeie. Misheng a cules un colț de cărămidă de pe jos și a bătut cu el în trunchiul unui copac de la marginea drumului. Dacă știam că o să fie așa, o ciopârțeam eu de mult pe otreapa asta ieftină.

Eu știu unde s-a dus. S-a dus la Shanghai după Baoyu. Chaisheng s-a uitat la clădirea negru-cenușie a gării din depărtare, pe chip cu o expresie și vicleană, și goală.

Capitolul doisprezece

Vremea încinsă i-a agravat boala lui Cinci-Dragoni. Ulcerațiile din partea de jos a corpului s-au întins treptat pe coapse și mai sus de buric. Uneori, muștele se învârteau în jurul lui și se lăsau zumzăind pe el. Aveau chiar marea îndrăzneală să i se strecoare în pantalonii scurți din mătase, largi pe corp. Cinci-Dragoni se scărpina smintit pe pielea deja vătămată. În depresie și disperare, auzea pașii părelnici ai morții vânturându-se și șovăind în jurul prăvăliei.

A stăruit să se doftoricească singur. După ce a renunțat la alifia de Zhenjiang și la pătlagină, a apelat la oțetul vechi de ani de zile produs manual în prăvălia de sosuri și murături. Turna în fiecare zi două oloaie de oțet într-o albie mare de lemn, iar după aceea se scălda înăuntru. Era încredințat că această rețetă tradițională îi micșorează durerile, dar după ce și-a făcut socoteala bășicilor în formă de floare de prun care i se răspândiseră pe tot corpul, nu și-a putut ușura grijile și groaza din inimă. Oțetul de un roșu întunecat se unduia în albie alături de trupul lui, care suferise atâta amar de răni, și alături de inima lui, care purta în ea atâtea greutăți. A descoperit și că, de la boală, tot slăbește cu încetul. Plutind așa ca o creangă uscată de copac prin oțetul de un roșu întunecat, l-a văzut pe tânărul care cu mulți ani

înainte își luase tălpășița din Satul cu nuci – își croia drum prin apele nețărmurit de mari, trecea peste orezul și bumbacul care putreziseră de la apă și dădeau să moară, zorea pe drumul plin de gălăgie și înghesuială pe care oamenii își căutau scăparea. Acel tânăr avea mădulare agere și zdravene și ochi plini de năzuințe scânteind cu raze albe – cât de mult îmi place de el, cu ce drag mi-l aduc eu aminte! Cinci-Dragoni s-a stropit ușurel cu oțet pe față și pe corp, iar mirosul iritant l-a făcut să izbucnească într-o tuse violentă. S-a străduit din răsputeri să controleze asocierile cu moartea stârnite de tuse, încăpățânându-se să rememoreze drumul pe care oamenii își căutau scăparea în mijlocul potopului. Drumul era plin de cadavre și de ucigași, de sărăcie și de jaf. Oamenii chinuiți și de foame, și de frig tot căutau grămezi îndepărtate de orez – eu am găsit una mare, de orez alb ca zăpada, care durează și nu se micșorează. Doar că nu știu cât de lung e drumul și nu știu unde mă duce să-mi aflu odihna și să mă îngrop.

Prăvălia de orez era la fel de ticsită de orez și de târne, și la fel de plină de localnici care cumpără și de tejghetari care vând orez. Treburile lumii omenești erau nespus de multe, prăvăliile și atelierele strânse ciorchine pe Strada Cărămidarilor își aveau suișurile și coborâșurile lor, dar vechea prăvălie de orez se arăta mereu stabilă și înfloritoare. Câtă vreme țăranii s-au bucurat de recoltă bogată, oamenii nu s-au preocupat de foamete, strâns de provizii și speculă. Când însă focurile înfricoșătoare ale războiului s-au întins la sud de Yangzi, iar pe străzile orașului și la debarcader au apărut soldații japonezi cei scunzi și mustăcioși, oamenii au țâșnit încă o dată în prăvălie ca să cumpere orez. Tuturor le era limpede că orezul e temeiul vieții. Qiyun ședea în spatele tejghelei,

încercată de trăiri ambigue – iscodea, fie fericită, fie îngrijorată, mulțimile din prăvălie. A auzit deodată un zbierăt prelungit și hodorogit răzbătând din camerele din spate, care i-a băgat în sperieți pe toți cei din prăvălie. Numai Qiyun a ignorat zgomotul, se obișnuise cu felul acesta în care Cinci-Dragoni își revărsa durerea.

Iarăși țipă. Să nu merg să văd ce-i cu el? a întrebat încet tejghetarul Wang, apropiindu-se de Qiyun.

Lasă-l în pace. Boala asta e greu de îndurat și dacă nu țipi, și dacă țipi. La tejghea, Qiyun făcea inventarul la orez. A zâmbit reținut și a zis apoi: Sfârșitul eu de mult i l-am prevăzut. Ăi de fac fel și fel de rele nu mor ei de moarte bună.

În aceste zile când Cinci-Dragoni zăcea bolnav acasă, raporturile de forțe dintre bandele din zona de nord a orașului au cunoscut evoluții dintre cele mai încurcate și mai amestecate. Banda Verde s-a pus cu arme și bagaje sub protecția japonezilor încartiruiți aici, în timp ce Frăția portului, care ținea de Banda Roșie, n-avea nici cea mai vagă idee ce să facă, ținând cont de mersul acesta al lucrurilor. Membrii ei au venit la prăvălie să îi ceară sfatul lui Cinci-Dragoni, cel ros de boală, iar acesta, întins în albia mare de lemn plină ochi de oțet roșu, și-a privit rece și aspru ciracii cuprinși de panică. Pentru mine, lucrul de căpătâi e acum să mă fac bine. În privința trebii ăsteia, hotărâți voi singuri. Doar să rămâneți în viață, în rest, dați-vă cu cine vreți.

După luna a opta, mersul lucrurilor a devenit și mai haotic. Într-o zi, din turnul de observație construit de japonezi la uzinele chimice a zburat un glonț, care a străpuns scândurile groase de brad ale porții prăvăliei de orez, lăsând în ele o gaură rotundă. Qiyun s-a schimbat la față de frică și a tot stăruit ca Cinci-Dragoni să se ducă

să vadă gaura de glonț, tânguindu-se: Tu ne bagi în bucluc! Te tot ferești în albia aia și nu mai ieși de-acolo, da' vrei să murim noi în locul tău. Dacă chiar e cu moarte de om, noi ce ne facem? Cinci-Dragoni s-a așezat în albia lui de oțet frecându-se pe burta ulcerată și a părut cu totul indiferent. E un glonte rătăcit, nu-i nimica de spaimă. De spaimă e glontele ăla de-i cresc ochi. Dacă mă ia la țintă pe mine, n-o să nimerească el peste tine. Nu pricepi tu lucrurile astea. Femeile îți bagă otravă în terci, dar că-s multe feluri de-a ucide pe cineva nu pricep ele. Qiyun a aruncat cartușul în oțetul în care se scălda Cinci-Dragoni, iar acțiunea i-a stârnit acestuia o izbucnire de furie. A întins mâna și a luat din spatele albiei un mauser. Fir-ar mă-sa, crezi că dau să mor? Crezi că acuma poți să mi te sui în cap să mă călărești? A luat o mână de oțet roșu și a stropit-o pe Qiyun. Dacă mai vii să mă zgândări, o să-ți pun p... aia bătrână la pământ dintr-un foc!

Oriunde se ducea, Cinci-Dragoni își lua acum cu el mauserul nou-nouț. Chiar și când dormea în curte la răcoare, își punea mauserul lângă pernă. Îi legase și mânerul de unul dintre degete cu un fir roșu, asta ca să se păzească de poftele lui Misheng și ale celuilalt față de arma aceasta. Mersul haotic și foarte schimbător al lucrurilor, precum și dispoziția lui de om curajos, dar care îmbătrânește, l-au îmboldit să-și ia măsuri de precauție. A făcut planuri minuțioase pentru fel și fel de întâmplări neprevăzute, iar într-o noapte a omorât cu un foc bătrâna pisică galbenă a familiei. În gură cu un pește sărat, pisica sărise zidul și de-abia atinsese pământul când a fost ucisă de Cinci-Dragoni. Zgomotul i-a trezit pe toți, înspăimântându-i. Qiyun a sărit din patul ei de bambus. Ai înnebunit? De ce-ai tras cu pistolul? Cu ochii pâcloși

de somn, Cinci-Dragoni a arătat spre pisica moartă. Credeam că e Abao, credeam că a venit Abao. Chiar c-ai nimerit peste un duh! Mai bine omoară-ne uite așa pe toți și gata! Cinci-Dragoni și-a luat pistolul, a închis ochii și s-a răsucit o dată cu greutate pe rogojină. Am crezut că e Baoyu, mi s-a părut că l-am văzut pe Baoyu sărind înăuntru. La piept cu mauserul, a îngânat apoi către sine: Sunt dușmanii mei. Mai devreme sau mai târziu, tot o să vină ei.

Pisica galbenă îi fusese dragă lui Qiyun. A doua zi, a pus-o într-un coș și s-a dus la șanțul de apărare a orașului. A dat drumul cadavrului în apa de un verde negruliu, inundată de miros rău, și a văzut cum gunoaiele care pluteau la suprafață l-au prins între ele, ducându-l departe. În mână cu coșul gol, a rămas în picioare pe mal, plângând înfundat și cercetându-se pe dinăuntru. Oricine din prăvălie ar fi pățit ce pățise pisica, nu e sigur că i s-ar fi frânt inima așa. Demoralizată și mâhnită an după an, a descoperit că nu mai e chip să-și țină în frâu sentimentele.

După ce-au plecat din prăvălie, cei din Frăție n-au mai dat nici un semn. Cinci-Dragoni era preocupat de câștigul de pe urma unui transport de opiu. Credea că o să i-l trimită potrivit înțelegerii, numai că a așteptat multă vreme și fără folos. Ieșindu-și întru câtva din fire, l-a trimis pe Chaisheng la Frăție ca să ia banii, spunându-i: Ține minte, un firfiric să nu lipsească. Vezi să nu pună nimic deoparte pentru ei și nici tu să nu faci vreo nefăcută pe drum.

Chaisheng s-a întors acasă cu nasul vânăt și fața umflată și plină de sânge și s-a repezit drept în odaia de la miazănoapte, unde s-a pus pe bocit, răcnind înspre tatăl

său: Nu mi-au dat banii, ba mi-au și dat un toc de bătaie. Cinci-Dragoni s-a cățărat în picioare din albia cu oțet. Zi mai încet, cine nu ți-a dat banii și cine ți-a dat un toc de bătaie. Chaisheng a bătut din picior, arătând alandala spre fereastră. Ceata aia care venea să te caute des pe tine au zis că, dacă te duci acolo, o să ți-o iei și tu la fel. Cinci-Dragoni a rămas prostit în picioare în albia cu oțet, mascându-și cu o mână părțile rușinoase. După ce s-a păstrat tăcut preț de o clipă, s-a așezat din nou în albie. A dat din mână spre Chaisheng. Du-te, am priceput. Du-te și spală-te de sânge pe față. Nu-i mare lucru. Oamenii care cer să le plătească alții datoriile mai primesc și bătaie. Nu-i mare lucru o bătaie.

Cinci-Dragoni a simțit deodată că oțetul roșu din jurul corpului său devine clocotitor de fierbinte. Fiece petic de piele se jupuia de pe el în fierbințeala aceea, răsucindu-se în sus puțin câte puțin, ca zugrăveala de pe un colț de zid întunecat și jilav sau ca frunzele de salcie arse de soarele încins. A scos un țipăt înnebunit și a fugit din oțetul în care se îmbăiase o jumătate de vară. A rămas în picioare pe pământ și a văzut unduirile precipitate ale oțetului din albie, după ce-l zdruncinase cu corpul. Fața lui oglindită înăuntru s-a înnegrit ușor, schimonosindu-se în pas cu unduirile oțetului.

În curte a răsunat o serie de pocnete clare – Chaisheng spărgea vasele goale de oțet făcute grămadă lângă zid. Cu sentimentul de umilință și indignarea încă nepotolite, a ridicat alte câteva sus-sus deasupra creștetului și s-a oprit numai după ce-a mai făcut țăndări încă cinci, dintr-o suflare.

Când un munte stă să cadă, se găsesc mulți să-i dea un brânci, nu-i mare lucru. Plin peste tot de pete roșii lăsate de oțetul de orez, Cinci-Dragoni s-a dus în curte.

Picioarele lui desculțe călcau, fără să simtă ceva, peste cioburile care umpleau locul. Când Qiyun a venit în grabă din prăvălie, Cinci-Dragoni ședea de unul singur în curte, uitându-se cu palma la ochi spre cerul în asfințit, în timp ce din gură tot mormăia ceva.

De câtă vreme n-am mai ieșit? Mă înăbuș de m-apucă nebunia. Lumea de-afară m-a uitat la chip pe mine, Cinci-Dragoni, a zis el privind spre cer.

Care chip? Qiyun a măturat cioburile într-un făraș, a zdroncănit mătura de zid și a zis: Ești plin peste tot de bube, nu ți-e că o să râdă de tine când o să ieși?

Unde e locul cel mai înalt de la noi din casă? Nu vreau să ies, vreau să văd ce schimbări au mai fost pe-afară.

Afară e la fel. Oamenii vin toți să cumpere orez, pe ulițe e zarvă mare și japonezii au omorât o femeie de era grea pe un pod, dintr-un foc au luat două vieți, a zis Qiyun pusă pe vorbă. Lumea asta o ia veșnic razna, ăia de-ar trebui să moară uite că nu mor, iar ăia de n-ar trebui uite că mor.

Te-am întrebat unde e la noi în casă cel mai sus? De unde se vede limpede ce schimbări mai sunt pe-afară?

Na, proptește-ți o scară și suie-te pe acoperiș. Cel mai înalt e acoperișul magaziei. Răstindu-se așa, Qiyun a plecat să arunce gunoiul. I se părea că Cinci-Dragoni e din ce în ce mai ciudat la fire. Erau soț și soție de atâția și atâția ani, dar ea tot nu-l pătrunsese de-a binelea pe omul acesta venit din Satul cu nuci și inima lui de neînțeles. În timp ce ducea gunoiul, Qiyun a luat în considerare încă o dată o problemă concretă – o dată ce boala rușinoasă și ucigătoare o să-l ducă pe Cinci-Dragoni în iad, să veghez sicriul și să-mi plâng bărbatul? A scuturat din cap. S-a gândit că n-o să plângă și că, în loc de

asta, o să caute cronica familiei Feng ca să-i șteargă lui Cinci-Dragoni numele din ea. Deja se convinsese că e mai bine să fie gol în dreptul celei de-a cincizeci și patra generații a familiei Feng decât să lase numele lui Cinci-Dragoni să mânjească această veche familie din prăvălia de orez, care se păstra fără prihană de secole întregi. Trebuia să taie până la urmă sutele și miile de fire și firicele care îl legau pe Cinci-Dragoni de familia Feng, aducând prin aceasta ușurare spiritelor neliniștite ale tatălui ei și ale moșilor și strămoșilor din vechime.

În acest asfințit, Cinci-Dragoni s-a suit pe acoperișul prăvăliei de orez. Toate peisajele din nordul orașului i-au apărut încă o dată limpede în fața ochilor. Cerul asfințitului de vară era o întindere portocaliu-roșiatică. Focul nevăzut din aer ardea în spatele norilor și se prefăcea treptat-treptat în cenușă. În văzduh, cel mai sus se ridica pădurea de furnale din zona industrială și clădirea aceea stranie în formă de pagodă de la uzinele chimice, din care, ca întotdeauna, se răspândea un fum negru; urmau apoi casele și acoperișurile care înțesau nordul orașului – acoperișuri din olane negurii, din tablă neagră sau din ciment gri. La nivelul cel mai de jos pluteau ulițele lungi și înguste care se intersectau șerpuitoare și pe care se mișcau încet oamenii: priviți de sus, aceștia semănau cu niște jucării care pot să meargă singure pe drum. Aruncându-și ochii în depărtare, Cinci-Dragoni a văzut, la est și la vest, pe de o parte șinele de la calea ferată și pe de alta apa clocotitoare a râului, din care se ridica o ceață albicioasă. Un tren duduia peste un pod arcuit, iar o corabie trăgea încet la chei, în sunet de sirene. Ăsta e orașul, s-a gândit el, javra asta de oraș nelegiuit și deșucheat. E o capcană uriașă, care te ispitește să te arunci singur în plasa ei. Pentru un pumn de orez,

pentru un firfiric, ca să se veselească și ei o dată, oamenii tot țâșnesc încoace de pe șine și din port. Sărmanii, cum mai caută ei sârguincioși raiul pe pământ! Habar n-au că nu e nici un rai.

Lumea era ca mai înainte, iar Cinci-Dragoni ședea pe acoperișul care răspândea căldură, lingându-și rănile cele noi. Că ciracii din Frăție o să se descotorosească nemilos de el era lucru de așteptat, dar nu crezuse că o să se petreacă așa de repede și cu așa cruzime. Puișorii ăștia de lele, niște fii de cățea! Cinci-Dragoni s-a străduit din răsputeri să-și aducă aminte caracterul și înfățișarea fiecăruia, însă, ciudat, nu-și amintea nimic. Reținuse doar cămășile și nădragii negri, un fel de semn al lor, care i se imprimase profund într-un loc adânc din conștiință. Puișorii ăștia de lele, or fi socotit că dau să mor și de-aia m-au aruncat așa. O tristețe cuprinzătoare i-a umezit ușor ochii. Și-a ridicat mâna să se frece la ei, atingându-și mai întâi ochiul stâng, cel prăpădit. Pe cornee se găsea o secreție albă. Atingându-și și ochiul drept, a simțit că în orbită chiar se află o lacrimă neobișnuită. A început să-și cerceteze tot corpul, de jos în sus. Pe un olan neguriu, și-a văzut piciorul stâng, unde o mușcătură îi rupsese un deget; cicatricea de un vânăt închis se putea distinge limpede. S-a uitat după aceea la piciorul drept, cel prin care trecuse glontele tâlharilor de apă și care era complet deformat. Privirea i s-a mutat greoi în sus; șancrele care îi spuzeau coapsele și pieptul i se târau ca niște gândaci pe piele. Corpul i-a fost cuprins de un tremurat violent. Peste tot sunt rănile de mi le-au lăsat ei, *uite așa m-au ciopârțit ei cu încetul și m-au făcut bucăți.* Pesemne că-s deja o buca' de carne în vreo farfurie. Deodată nu și-a mai putut controla indignarea isterică, îi venea să ia la înjurături lumea toată. S-a ridicat, și-a făcut mâinile

pâlnie, s-a arcuit din șale și a răcnit cu putere o grosolănie către lumea de dedesubt:

S-o fut pe mă-ta... Vocea lui Cinci-Dragoni s-a transmis foarte departe, iar cei ce se răcoreau pe Strada Cărămidarilor au auzit cu toții această înjurătură dezolantă și repetată fără întrerupere. S-au uitat în sus în urma sunetului și au descoperit că pe acoperișul prăvăliei se află un om. L-au recunoscut pe Cinci-Dragoni, cel ce se ținea pitit de multă vreme.

Naifang auzise veștile despre Xueqiao pe stradă. O ceată de oameni se strânseseră în prăvălia de pânzeturi ascultând istorisirea unui băiat de prăvălie despre cum s-a întâlnit întâmplător cu Xueqiao la Shanghai. Naifang și-a croit drum în grămada de oameni și a primit veștile și cu încordare, și cu fericire.

Căram așa niște stofă și am trecut pe lângă casa de curve și trei curve au venit să mă tragă de țoale. Una din ele mă trăgea drept de nădragi și nu mă lăsa deloc din mână. Ei, ia ghiciți voi cine era? Xueqiao! Băiatul de prăvălie a bătut apoi ușor cu măsura de lemn în sticla de la tejghea și a râs: Xueqiao era! Și, când m-a recunoscut, deloc n-a roșit. M-a tras într-o parte și ia ghiciți voi ce m-a întrebat! M-a întrebat dacă n-a murit vreunul la prăvălia de orez. Când i-am zis că nu, nu m-a crezut și-a zis: Hai, mă, chiar nici unul n-a murit?

După ce le-a trecut mirarea, cei din prăvălia de pânzeturi au slobozit o mare de râsete. Au urmat neîntârziat presupunerile și comentariile de tot felul. Cineva a oprit-o pe Naifang ca să se intereseze mai mult. Sunteți cumnate, trebuie să știi ce-i cu treaba asta. Țuguindu-și burta, Naifang a plecat rezervată din prăvălie, aruncându-le curioșilor care zăboveau înăuntru o vorbă: Îmi

spurc gura dacă e să vorbesc de o femeie ca asta. Unul care mai știa câte ceva despre dedesubturile prăvăliei de orez a ieșit după ea strigând: Xueqiao chiar a pus șoricioaică în terci? Naifang n-a dat nici un răspuns. S-a întors acasă ciugulind din pachetul cu fructe împurpurate pe care-l ținea în brațe. S-a hotărât ca mai întâi să-i spună vestea lui Misheng.

Acesta stătea pe pervazul ferestrei din odaia de la miazăzi, cântând la muzicuță. Piciorul lui beteag nu se urnea din loc, pe când celălalt ciocănea neastâmpărat în perete. A văzut-o pe Naifang sucindu-și talia voluminoasă, venind spre el și punându-i în față pachetul de hârtie cu fructe. Misheng nu s-a mișcat. Îi era nesuferită Naifang și îi era nesuferit și gustul acru al fructelor acelora.

Știi ce face Xueqiao? Naifang a scuipat, ptiu!, un sâmbure, aruncându-i o privire piezișă lui Misheng. A zis apoi, cu o pauză după fiecare silabă: *Curvăsărește la Shanghai.*

Misheng a pus jos muzicuța și s-a uitat indiferent la buzele pătate de suc de fructe ale femeii.

Agață mușteriii pe stradă și s-a nimerit că l-a agățat pe un băiat de la prăvălia de pânzeturi. Naifang s-a pus pe hohotit. Și-a desfăcut cârpa prinsă peste mână și s-a șters la colțurile gurii. Reacția indiferentă a lui Misheng o dezamăgise puțin. S-a uitat cu dispreț la piciorul lui beteag, apoi s-a răsucit, îndreptându-se spre odaia ei. Atunci Misheng a strigat cu asprime: Să-mi stai pe loc!

Ce mai vrei să știi? Dacă vrei să auzi tărășenia și mai amănunțit, du-te la prăvălia aia și caută-l pe băiat. Doar să nu ți se facă scârbă, și-a întors Naifang capul către el.

Nesuferită-mi mai e gura aia împuțită a ta! Și mai nesuferită mi-e burta aia a ta de scroafă! a răcnit Misheng, care a aruncat apoi cu muzicuța din mână în burta

țuguiată a femeii. I-a auzit acesteia urletul îngrozit și a auzit și zgomotul muzicuței izbind în carnea ei, iar asta l-a mai ușurat. A sărit de pe pervaz, a cules muzicuța de pe jos, a scos din ea un sunet înalt și scurt și a zis: Ea e curvă, tu ești curvă, toate femeile sunt niște curve împuțite și fără obraz.

Naifang și-a apărat instinctiv burta cu brațele, s-a dat înapoi pas cu pas până a ajuns la intrarea din cameră, iar acolo în sfârșit și-a ridicat haina și și-a examinat burta lovită. Vrei să mă vatămi? Nu poți să fuți din tine sămânță și vrei să mă vatămi pe mine? Arătându-l cu degetul, l-a afurisit cu vocea ridicată: Las' că-i zic eu lui Chaisheng, îl pun eu să te-aranjeze.

Încăierarea dintre cei doi frați din prăvălia de orez părea să fi fost pusă la cale de multă vreme. Cu ochii injectați, au apucat topoare, ivăre și pietroaie care se pun în borcanele de murături. Tot felul de obiecte din curte au fost izbite și răsturnate printre pocnete haotice. Naifang stătea pe treptele de la odaie, țipând întruna ascuțit: Dă-i peste piciorul ăl bun, rupe-i-l! Cinci-Dragoni a iscodit pe fereastra de alături lupta frenetică a celor doi frați și le-a spus: Puneți jos lucrurile din mână și ieșiți afară să vă bateți, nu vă mai bateți în casă. Mai apoi Qiyun și câțiva din prăvălie au țâșnit în curtea din spate. Doi tejghetari s-au dus să-i separe, dar n-au izbutit în nici un chip. Qiyun era toată palidă de îngrijorare. A alergat repede la fierăria din față ca să cheme ajutor. Într-un sfârșit, cei doi au fost despărțiți de cinci-șase bărbați voinici. Aveau amândoi capetele sparte și le curgea sânge. Misheng, cu un genunchi pe pământ, a înhățat hoțește un topor și nu s-a lăsat până nu l-a aruncat ultima oară spre spatele lui Chaisheng. Toporul i-a fluierat acestuia pe la ureche și a făcut țăndări geamul unei odăi.

Da' pân' la urmă de ce vă bateți voi? Qiyun a apucat toporul, cu chipul plin de jale. Zi de zi, tărăboi de nici păsările curții nu mai au pace! Familia Feng nu mai are urmă de obraz.

Întreab-o pe ea. Chaisheng s-a șters cu un prosop de urmele de sânge de pe față și a spus țuguindu-și buzele spre soție: A zis că șchiopul a lovit-o în burtă. Ea m-a pus să mă iau la bătaie, că nu se poate fără bătaie.

Deci tu ți-ai vârât coada, mă așteptam eu la asta. Qiyun a cercetat-o cu privirea pe Naifang, cu vocea și chipul amândouă severe. Eu nu știu când s-a purtat rău cu tine familia Feng. Îți vâri expré coada ca să duci familia la pierzanie și risipire. Expré vrei tu să mă scoți din minți?

De ce-mi pui mie rahatul în cap? Foarte nostim. Am ajuns eu păcătoasa familiei. Naifang a râs rece și plină de desconsiderare, s-a întors în odaie și a pocnit ușa închizând-o, iar după aceea și-a ițit jumătate de față prin crăpătura ușii: În familia Feng s-a petrecut treabă de mare fericire. Nu mai zic eu despre ce e vorba, nu cumva să-mi trag parte din strălucirea familiei. Care e treaba de mare fericire, du-te să-l întrebi pe Misheng.

Misheng ședea pe jos încremenit, cântărind în palmă un dinte, poate al lui Chaisheng, sau poate al lui. De la sângele scurs, buzele îi păreau stacojii și gata să sângereze din nou. Qiyun s-a apropiat cu gând să-l sprijine să se ridice, dar el a vânturat-o crunt la o parte. Qiyun și-a închis îndurerată ochii, cu fața ei cea plină de riduri fără pereche de palidă. Ciupindu-se ușurel cu degetele de tâmple, i-a zis lui Misheng: De mic ai tras la bucluc. Ce, ai uitat cum ai rămas fără piciorul ăla? Nu ți-ajunge că ai înăbușit-o pe Castronaș? Vrei să-l ucizi cu mâna ta și pe Chaisheng?

Vreau. Cum să nu vreau? Ce n-aș da eu să te ucid și pe tine cu el. Misheng s-a cățărat cu încetul în picioare, și-a coborât privirea către dintele însângerat din palmă, iar după aceea l-a aruncat cu putere pe acoperișul magaziei. Dintele s-a rostogolit o vreme pe olane, cu sunet clar și melodios, dispărând într-un târziu fără umbră, fără urmă.

Nu după mult timp a avut loc lupta dintre Frăția portului și Pușcași, o grupare din rândul Verzilor. Întregul oraș s-a cutremurat din pricina asta, iar bărbații de pe Strada Cărămidarilor au comentat și ei în ceainărie în fel și chip. Se zicea că lupta se pornise din cauză că amândouă părțile voiau teritoriul Frăției de la marginea râului. Cei ce locuiau în zona drumului care ține lungul râului au auzit noaptea schimburi intense de focuri pe debarcader, care s-au potolit treptat-treptat în zori. Atunci, cei tari de înger au alergat acolo să observe situația. Au văzut că peste baloturi și pe pământ zac numeroase cadavre îmbrăcate în cămăși negre și că o căpățână în care sângele și carnea nu se mai deslușeau fusese legată de brațul lung-lung al unei macarale. Au mai descoperit și că majoritatea morților, îmbrăcați cum erau în cămăși negre, erau din rândul Frăției. Observatorii atenți au făcut inventarul morților și au ajuns la mai bine de treizeci de leșuri. Era evident că Pușcașii îi înecaseră într-o baie de sânge pe cei din Frăție.

Bătrânii din nordul orașului știau că Frăția ținea sub control teritoriul de-a lungul râului de mulți ani și că Pușcașii și Frăția își ocupau fiecare propria parte. Pașii nu li se amestecau, așa era rânduiala între bande, rămasă întocmai de multă vreme. Bătrânilor li se părea

treabă nelalocul ei că se ajunsese la lupta asta pe față, trebuia că la mijloc era o uneltire neștiută. Mai apoi, într-adevăr, din ceainării s-a dus vestea legată de actul de proprietate. Din rândul Pușcașilor care supraviețuiseră a răsuflat că cineva scosese la vânzare proprietatea Frăției de pe Strada a Treia, Ulița a Unsprezecea. Frăția nu s-a învoit, și uite așa s-a pornit lupta pe față. Pușcașii nu au dezvăluit numele vânzătorului, dar aproape toți clienții ceainăriilor ghiciseră că nu era vorba de Lü Piji, Domnul, care murise pe neașteptate în Bund, nici de noul șef căruia-i luaseră căpățâna, Ăla Micu din Shandong, ci de nimeni altul decât de Cinci-Dragoni, cel ce se alesese cu o boală rușinoasă.

În dimineața aceea, Chaisheng s-a dus și el la debarcader să se uite la vânzoleală. A recunoscut destul de mulți oameni din rândul celor morți și le-a explicat celor de lângă el numele și poreclele respectivilor. Când s-a întors acasă, l-a văzut pe Cinci-Dragoni sorbindu-și de unul singur ceaiul în curte. Lichidul era, după obicei, tulbure și negru. Ce nu era ca altădată era faptul că în ceai plutea o rădăcină zdravănă de ginseng sălbatic.

Tată, ai scăpat cu viață, a spus Chaisheng gâfâind și pufnind, ăia din Frăția ta au murit toți pe chei. E sânge peste tot, fapta Pușcașilor.

Cinci-Dragoni nu s-a arătat câtuși de puțin surprins. A sorbit o gură de ceai, și-a întins mâna la prohab să se scarpine, iar după aceea i-a întins la vedere lui Chaisheng degetele pătate de sânge puroiat, spunându-i: Vezi? Și din mine curge sângele, toată vara a curs.

Ai de gând să te duci să-i vezi? Lui Chaisheng îi rămăsese în nări mirosul greu de sânge de pe debarcader. Tremurând, a zis: E prăpăd! Mai ieri se țineau mari și tari pe ulițe, iar azi uite că i s-au înfățișat lui Yama.

N-are rost să mă duc. Le-am socotit eu soroacele, la unul nu trecea de vara asta. Și-a ridicat apoi degetele către soare, scrutând îndeaproape sângele puroiat care se scurgea printre ele. Ia vezi, ce miros e ăsta de pe mâna mea? Îți zic eu, e miros de leș.

Chaisheng și-a ferit privirea – îi era silă de fiece bucățică din carnea stricată a tatălui său.

În viața asta am învățat să mă răzbun și să omor în multe feluri. Cinci-Dragoni a scos un oftat, s-a ridicat din scaunul de răchită și a șontâcăit câțiva pași prin curte. Plăgile roșii care îi sporeau rapid pe partea de dinăuntru a coapselor îl făceau să meargă cu dificultate. Și-a ridicat privirea către cerul de dimineață. Iar o să fie dogoare mare. E-așa de cald, că fără morții ăia nici n-ar putea începe să se răcorească. *Vara e anotimpul morților.*

Chaisheng a intrat în odaie și a văzut-o pe Naifang șezând pe oala de noapte. Cosea la o häinuță de copil, în timp ce burta mare și cu totul rotundă i se sprijinea greoaie pe coapse. Unde dracu' te-ai dus așa dis-de-dimineață? l-a luat la rost Naifang, trăgând paravanul.

M-am dus să mă uit la morți, a răspuns el ținându-se de nas. Nicăieri nu e miros bun, la râu e duhoare de sânge, acasă pute peste tot.

Cine-a mai murit? Parcă în fiecare zi moare cineva. Naifang a rupt ața cu dinții și a desfăcut hăinuța roșie ca să o admire. Pe ea se găsea brodat un tipar grosier cu semnele pentru noroc, bogăție, viață lungă și fericire. Îmi place să mă uit la morți, de ce nu m-ai chemat și pe mine? Nu știi că acasă înnebunesc de plictiseală?

Te speriai rău. Erau mai bine de treizeci de morți, se făcuse un strat gros-gros de sânge pe chei. Chaisheng a arătat, exagerând, cât de mare fusese grosimea sângelui.

Și știi cine erau? Erau ăia din Frăție. Tata are soarta bună, a scăpat cu viață.

Din spatele paravanului s-a auzit un fâșâit, apoi Naifang a ieșit cu oala în mână, zicându-i plângăcioasă bărbatului: Uite ce grea m-am făcut și tot trebuie să clătesc oala zi de zi. Nu dați două parale pe mine. În casa asta vă scobiți cu deștu-n cur și după aia vi-l mai și lingeți. Ce, o să se prăpădească averea familiei dacă dați un ban și luăm o servitoare?

Familia noastră n-are bani. Ce, n-ai auzit-o pe mama că se plânge zi de zi de sărăcie? E o zgârcioabă, o viață a stat cu ochii pe sipetul ăla stricat și nu l-a lăsat din mână.

Taică-tău are bani. Naifang s-a gândit dintr-odată la ceva, și-a apropiat gura de urechea lui Chaisheng și i-a șoptit: Taică-tău a vândut un loc, l-a vândut la Pușcași și-a făcut o grămadă de bani.

Cine ți-a zis? a întrebat-o el suspicios.

Bărbatul soră-mii. El are treabă în rândul Pușcașilor și el mi-a zis. Mi-a zis că taică-tău e destul de lacom, dar nu s-a învoit să-mi spună de câți bani a fost vorba. Eu zic că-s cel puțin o sută de măsuri de aur.

La banii tatii și mai puțin să-ți stea ție gândul. Chaisheng a râs amar. De când eram mic până acum, un bănuț de aramă nu mi-a dat. Sigur că are bani. Dar nu știu ce vrea să facă cu așa mulți bani. N-am știut niciodată cum îi merge lui mintea.

Orișicum ai zice, el tot o să moară înaintea noastră, așa că în cele din urmă toate o să fie ale noastre. Naifang a ridicat oala și a plecat din odaie. Judecata ei de bun-simț despre viață, moarte și avere a umplut-o de încredere și speranță. Când a trecut prin curte, l-a văzut pe Cinci-Dragoni așezat la o masă scundă, mâncând terci. Înghițea anevoie, cu gâtul întins, boabele de orez slobo-

zind sunete asemenea apei când se bulbucă. Pe fața lui altădată severă și aspră se citea acum întristarea. Când a trecut pe lângă el, a zdruncinat ca o părere din oală, iar murdăriile dinăuntru au stropit puțin lângă oala cu terci. Cinci-Dragoni nu a avut nici un fel de reacție. Masa lui de dimineață era învăluită într-o misterioasă atmosferă tragică. Naifang a tras o concluzie simplă: Moșu' nu mai ține. Moșu' stă să se acopere de bube de sus până jos.

Chaisheng și soția erau obișnuiți să gândească egoist. N-au făcut deloc legătura între morții întinși pe debarcader și vânzarea proprietății pe care o înfăptuise Cinci-Dragoni. Și chiar dacă ar fi avut același gând cu cei din ceainărie, cadavrele și proprietatea nu aveau pentru ei nici o semnificație reală. Lor le păsa de corpul bolnav al lui Cinci-Dragoni – sau mai precis de momentul în care acesta avea să moară.

După o furtună de după-amiază, Cinci-Dragoni a profitat de vremea răcoroasă ca să iasă. Cei de pe Strada Cărămidarilor l-au văzut într-o ricșă, cu o pălărie mare de paie învăluindu-i întreaga față. Cămașa și pantalonii lui negri și largi care se băteau în vânt îi duceau pe oameni cu gândul la prăbușirea neprevăzută a Frăției. Acum mai rămăsese doar acest rând de haine negre al lui Cinci-Dragoni, iar oamenii le fixau din priviri pe când se îndepărtau treptat-treptat pe uliță, prefăcându-se într-un punctuleț negru. Cei ce îl știau bine pe Cinci-Dragoni nu aveau cum să le descrie celorlalți sentimentele lor complicate.

După ce Cinci-Dragoni își luase piatra de pe inimă, vrusese întruna să vină să vadă schimbările de la debarcader, să vadă cum cârmuiau Pușcașii acest pământ prețios și să vadă dacă furtuna reușise sau nu să spele urmele

de sânge lăsate de cei treizeci și opt de ciraci ai Frăției. Acum văzuse tot. După ploaie, apa râului era și mai tulbure și mai iute, iar corăbiile erau mai puține decât în zilele de altădată. Debarcaderul răspândea o mireasmă de grâne și de lemn. Mărfurile erau toate îngrămădite învălmășit în jurul unui turn de observație nou înălțat, iar pe prelate se strânsese apă de ploaie, ca întotdeauna. Privirea înfrigurată a lui Cinci-Dragoni a măsurat de jur împrejur, pe sub pălăria de paie. Nu era nici un Pușcaș, nimeni încins cu un brâu roșu. A văzut că în turnul de observație se află un soldat cu caschetă galbenă. Acesta și-a ițit capul prin fereastră și a zbierat bolborosit ceva către cei câțiva docheri de dedesubt. Cinci-Dragoni a văzut că soldatul poartă pe spate o pușcă și că aceasta are o baionetă în vârful căreia plutește în voia vântului un brâu roșu. Era un brâu din cele cu care se încingeau la șale Pușcașii și care, dintr-un motiv neștiut, ajunsese podoabă pe baioneta unui soldat japonez.

Sunt japonezii. S-au înstăpânit pe chei de cinci zile, a zis ricșarul.

Păcat. Cinci-Dragoni a aruncat o ultimă privire spre debarcader. Tonul lui era plin de autoironie. Tot dă-i încoace și-ncolo, dar uite că nimeni n-a pus laba pe locul ăsta. Nimeni nu s-a gândit că în cele din urmă o să-l ia japonezii.

Toate locurile bune le-au luat deja japonezii. Cerul mai știe cât o să stea ei pe aici, a zis ricșarul.

Hai, nu mai e nimica de văzut. Zâmbetul lui Cinci-Dragoni părea plin de întristare. Și-a tras în jos pălăria, acoperindu-și ochiul ostenit. La toți le e frică de japonezi. Și mie mi-e. Du-mă înapoi pe Strada Cărămidarilor.

Cinci-Dragoni își luase piatra de pe inimă. Mergând pe drumul care ținea lungul râului, a văzut un șir de te-

legi încărcate cu orez înaintând încetișor în față. Mireasma aparte a orezului în aerul umed de după ploaie era naturală și mișcătoare – era de parcă un spirit blând plutea pe lângă trupul lui Cinci-Dragoni. Așezat în ricșă, și-a întins pierdut mâinile în aer, amintindu-și cum, cu mulți ani înainte, ajunsese pe Strada Cărămidarilor ținându-se după niște telegi încărcate cu orez. Se ținuse întruna după ele până acum.

Ține-o după telegi, mergem acasă după orezul ăla.

Ricșarul l-a auzit pe cel din ricșă slobozindu-și ca prin vis porunca.

Capitolul treisprezece

Un om străin de oraș, pe umăr cu o desagă, a dat năvală în prăvălia de orez. Zicea că e vărul lui Cinci-Dragoni și că vine din Satul cu nuci, cel aflat la sute de *li* depărtare. Vorba de taină prelungită multă vreme în odaie între el și Cinci-Dragoni i-a atras suspiciuni lui Qiyun. A stat afară, la fereastră, ascultând pe furiș, dar n-auzea limpede ce se discută. A văzut totuși prin găurile hârtiei din fereastră cum Cinci-Dragoni îi dă străinului un pachet de hârtie, în care bănuia că se află bani.

În acea vară, străinul s-a arătat frecvent în prăvălie. Într-o zi, după plecarea lui, Qiyun a deschis brusc ușa de la odaie și l-a văzut pe Cinci-Dragoni cățărat pe șifonier. Dăduse la o parte o cărămidă din tavan și îndesa în gaura din spatele ei o cutie de lemn.

N-o mai îndesa așa, vezi să nu ți-o tragă șoarecii după ei și să fugă cu ea.

Mereu te uiți pe furiș. Și când mă slobozesc, tot vrei să vii să te uiți pe furiș. Cinci-Dragoni a pus cărămida la loc, și-a scuturat ușor praful de pe corp, s-a dat jos cu grijă de pe șifonier înapoi pe pat, iar de acolo, cu încetul, s-a lăsat pe podea. Fir-ar mă-sa, parcă ești un tâlhar!

Tu ești tâlhar! Ce drăcovenie faci tu cu țăranoiul ăla?

Îți spun, tot n-are a face. Cinci-Dragoni a răsuflat greu și și-a ridicat privirea spre cărămida din tavan.

Părea să se îmbuce perfect cu celelalte – stătea de mulți ani de pază la cutia de lemn plină ochi cu bani. Acum, după ce-l aflase Qiyun, pesemne că o să trebuiască să rostuiască un alt loc sigur în care să furișeze cutia. Fața stârnită a lui Cinci-Dragoni exprima frenezia și fervoarea iscate de lunga discuție purtată o noapte întreagă cu vărul său. I-a spus lui Qiyun: Cumpăr pământ. Trei mii de *mu*.

Cumperi pământ? Qiyun i-a cercetat surprinsă chipul și și-a dat seama că e serios – când a rostit silabele cuvântului „pământ“, se și bâlbâise ușor. Ai înnebunit de-a binelea? Ce pământ vrei tu să cumperi?

Pământ de la mine de-acasă, din Satul cu nuci. O mie de *mu* orezărie, o mie de *mu* pentru bumbac și templul strămoșilor, și aria de treierat și toate casele. În ochiul lui Cinci-Dragoni a fulgerat încă o dată o lumină albă incandescentă. A ridicat de pe jos o perie și s-a periat ușor cu ea; printre perii de porc ai acesteia i-au căzut buluc bucățele arse de piele. Ăsta e și legământul pe care l-am făcut înainte să plec de-acasă, i-am zis vorba asta unui copil și am zis-o și la mormântul tatii și al mamei. Acuma vreau să mă țin de ea. Văru-meu mi-a dat deja multe hârtii că-s stăpân de pământ în Satul cu nuci. Le-am pus în cutia aia.

Chiar c-ai înnebunit. Crezusem că vrei să-ți cumperi loc de mormânt, a spus Qiyun scuturând îndurerată din cap. Nu pricep de unde ai rostuit tu așa de mulți bani.

I-am strâns bănuț cu bănuț. Am ținut-o eu într-o veselie ani mulți, dar niciodată n-am cheltuit banii mei trudiți cu sânge și sudoare. A ridicat peria și a arătat spre tavan, expresia devenindu-i liniștită și senină. Până azi ține-n ea cutia aia de lemn primul ban de l-am făcut eu în viața asta, banul de mi l-a dat taică-tău. Ban trudit cu puterile mele, un argint.

Măi omule! Qiyun a dat să spună ceva, dar s-a oprit. A fixat cu privirea fața lui Cinci-Dragoni, simțind deodată cât de străin îi era bărbatul acesta – o senzație apărută de multe ori în viața lor de soț și soție de mai bine de douăzeci de ani, dar niciodată în chip atât de pronunțat și de mișcător ca acum. Și-a întors spatele și a fost cuprinsă de un plânset cu suspine, stârnit de convingerile ei negative și de gândurile ei pesimiste sau poate doar venit din inima plină de compasiune pe care o au de obicei femeile. Înțelegea perfect partea plăpândă și vrednică de milă a lui Cinci-Dragoni. S-a gândit că de fapt oamenii trăiesc mereu singuri și neajutorați, că toți furișează în tavan, în găuri din pereți sau sub podea câte un sipet neștiut cu bani și că o parte din ei se arată la lumina zilei, în vreme ce o alta se ferește în locuri întunecoase unde nu se poate vedea – de pildă, în cazul cutiei aceleia de lemn rânduite în gaura din tavan, i se părea că zărise în ea spiritul lui Cinci-Dragoni pe de-o parte săltând frenetic, iar pe de alta lăcrimând molcom.

Acea zi se nimerise să fie ziua a șaptea din luna a șaptea, iar Qiyun, după cum era obiceiul, a aprins înainte de masă bețișoare parfumate și lumânări, oferind sacrificiu pentru spiritele strămoșilor și pentru fiecare duh din imaginația ei. Toate ritualurile de sacrificiu le îndeplinea singură, pe ceilalți nu-i interesau treburile acestea. După ce a stins lumânările, a văzut cum peste masa de ofrande se ridică o perdea de fum albastru-deschis, care rămâne acolo multă vreme până să se risipească, întinzându-se apoi în rotocoale în fața portretelor strămoșilor și, în cele din urmă, învăluind toate mobilele din odaia din față și pe fiecare membru al familiei așezat la masă. Ochii pioși ai lui Qiyun s-au oprit pe portretul tatălui

ei, unde a văzut o părelnică întindere de lumină, pe care a socotit-o a fi lumina lui Buddha despre care se spune că îți arată drumul dincolo de vadul amăgirilor.

Am văzut lumina lui Buddha, i-a zis ea lui Cinci-Dragoni. E semn bun să o vezi – pesemne că în familie o să fie pace de acum înainte.

Visezi. Câtă vreme suntem noi vii, n-o să fie niciodată pace, a răspuns Cinci-Dragoni cu totală indiferență. A stins cu piciorul un ban de hârtie care nu arsese complet, trăgând și un scuipat peste grămada de cenușă.

Peste noapte, pe Strada Cărămidarilor s-a pornit deodată tulburare mare. Oamenii care stăteau la răcoare pe paturi de bambus sau pe scaune de răchită au sărit alandala în picioare și au văzut-o pe una dintre nurorile jupânului de la vopsitorie urmărindu-l pe stradă pe Misheng, cel mai în vârstă dintre fiii din prăvălia de orez. Din gura femeii ieșea afurisenie după afurisenie, în timp ce Misheng alerga șontâc-șontâc, cu o foarfecă mică în mână.

Misheng s-a refugiat în casă, iar femeia a rămas în ușă ocărând. Oamenii au aflat din gura ei ce și cum se întâmplase și n-au mai știut dacă să râdă sau să plângă. Misheng profitase de somnul ei adânc și-i tăiase cu foarfeca pantalonii scurți, desfăcându-i-i.

Femeia i-a fugit și s-a făcut curvă. Pesemne că o fi înnebunit, tot cu gândul la femei, își râdeau unii în pumni într-o parte.

A înnebunit, tot cu gândul la femei. Femeia de la vopsitorie a tras cu indignare un picior în ușa prăvăliei. De ce nu se duce să-i taie mă-sii nădragii de pe ea? Ăștia-s care mai de care mai deșucheați în familia asta, care mai de care mai de silă. Unul nu-i om bun.

De multe generații, familia din prăvălia de orez și cea de la vopsitorie nu se avuseseră în pace. În temeiul noului scandal, cei de la vopsitorie au lansat atacuri tăioase și prelungite. Qiyun s-a îmbolnăvit de supărare și a zăcut trei zile la pat fără să se ridice. De fiecare dată când ceva îi frângea inima, i se declanșa durerea de cap. N-avea atunci încotro și-și aplica pe tâmple multă alifie și multe frunze de mentă, în timp ce lacrimile îi curgeau fără oprire, pe jumătate din cauza iritației de la medicamente și pe jumătate de la supărare.

L-a chemat pe Misheng lângă pat și a privit deznădăjduită figura apatică a fiului ei și vechea muzicuță pe care acesta o ținea în mâini. Cum de-ai putut să faci o murdărie ca asta? Când s-o duce vestea, ce fată o să mai vrea să se mărite cu tine? Qiyun și-a amintit de vorba vestită din popor care zice că așchia nu sare departe de trunchi și a zis oftând: Ești la fel ca taică-tău, mai rău ca fiarele!

Vreau femeie, fără femeie nu pot să dorm, a spus Misheng pe ton jos și apăsat, ciocănindu-se ușurel peste dinți cu muzicuța lui cea veche. Nu îi era câtuși de puțin rușine de fapta săvârșită.

Și unde să mă duc eu să-ți caut ție soție așa, peste noapte? Qiyun era sfâșiată pe dinăuntru, lumina lui Buddha apărută în timpul sacrificiului pentru strămoși de ziua morților părea să fi fost mincinoasă și înșelătoare, sau poate fusese vorba doar de o năzuință de-a ei – iar fiecare năzuință de-a ei era în cele din urmă făcută fărâme de realitate. S-a gândit apoi la Xueqiao, cea care fugise de-acasă. Oricum ai lua-o, de vină e otreapa aia a ta fără obraz! Și de-aș vedea-o făcută bucăți și bucățele, tot nu mi s-ar duce ura. Am dat două sute de arginți pe ea ca s-o aduc la noi în casă. Nici nu mai zic că n-a dus

mai departe neamul Feng, ba chiar a cutezat să pună otravă în terci și și-a mai luat și tălpășița.

Proasta aia de Xueqiao. Curățând cu un chibrit murdăria din găurile muzicuței, Misheng a zis râzând: Dacă puneam eu otrava, nu prindeați voi mirosul de șoricioaică și acum vă înfățișați regelui Yama.

Ia mai tacă-ți fleanca! Mai devreme sau mai târziu tot o să mă scoateți voi din minți, a strigat Qiyun mânioasă, răpăind cu mâinile în rogojina din bambus. Bolnavă fiind, nu mai simțea cât de încins era afară, iar senzația de răcoare care i s-a insinuat în sus pe corp, pornind din vârfurile degetelor de parcă era un șarpe târându-se cu ferocitate peste trupul ei mărunt și slab de-l sufla vântul. A spus către silueta lui Misheng, care se îndepărta: Cine nu vrea să pună otravă? Eu de douăzeci de ani mă tot gândesc la asta. Doar că n-am putut să-mi împietresc de-ajuns inima.

Când i s-a apropiat sorocul, Naifang îi povestea lui Chaisheng în fiecare zi despre durerile ei de șale și despre neputințele ei. Ședea întinsă în pat toată ziua, ascultând la gramofon, și nu se mai cobora de acolo ca să se ocupe de treburile casei. I-a spus într-o zi lui Chaisheng că încercase să afle cu un ac sexul copilului. Vârful acului se înfipsese drept în noroi, ceea ce însemna, în conformitate cu experiența pe care i-o împărtășise mama ei, că fătul sigur e băiat. La urmă, cu oarecare mândrie, a spus: În treaba cea însemnată cu dăruitul de urmași și dusul familiei voastre mai departe, nu în mine vă aveți voi temei? Chaisheng a râs nezicând nici da, nici ba, nu-l interesau lucrurile acestea.

După ce fuseseră distruse de câteva ori, borcanele lui cu greieri ticseau din nou un colț al magaziei de orez.

Chaisheng a deschis ușurel capacul unui borcan și a aruncat înăuntru un bob de soia proaspăt, de un verde jăduliu. A văzut cum greierele feroce cu capul roșu dinăuntru a făcut la iuțeală o gaură în bobul acela și s-a umplut fără voie de cea mai profundă admirație față de pofta de mâncare și vitalitatea uluitoare arătate de acest rege al greierilor. În acest moment Cinci-Dragoni a șontâcăit în magazie și a asistat în spate, pe tăcute, la hrănirea greierului. Trebuie să le dai să mănânce orez, a spus.

Nu mănâncă orez. Greierii de-i cresc eu nu mănâncă orez. Cel mai mult le place să mănânce boabe de soia.

Nu-s oameni să nu mănânce orez și nu-s nici dobitoace să nu mănânce orez. Până și cei din ceruri tot orez mănâncă, a spus Cinci-Dragoni plin de convingere. A luat un pumn din grămada de orez și l-a pus în borcan, dar greierele nu l-a mâncat. După ce s-a uitat puțin, Cinci-Dragoni s-a simțit ușor dezamăgit. Punând capacul la loc, a continuat: Nu-i e foame acuma. Stai să-nebunească el de foame și dă-i atuncea orez. Ia să vezi tu, mănâncă sau nu?

Confruntat cu felul arbitrar și despotic în care tatăl lui se arăta în toate, Chaisheng cuteza să se mânie, dar nu și să zică ceva. A luat în brațe borcanul din ceramică în care se afla regele greierilor și a plecat zorit. Cinci-Dragoni l-a oprit – venise să discute o treabă însemnată cu el.

Femeia ta stă să nască?

Da. Zice că-i băiat.

Băiat sau fată e totuna. Încă o gură de hrănit. Pe fața lui Cinci-Dragoni nu se putea zări nici un semn de fericire. A fâlfâit cu brațele prin aer. Zi-i să se ducă acasă la ea ca să nască. Mâine să se ducă.

Da' de ce? De ce nu poate să nască aici?

Nu pricepi. Când în casă se găsește bărbat bolnav, femeia nu poate să dea naștere acasă. Altminteri sângerările o să-mi ia viața, a spus Cinci-Dragoni moale. A văzut chipul încurcat peste măsură al lui Chaisheng și a completat: E obicei de-acasă, din Satul cu nuci. Nu credeam eu în din astea, dar acu' nu mai e la fel. Acu' e nevoie de grijă în toate de-s legate de trupul meu. Nu vreau să-mi dau viața asta pe degeaba.

Ce nostim. Chaisheng s-a păstrat tăcut o clipă, făcându-și curaj să-și ia tatăl în batjocură. A râs apoi: Tată, ai fost bărbat vrednic o viață întreagă și acu' ți-e frică până și de o femeie care naște. S-a îndreptat apoi către curte cu borcanul în brațe. S-a gândit deodată la ceva, și-a întors capul și și-a întrebat tatăl: Și dacă Naifang nu vrea? Știi și tu ce căpoasă e din fire. Dacă o ține musai că vrea să nască aici, acasă?

Atunci caut eu pe cineva s-o ducă de-aici. Asta-i lesne de făcut.

Spre surprinderea lui Chaisheng, de data aceasta Naifang a ascultat de voința familiei. E bine să mă întorc la mama, a spus. Aici maică-ta n-o să mă poată sluji la lăuzie. Maică-mea spune că lăuzia e foarte însemnată, dacă nu ți-e bine, mai încolo te ia vreo boală și dai de necaz. Profitând de situație, i-a cerut soacrei bani. Nu se poate să-i mănânc mâncarea mamei și să-i toc banii. Țin în mine mlădița voastră doară. Orișicât vă cer, tot nu se cheamă că-i prea mult. Qiyun era în continuare bolnavă și slăbită și i-a auzit cererea lui Naifang acoperită pe tâmple cu frunze de mentă. Îi era neplăcută presiunea asta a lui Naifang, dar i-a numărat totuși niște bani din sipetul în care îi ținea. Naifang nu i-a primit și s-a uitat dintr-o parte cu dispreț spre mâna în care ținea

Qiyun banii. Cu părăluțele astea mă trimiți la plimbare? Nu vă e că vă pierdeți obrazul? Mi-e că la mama acasă o să și râdă de mine. Qiyun s-a gândit ce s-a gândit, apoi a căutat o clipă în odaia de la miazănoapte, aducând în cele din urmă brățara de jadeit rămasă de la Zhiyun. A pipăit instinctiv urmele de arsură de pe ea. N-am de unde să rostuiesc bani, dar îți dau brățara asta. Dacă o zălogești, iei cel puțin o sută de yuani. E lucru de te ferește de rele, e rămas din strămoși. Aurul e aur curat, jadul e și el jad bun. În sfârșit, Naifang a luat și banii, și brățara din mâna celeilalte; brățara și-a petrecut-o cu mare îndemânare în jurul încheieturii. Și-a ridicat brațul să și-o admire. Bine, a continuat vorbind ca despre ceva fără importanță, atunci o să mi-o pun și eu pe mână să mă ferească de rele.

Pe când o conducea la casa ei, Chaisheng a văzut brățara pe mâna lui Naifang, dar treaba nu l-a preocupat – nu se pricepea deloc să deosebească zorzoanele femeilor. Familia lui Naifang, Kong, era stăpâna unei renumite prăvălii de sicrie din sudul orașului, în care stăteau rezemate în picioare sicrie din lemn nevopsit, făcute după toate specificațiile și de toate calitățile. De fiecare dată când mergea la socri acasă, lui Chaisheng i se părea că face o plimbare în cimitir. În apropiere de prăvălie, cei doi au văzut că fabrica de prelucrare a bumbacului fusese transformată în cazarmă japoneză. Probabil că soldații făceau instrucție în spatele plaselor de sârmă ghimpată, strigătele lor răspândindu-se foarte departe.

Uită-te și tu ce nostimi sunt ostașii ăștia japonezi! Au picioarele așa de scurte, da' mustățile așa de lungi. Naifang s-a înclinat în ricșă într-o parte, fixând cu privirea cazarma. De fericire că se întorcea acasă, fața ei slabă și prelungă era scăldată într-o roșeață sănătoasă. Trăgându-l

pe Chaisheng de mână, i-a zis: Uită-te și tu! Ia ascultă ce nostim bolborosesc ei acolo!

Ce-i așa de nostim? Dacă înfige unul baioneta în tine și mori, nu mai e așa de nostim.

Ca să-ți spun drept, mi se par foarte drăguți. Îmi sunt nesuferiți câinii ăia în haină neagră de se tot leagă de tine, că au ei proptea. Și-mi sunt nesuferiți și câinii ăia galbeni, care-s niște țărănoi. Da' japonezii nu-mi sunt nesuferiți, a chicotit Naifang. S-a uitat la Chaisheng, care nu i-a răspuns.

Îi găsea vorba fără nici o noimă, dar nu avea de gând să o contrazică. Femeile au din naștere mintea plăpândă și repede schimbătoare, iar faptul că prin ea le trec tot soiul de idei ciudate nu e lucru de mirare.

În după-amiaza zilei de 13 august, doi tineri soldați japonezi au ieșit împleticindu-se din cazarma din sudul orașului. Se îmbătaseră și, cu tăria dată de băutură, se repeziseră cu forța afară prin ghereta de la intrare. Ieșiseră ca să se joace un joc deosebit, întrecerea de-a omorul. În frenezia beției, se puseseră de acord în acest sens, iar acum voiau să vadă care dintre ei omoară mai mulți oameni.

Primii măcelăriți au fost un vânzător de pepeni de la intrarea în cazarmă și cumpărătorii lui. Când i-a văzut apropiindu-se pe cei doi soldați cu baionetele în mâini, vânzătorul le-a ieșit în întâmpinare, cu o jumătate de pepene cu pulpa roșie în mână. Sunteți însetați, preamăriți domni? Cu o față surâzătoare, vânzătorul le-a întins pepenele. Pepene dulce și zemos, cu coaja subțire. Gustați, dacă nu-i bun, nu vă cer bani. Vânzătorul i-a văzut pe soldați schimbând priviri între ei și râzând, în timp ce din gură le răbufnea afară un damf intens de alcool.

I-a auzit apoi slobozind un val de râsete nebunești și a presimțit pericolul. A aruncat jumătatea de pepene și a fugit spre tarabă, dar nu a apucat să se ferească de o baionetă care fulgera lucitor. Unul dintre soldați i-a luat-o înainte, iar baioneta a străpuns ascuțit spatele gol al vânzătorului. Printre țipetele și gălăgia iscate în jur, soldatul a extras baioneta scăldată în sânge din corpul vânzătorului, a înălțat un deget fluturându-i-l tovarășului său în față și a zbierat că primul omor e în dreptul lui: Unu, unu, unu!

Întrecerea lor de-a ucis oameni a început dinspre Ulița Mațelor de oaie din sudul orașului. Fugeau nebunește pe drum cu baionetele în mâini, împungând pe oricine întâlneau, în timp ce toată strada slobozea plânsete și țipete jalnice și neajutorate. În ușa prăvăliei de sicrie, cei doi soldați au descoperit-o simultan pe femeia grea, paralizată de frică și lentă în mișcări, iar gândul la numărătoare și dorința de a ieși victorioși în întrecere i-au făcut să sară în același timp pe treptele prăvăliei. Cu o singură lovitură puteau să omoare doi oameni, așa că, din nou aproape în același timp, și-au înfipt mortal baionetele în burta țuguiată a femeii însărcinate.

Tragica veste despre ce se întâmplase în zona de sud a orașului a ajuns pe înserate pe Strada Cărămidarilor. Cinci-Dragoni a primit din mâna lui Misheng ziarul de seară al locului, în care erau publicate câteva poze cu cadavre. A văzut că una dintre ele înfățișa o femeie care zăcea într-o baltă de sânge, cu burta despicată; un făt plinuț și alburiu era prins, nici prea aproape și nici prea departe, de corpul ei. Cinci-Dragoni a remarcat fundalul pozei – liniile perfect drepte și umbrele uniforme pe care le formau câteva sicrie stând laolaltă. A pus-o pe Qiyun să se uite și ea la fotografie: Ia uită-te, cu cine

seamănă femeia asta? Qiyun era ocupată la bucătărie cu o fiertură de jujube și muguri de lotus și a refuzat să-și arunce ochii pe ziarul cel plin de miros greu de sânge. Dacă-ți place, uită-te singur, nu vreau să mă uit la morți, mă ia cu scârbă dacă mă uit la morți. Cinci-Dragoni a țintuit cu privirea fața nedeslușită a femeii din fotografie și a spus tare: Mai bine vino să te uiți. Ia zi, femeia asta nu-i Naifang?

În fața ziarului, Qiyun a pălit imediat. A remarcat brățara de la mâna femeii. Cerule, chiar e Naifang, a spus, arătând conturul alb al brățării în poza din ziar. De groază, a început să tremure din toate încheieturile. Cerule, mai ținea în ea și mlădița familiei Feng! Cum de-au putut să facă o asemenea ticăloșie?

A doua zi, Chaisheng a venit din partea de sud a orașului, aducând după el două sicrie de cedru vopsite în negru. Unul mare și unul mic, amândouă de cedru, amândouă vopsite în negru. Într-unul se aflau rămășițele lui Naifang, în celălalt pruncul mort înainte de vreme. Așa vrusese jupâneasa de la prăvălia de sicrie, vrusese musai ca Chaisheng să tragă după el înapoi la familia Feng rămășițele lui Naifang și ale fiului ei, și mai vrusese ca familia Feng să facă priveghi timp de trei zile. Era de părere că totul nu fusese decât o uneltire a familiei Feng – când o trimiseseră acasă pe fiica ei, de fapt vruseseră să o împingă să sară în flăcările morții. Chaisheng nu s-a mai explicat. Cu fața plânsă, a escortat acasă două telegi care au purtat sicriele pe străzile pradă tulburării și neliniștii. Oamenii erau cu toții cuprinși de panică. Prin prăvălii, unii nu se mai potoleau cu sfada legată de numărul precis al celor omorâți în întrecerea dintre soldații japonezi. Lui Chaisheng îi stătea gândul la viața de cuplu, scurtă și nefericită, pe care o avusese cu Naifang, iar

simțirile îi erau deosebit de grele. Și-a adus aminte de tonul încărcat de fericire cu care Naifang îi dezvăluise sexul fătului. Și-a mai amintit și de gluma răutăcioasă din ziua aceea, o glumă care se adeverise: *Dacă înfige unul baioneta în tine și mori, nu mai e așa de nostim.* A clătinat din cap plin de mâhnire. Înțelesese prea bine acum că gura omului și saliva din ea sunt vii și mai sunt și otrăvite, iar uneori o glumă răutăcioasă se poate împlini, devenind realitate.

În cele trei zile de veghe la sicriele lui Naifang și ale copilului, vremea a fost ciudat de caldă. Deși familia din prăvălia de orez așezase gheață de jur împrejurul sicrielor, iar Qiyun împrăștiase prin odaia mare din față șapte-opt flacoane de colonie, putoarea pe care o răspândeau cadavrele tot învăluia întreaga prăvălie. Cei veniți să-și ofere condoleanțele au fost o mână de oameni. Întrecerea de-a omorul din sudul orașului produsese o duhoare de moarte foarte bogată în această vară, iar oamenii parcă tot dădeau fuga acasă la câte o înmormântare. Așa se face că funeraliile din prăvălia de orez au părut șterse și nesemnificative.

Chaisheng și-a îndesat două cocoloașe mici de vată în nări, ca să blocheze asaltul mirosului de mort. Pe potrivă cu cerințele familiei lui Naifang, ședea de veghe, îmbrăcat în doliu, între cele două sicrie. Timp de trei zile, chipul i-a rămas întruna absent și somnoros. A băgat de seamă că Naifang continuă să poarte brățara de jadeit. După ce cadavrul se umflase din ce în ce mai tare, aceasta ajunsese să se prindă strâns de mâna moartei, încastrându-se adânc în carnea ei vineție. Chaisheng a auzit nelămurit un geamăt îndurerat și s-a întrebat dacă n-a fost cumva slobozit de moartă. S-a ridicat și a dat la o parte pânza albă care îi acoperea fața lui Nai-

fang. A văzut un chip vinețiu și stupefiat. Gura rămăsese deschisă și între dinți și limbă se ascundea un sâmbure ușor înnegrit, poate de caisă sau poate de alt fruct. Chaisheng nu avea cum să știe exact ce e, dar putea fi sigur că era vorba de ultimul lucru mâncat în această viață de Naifang.

Tu ai omorât-o pe Naifang. În ziua îngropării, Chaisheng a găsit deodată sursa tragediei. I-a spus tatălui său: Dacă n-o mânai tu să se întoarcă acasă la ea ca să nască acolo, Naifang și copilul nu mureau.

Dai vina pe mine? Așezat într-un balansoar, Cinci-Dragoni l-a privit calm în ochi pe fiul său. Mâinile lui băteau ritmic în rezemătoarele balansoarului. Asta-i vorbă de glumă, a spus închizându-și ochii. Pe mulți îi am eu pe suflet, dar nu pe Naifang. Iepurele nu-și roade iarba de lângă casă. Am doi ani de carte, treaba asta am priceput-o eu de mult.

Dacă Naifang rămânea acasă, nu murea, iar eu îmi țineam fiul în brațe, a îngânat Chaisheng. Din pricina somnului, pleoapele i se lăsau în jos. Scoțând un căscat, s-a întins pe tejghea și a mai spus nedeslușit: Tată, mi-ai omorât femeia și copilul.

De ce nu te duci să-ți faci socotelile cu japonezii ăia doi? Cinci-Dragoni și-a scos de undeva mauserul lui cel drag și l-a cântărit în palmă: Îți dau pistol, du-te și ia-le capul, îndrăznești? Hei, îndrăznești?

Chaisheng nu i-a răspuns, pusese capul jos și adormise pe tejghea. A început repede să sforăie. Îngropase deja sicriele în cimitirul familiei Feng din afara orașului, așa că acum putea în sfârșit să doarmă un somn bun.

Orașul e un cimitir uriaș care și-a pus podoabă. În noaptea liniștită, Cinci-Dragoni s-a gândit de multe ori

la asta. De felul lui, orașul e durat pentru morți. Pe străzile lui gălăgioase și înghesuite s-au ivit mulți oameni, dar, ca picurii de apă pe care-i usucă lumina soarelui, toți vor pieri pe tăcute. Oamenii ăștia mulți mor de mâna altora, mor de boală, mor de mânie și de mâhnire și mor de baionetele și gloanțele japonezilor. Orașul le e la toți sicriu uriaș, fără margini și fără hotar. Și-a deschis capacul și aruncă fumuri negre de fabrică, răspândește parfum de cosmetice și odoarea ascunsă a părților de jos ale femeilor și îngrămădește aur, argint și averi, haine scumpe și delicatese. I-a crescut și o mână, fără formă, dar cu multă putere, care îi trage în îmbrățișarea sa rece și nemăsurat de adâncă pe oamenii ce se vântură pe străzile lui.

În noaptea liniștită, Cinci-Dragoni a zărit nedeslușit această mână neagră. Ducând după el mauserul lui drag, muta fără întrerupere rogojina de bambus înroșită de la transpirație, din odaia de la miazănoapte în curte și din curte în magazia de orez. Voia să scape de hărțuirea acestei mâini negre. În cele din urmă, a ales magazia. Și-a făcut sul rogojina și s-a întins să doarmă dezbrăcat pe grămada de orez. Orezul le dă întotdeauna oamenilor senzația de pace și de răcoare – așa îl alinase pe el toată viața. Era deja adânc de noapte. La vremea cuvenită, huruitoarea paznicului a răsunat pe Strada Cărămidarilor. După aceea, s-a auzit tremurul îndepărtat al trenului pe șine, care îi îndeamnă pe oameni la somn, și sirena slabă a corăbiilor desprinzându-se degrabă de chei. Timpul se duce, lumea e la fel ca întotdeauna, numai eu mă fac pe zi ce trece mai firav și mai bătrân. Uite-mă cum mă lupt care pe care cu mâna neagră a morții. În fața ochilor lui Cinci-Dragoni s-au înlănțuit scene cu toate felurile de moarte la care asistase, precum și imagini cu morți aflați

în fel de fel de poziții, dar toți ajunși în același loc. Și-a conștientizat unica și adevărata groază – moartea.

Moartea. S-a cățărat în picioare pe grămada de orez. Gândindu-se la această chestiune, somnul îi dispăruse. A apucat câteva mâini de orez și le-a dat drumul de pe creștet în jos. Orezul liniștit și răcoros a slobozit un fâșâit plăcut urechii și i-a acoperit încetul cu încetul tot corpul, cicatricile din fiecare loc, fiecare bucată de piele ulcerată și purulentă. Orezul i-a mai potolit încordarea, iar după aceea și-a amintit de câteva lucruri vesele din viața în Satul cu nuci – de pildă scenele de nuntă și tărăboiul din camera nupțială, de pildă râsetele inexplicabile în care au izbucnit niște copii pe aria de treierat când asistau la uciderea porcilor, de pildă amănuntele de când se destrăbălase o singură dată, la optsprezece ani, cu vară-sa pe-o grămadă de paie. A oftat adânc, gândindu-se că, dacă nu ții socoteală de potopul acela nimicitor, se cheamă că față de oraș Satul cu nuci e rai lipsit de primejdii. Această diferență se arată mai ales în numărul morților. Ținea minte că în vremurile norocite de tihnă, într-un an de-abia dacă murea câte un bătrân în Satul cu nuci, pe câtă vreme în devălmășia asta de oraș în care poftele oamenilor aleargă în toate părțile, aproape în fiecare zi e cineva care se coboară poartă după poartă prin iad, până ajunge în locul cel mai adânc al celor Nouă Izvoare.

Și-a imaginat scena animată a întoarcerii sale plină de fală în Satul cu nuci, unde trei mii de *mu* de pământ bun erau pe numele lui și erau arați și semănați pentru el de țăranii satului. Vărul o să se afle în fruntea sătenilor veniți să-l aștepte la răspântie. Or să aprindă nouăzeci de șiraguri de pocnitori atârnate în copaci, or să întindă nouăzeci de mese cu mâncare și băutură lângă

templul strămoșilor proaspăt reparat, iar pe cele nouăzeci de mese or să așeze nouăzeci de oloaie cu rachiu de orez făcut în casă. S-a gândit că el nu bea defel, acest precept îl respectase o viață întreagă, asta pentru ca mintea lui să-și păstreze veșnic limpezimea. Și ce-o să fac când sătenii mei o să mănânce și-o să bea ca nebunii? Și-a zis că pesemne o să se ducă să se preumble pe pământul negru nevăzut de atâta amar de vreme și o să se uite la orezăriile de pe malul stâng al râului și după aceea la câmpurile cu maci pentru opiu de pe malul drept – vărul îi spusese că după ce venise primăvara, țăranii din Satul cu nuci asta cultivaseră. Așa rânduise lucrurile Cinci-Dragoni, punându-și desăvârșit în practică solida gândire agricolă, de moșier în plin avânt.

Prin gura de aerisire a magaziei a pătruns înăuntru un firicel de vânt răcoros. Cinci-Dragoni s-a dus în întâmpinarea lui. În vânt se amesteca mirosul greu de la fabrica de medicamente și parfumul florilor de salcâm de la marginea drumurilor. Și-a ițit capul afară prin gura de aerisire și a privit în jos spre Strada Cărămidarilor în noapte. Se făcuse deja toamnă și pe ulițe nu se mai aflau oameni dormind în aer liber la răcoare. În bătaia felinarelor, caldarâmul era inundat de o lumină măruntă liliachie. Toamna se apropia pas cu pas, iar Cinci-Dragoni s-a gândit că timpul piere așa nemilos, în timp ce boala lui nu dă nici cel mai mic semn de îmbunătățire. Fără să vrea, a fost năpădit de tristețe și a zbierat către strada cea goală: S-o fut pe mă-ta!

S-o fut pe mă-ta! Zbieretul acesta i-a consumat singura picătură de vlagă rămasă, așa că acum se găsea cu totul și cu totul epuizat. S-a lăsat pe gura de aerisire dreptunghiulară înțesată de țepi de lemn și a zărit încă o dată mână neagră a morții care îi mângâia cu blândețe

părul. Sub această atingere ireală, corpul i s-a ghemuit, iar el a zis deodată, înecându-se în plâns: Nu mă atinge, nu mă atinge! Ce vrei tu să faci?

După miezul nopții, Strada Cărămidarilor era deja o întindere de singurătate. Sub copertina de pâslă a prăvăliei cu de toate se afla totuși cineva, care se ițea deseori către prăvălia de orez. Cinci-Dragoni a văzut și el umbra aceea neagră și ciudată, dar vederea slăbită și întunericul gros nu l-au lăsat să deslușească cine era. Tot așa, nu știa nici ce voia să facă omul acesta.

Capitolul paisprezece

Qiyun a chemat un exorcist din partea de sud a orașului să vină acasă să alunge demonii. Nenorocirile care se abătuseră înlănțuite asupra prăvăliei o făceau să creadă cu tărie că în casă se ascunde un demon plin de răutate. Trebuia, cu ajutorul exorcistului, să-l gonească afară pe poartă.

Într-o dimineață întunecată și ploioasă, exorcistul, îmbrăcat într-o robă veche de daoist, a răspuns invitației și a venit la prăvălie. Pe când își agita sabia săltând sub călăuzirea spiritelor prin toate colțurile prăvăliei, Qiyun și Cinci-Dragoni îl iscodeau cu privirea. Qiyun era plină de respect și înfricoșare. Cinci-Dragoni ședea în capul oaselor pe balansoar, sorbindu-și ceaiul. Părea că acțiunile de gonire a demonului îl lasă complet indiferent. Când însă exorcistul a întins pe jos o hârtie galbenă pregătindu-se să fluture sabia ca să hăcuiască demonul, Cinci-Dragoni s-a pus deodată pe un râs răsunător. Qiyun l-a potolit, spunându-i enervată: De ce râzi? O să pui pe fugă demonul cu râsul tău! Râd de voi. Treburi așa de fără noimă voi le faceți de parcă-s adevărate. M-am vânturat peste tot atâția și-atâția ani, ce, tertipul ăsta cu alungatul de demoni nu mi-o fi mie limpede?

Sabia din mâna exorcistului izbea deja înspre hârtia galbenă de pe pământ. Cu fața toată roșie, exorcistul a

apăsat extatic cu tăișul pe hârtia aceea, uitându-se după sângele de demon pe hârtie. A urlat spre Qiyun, dar a înlemnit imediat de spaimă după aceea. Încordată și pierdută, Qiyun a țintuit și ea cu privirea hârtia galbenă. Pe aceasta nu se afla deloc sânge, doar o urmă perfect dreaptă lăsată de tăiș.

Nu-s prafuri pe hârtia aia, n-o să scoată sânge, a râs încă o dată tare Cinci-Dragoni într-o parte. Fața îi era scăldată de încântarea celui ce-i pune pe ceilalți în încurcătură. Ți-am schimbat hârtia. Vă știu eu bine felurile în care aruncați voi praf în ochi și o dați cu spirite și duhuri. Când eram tânăr, vroiam și eu să mă fac vrăjitor, că, fără să te muncești, faci o grămadă de bani.

Și de ce-ai vrut să-mi schimbi mie hârtia? Exorcistul și-a luat rușinat sabia. N-aveți cinste în inimi. Demonul nu poate fi prins și o să vă necăjească de-o să vă omoare pe toți din familia asta.

Tu n-oi fi auzit oare de numele lui Cinci-Dragoni? Să-i amăgești pe zăpăciții ăia o merge, dar cum de-ai venit tu cu amăgeala la mine acasă? Spunând așa, și-a închis ochii, iar râsul nestăpânit i-a dispărut într-o clipă de pe chip, fiind înlocuit de o expresie istovită și abătută. Am râs prea de tot adineauri, a zis. Acum doar să râd nițel că am și obosit. Mă duc să mă întind puțin. La drept vorbind, doar eu știu unde e demonul ăla, cum o să-l puteți voi prinde?

Când Qiyun l-a condus pe exorcist afară din prăvălie, i-a dat banii după cum era obiceiul. Se vede treaba că am prins deja demonul. La voi aici se ascunde un demon viu, nu pot să-l ciopârțesc cu sabia. Expresia lui era vicleană și misterioasă. Qiyun s-a uitat la buzele lui rozalii ca de femeie și i-a cântărit înțelesul vorbelor. Unde

e demonul? Exorcistul a arătat cu sabia spre curte și a zis încet: Stă acolo pe scaun.

De pe treptele prăvăliei, Qiyun l-a condus departe din priviri pe exorcistul cel înzestrat. Într-un anume sens, era convinsă că acesta rostise adevărul.

Trecuse vara, iar viața celor doi frați din prăvălia de orez cunoscuse o schimbare dramatică – rămăseseră amândoi fără soții. Când cei de pe Strada Cărămidarilor discutau despre aceasta, erau unanim de părere că e vorba de cuvenita răsplată pentru fărădelegile săvârșite. Începând cu Cinci-Dragoni, cel de la care se porniseră relele cele mai felurite, toată familia suferea acum pedepse de toate soiurile.

Vecinii se obișnuiseră cu sunetul muzicuței lui Misheng. Cacofonia plină de neliniște care îți înțepa urechile îi chinuise o vară întreagă, iar acum sperau ca în anotimpul răcoros al toamnei să nu mai îndure caznele muzicuței. Speranțele lor s-au dovedit repede deșarte când într-o zi l-au văzut pe Misheng pe stradă, cântând la muzicuță și alergând după o fetiță de la prăvălia de obiecte din bambus. Misheng gonea șontâc-șontâc după ea, sunetele de la muzicuța lui goneau și ele stridente și învălmășite, în timp ce fetița era speriată de hohotea cu suspine. În ochii lui Misheng, oamenii au văzut o furie de nespus, plină de posomorâre.

La început, gura lumii a susținut că Misheng a luat-o razna fără femei, însă dascălul din partea de est a străzii nu a fost de acord cu acest punct de vedere. Cândva, el continuase cronologia familiei Feng, așa că avea cunoștințe mai profunde despre aceasta. Dascălul era de părere că Misheng suferă de o boală a minții gata oricând să izbucnească și că, tot stând alături de ceilalți în pră-

vălia de orez, rătăcirea negreșit urmează să se petreacă. Voi la zece ani puteați să vă înăbușiți sora? i-a chestionat el inteligent pe cei de pe uliță care vorbeau verzi și uscate. De mic până acum, tot duce mare greutate în cârcă. De-o gură de aer are nevoie omul să trăiască, dar aerul lui Misheng n-a fost niciodată neîngrădit. Mare minune că nu s-a smintit. Dacă mai dă vreo nenorocire, chiar o să înnebunească de-a binelea.

Pesemne că Misheng chiar avea nevoie de mângâierea unei femei. Qiyun, arsă de grijă, s-a interesat în toate părțile, căutându-i soție potrivită. Unii i-au sugerat să se ducă la negustorii de oameni de la debarcader ca să cumpere una, zicându-i de corăbiile de lemn de pe râu, care sunt pline la capătul din față cu fete ce poartă semn că sunt de vânzare. La auzul acestei vorbe, Qiyun s-a simțit cu totul stingherită și a răspuns, deloc bucuroasă: Familia noastră Feng n-a ajuns așa de jos. Auzi, să mă duc la negustorii de oameni să-i cumpăr nevastă! Și dacă mă prigonește de moarte, tot nu fac eu una ca asta. Din fericire, Chaisheng nu-și chinuia mama din pricina femeilor. După ce-și pierduse soția și copilul, își reluase foarte repede viața de distracții de dinainte de căsătorie. Cum tocmai era, la început de toamnă, sezon de vârf pe piața pariurilor, uita să se mai întoarcă acasă, tot veselindu-se în neștire pe Strada cu Trei răscruci, cea renumită pentru jocurile de noroc. Lui nestându-i gândul să vină înapoi acasă, nici Qiyun nu mai avea apăsare de la el.

Într-o zi, s-a întors totuși acasă ca să-i ceară bani lui Qiyun să joace la loterie, aducând în același timp o veste surprinzătoare. I-a spus că pe Strada cu Trei răscruci își văzuse verișorul, pe Baoyu. Îl văzuse conducând o ceată de jandarmi japonezi în timp ce se repezeau

într-o sală de jocuri și-l escortau apoi afară de-acolo pe unul care nu era de-al locului.

Nu se poate, a zis Qiyun neîncrezătoare, Baoyu are un negoț foarte înfloritor cu case în Shanghai. Cum o să vină el aici ca să fie în slujba japonezilor?

De ce te-aș trage pe sfoară? Se umflă acum în pene încă și mai mult ca înainte. E încălțat cu cizme de piele japoneze, la brâu are vârât pistol japonez. Pare că e tălmaci pentru japonezi.

Și nu i-ai zis să vină pe la noi? Pe jumătate încrezătoare, pe jumătate suspicioasă, Qiyun s-a uitat la el. Palma lui se întindea către ea, cerându-i bani de loterie. Qiyun a împins mâna la o parte. N-am bani. Dacă te-n-cumeți, du-te și cere-i lui taică-tău. S-a gândit la fața palidă și frumoasă a lui Baoyu, care semăna leit cu cea a lui Zhiyun. A fost cuprinsă deodată de resentimente. Puișorul ăsta de lele nerecunoscător! Eu am fost așa de bună cu el, dar uite că nu-i trece prin minte să treacă pe la mine! Nici măcar c-un covrig n-a venit să se-arate și el cu respect!

Eu l-am strigat, dar s-a făcut că nu mă cunoaște. Își are proptea în japonezi și își dă aere în fel și chip. Dacă pe mine nu mă știe de văr, nici pe tine n-o să te știe de mătușă. Zâmbind, Chaisheng a întins încă o dată mâna în fața mamei sale. De ce tot stai cu gândul la el? Că doar nu pe el te bizui să te îngrijească la bătrânețe și să te ducă la groapă. Când o să fii țeapănă în pat, tot pe fiii tăi o să te bizui, așa că ia fă acuma faptă cu virtute și dă-mi niște bani!

Pe nimeni n-o să mă bizui. La bătrânețe o să mă duc la Mănăstirea Bambușilor purpurii să-mi aștept moartea. L-a privit mânioasă, a apucat mătura de lângă perete și

a fluturat-o peste mâna încăpățânată a bărbatului. N-am bani, dacă vrei bani, trebuie să mergi la taică-tău, el are.

E mai greu să vrei banii lui. Trebuie să aștepți să moară el ca să-i vrei banii, a zâmbit amar Chaisheng, trăgându-și mâna înapoi – într-un târziu renunțase. După aceea a intrat în odaia lui, spunând în timp ce pleca de lângă Qiyun: Nu mă sinchisesc eu dacă nu-mi dai bani. Mă duc să vând niște alea de prin casă. Cu coada măturii în mână, Qiyun a rămas în curte, crezând că Chaisheng doar amenință. Acesta însă chiar a ieșit din odaie cărând în spate un scaun de modă veche din lemn de santal. Lovi-te-ar cerul de fiu risipitor! Țipând ascuțit, Qiyun s-a repezit înainte să-i tragă din mâini scaunul acela rămas din strămoși, însă Chaisheng s-a păstrat în aceeași poziție și nu s-a urnit din loc. Avea tărie mare, era o caracteristică fizică pe care o moștenea de la Cinci-Dragoni. Cu fața întoarsă într-o parte sub apăsarea scaunului, a spus domol și fără repezeală: Mai întâi vând scaunul, după aia iau și patul ăla mare de santal. Oricum mi-au murit și nevasta, și copilul, așa că de din astea n-am nevoie o vreme. Cuprinsă de disperare, Qiyun s-a gândit la Cinci-Dragoni și la faptul că numai cu el l-ar putea stăpâni pe Chaisheng, așa că i-a zbierat numele tare către fereastra odăii de la miazănoapte.

Pătat pe corp cu oțet și umed tot, Cinci-Dragoni a apărut la fereastră. Și-a mijit ochiul către cei doi aflați în mijlocul curții, în timp ce cu o mână părea că se scarpină într-o zonă anume din partea de jos a corpului. Umărul de pe partea aceea îi era tras de mână după ea, iar mușchii flasci i se scuturau foșnind ca niște bulgări de pământ.

Vinde, vinde. Atitudinea lui i-a luat pe nepregătite pe ceilalți. În afară de orez, mie nu-mi e drag nimic din

casa asta. Dacă vreți să vindeți, vindeți. Vindeți, vindeți-le pe toate, e totuna.

Stupefiată, Qiyun a dat drumul la mână, iar după aceea s-a lăsat pe vine și s-a așezat paralizată pe jos, punându-se pe plâns. Printre hohote de lacrimi întristate, mai întâi l-a afurisit pe Cinci-Dragoni, iar după aceea și pe Misheng și pe Chaisheng. Cele ce se petreceau în casă confirmau vorba aceea cu „așa tată, așa fiu". S-a văicărit printre lacrimi de nenorocul ei, iar la urmă vocea i-a fost înecată de plânsete. De ce s-o arăta Cerul așa cu mine? A îngenuncheat, s-a ciocnit cu fruntea de o dală de piatră și a zis: Dacă o zi bună tot nu-mi dă să trăiesc, de ce nu m-o lăsa să mor? De ce n-o lăsa un glonț de-al japonezilor să mă lovească?

E tare ușor să vrei să mori. Greu e să vrei să mai trăiești. Din spatele ferestrei, Cinci-Dragoni o fixa liniștit cu privirea, în timp ce, la fel ca mai înainte, se scărpina într-un loc vătămat. De ce plângi? Ai piele netedă și carne fragedă peste tot pe tine și n-ai nici o cicatrice. Eu sunt ăla de-ndură chinuri, răni noi și răni vechi peste tot, numai puroi, sânge și murdărie de la muște. Sula mă și doare, mă și mănâncă, acuma parcă și stă să-mi cadă.

Chaisheng a profitat de confuzie și a ieșit cu scaunul de santal în spate. Mai apoi, l-a vândut cu ușurință la prăvălia de vechituri din lemn. Din păcate însă, jupânul cel șiret nu a vrut să-i ofere un preț bun. Banii obținuți nu ajungeau nici pe departe ca să cumpere un bilet pentru tragerile loto din toamnă și el a ieșit foarte deprimat din prăvălie. S-a gândit că nu poate decât să aleagă următoarea variantă, și anume să cumpere un bilet nu cine știe la cursele de cai.

A doua zi, Baoyu și un detașament de jandarmi japonezi au traversat de la est spre vest Strada Cărămi-

darilor, unde i-a văzut Misheng. A alergat acasă strigându-și mama să iasă să se uite, iar când Qiyun s-a zorit afară, Baoyu numai ce trecea pe lângă prăvălia de orez. Ea l-a strigat, iar Baoyu și-a întors capul și a fixat-o cu un zâmbet, însă picioarele nu i s-au oprit deloc. Lui Qiyun i s-a părut că-l aude zicând „mătușă", la fel cum i s-a părut că nu aude nimic. Pașii lui Baoyu se păstrau egali cu cei ai jandarmilor japonezi, înaintând rapid. Ținuta lui modelată după cea a soldaților japonezi a neliniștit-o pe Qiyun. Zgomotul pintenilor de cizme a răsunat înainte pe Strada Cărămidarilor. La intrarea în prăvălia cu de toate, Baoyu s-a răsucit și a făcut din mână spre Qiyun: O să mă întorc să vă văd. Vocea lui arogantă și plină de sine a plutit de foarte departe.

Se zoresc așa, ce-or fi vrând să facă? l-a întrebat Qiyun pe Misheng, care era alături.

Se duc să omoare pe vreunul, ce mai știu ei să facă altceva?

Poate c-ar trebui să-l întreb de Xueqiao. Qiyun le-a văzut siluetele galbene de culoarea pământului dispărând la răspântie. Nici Baoyu nu-i om de treabă. Trebuie să-l întreb limpede dacă el a fost ăla de-a vândut-o pe Xueqiao la tractir. O să-l iau la palme pe dobitocul ăsta mic.

Misheng a zâmbit rece, nu a zis nimic, dar a cules de pe jos un cotor putrezit de măr și l-a aruncat spre răspântie. Cotorul a zburat doar jumătate din distanță și a căzut la pământ. S-o fut pe mă-ta! a înjurat deodată Misheng bătând din picior. S-o fut pe bunică-ta!

Când s-a răsucit să intre în bucătărie, Qiyun a descoperit că Cinci-Dragoni stătea tăcut în spatele ei, cu o expresie stranie pe față. În spatele lui ședeau doi tejghetari. Toți auziseră vestea că Baoyu se întorsese și aproape fiecare presimțea că acesta va produce o nouă criză în viața familiei din prăvălia de orez.

Iarăși s-a întors fiul lui Abao, a mormăit încet Cinci-Dragoni, întrebând-o apoi pe Qiyun cu o privire parcă plină de jale: S-a întors? Chiar el e?

E Baoyu, e fiul soră-mii, l-a corectat susceptibilă Qiyun.

E fiul lui Abao. Ținându-se de un zid, Cinci-Dragoni a pornit către prăvălie. Trupul i se lăsa ușor spre dreapta. Așa mergea taică-său, așa merge și el, i-a spus lui Qiyun, cu umărul înclinat spre dreapta. Știi, luptătorii cu sabia și ucigașii din vechime toți mergeau așa. Știu că nu-i bine să le cauți pricină.

Dar tu tot le-ai căutat. Ce, acuma îți pare rău?

Nu. De ce-ai făcut nu se poate să-ți mai pară rău. Sprijinit de zid, Cinci-Dragoni gâfâia. Zâmbetul de pe față îi părea oarecum țeapăn. Azi-noapte l-am văzut în vis pe fiul lui Abao, a continuat. Visele mele se împlinesc mereu. Uite-l c-a venit. Am o datorie la el și s-a ivit prilejul să i-o dau înapoi. O să vină să mi-o ceară.

În acea noapte, câinii de pe Strada Cărămidarilor au urlat smintiți către ușa prăvăliei. Oamenii au fost treziți speriați din somn și au văzut prin ferestrele de la stradă un șir de umbre negre țâșnind afară din prăvălia de orez și tropăind apoi pe strada învăluită în noapte. În față mergea un detașament de jandarmi japonezi; în spate, la coada grupului, era traducătorul Baoyu, care trăgea după el un om de parcă trăgea un sac greu de orez. Cei din spatele ferestrelor erau uluiți peste poate. Îl recunoscuseră în omul tras așa pe Cinci-Dragoni – Cinci-Dragoni, cel bolnav fără leac, chiar semăna cu un sac greu de orez. N-apucase nici măcar să-și pună ciorapi și pantofi în picioare, iar acestea, pentru că nu se putea ține pe ele, se frecau cu un foșnet de caldarâm. Cineva i-a auzit geamătul ușor de durere, în timp ce alții i-au

văzut ochiul, ochiul stâng, cel intact, cu care privea către noapte. Lumina albă și neîmblânzită din zilele de altădată pierise în cele din urmă din el. Sub felinarele palide, Cinci-Dragoni semăna cu un sac greu de orez tras pe Strada Cărămidarilor.

Cele petrecute în prăvălia de orez au devenit încă o dată știre în zona de nord a orașului. Potrivit clienților ceainăriei de pe Strada Cărămidarilor, Cinci-Dragoni fusese arestat de jandarmii japonezi pentru că avea tăinuit armament. Jandarmii scobiseră de sub movilele de orez opt puști și două pistoale. Nimeni nu a pomenit rolul jucat de Baoyu în tărășenie. Cele prin care trecuse familia din prăvălia de orez erau complicate, cu multe schimbări și cu totul încâlcite și îmbârligate, depășind cu mult imaginația și priceperea vorbitorilor. Pesemne că adevăratul motiv al prăpădului venit de această dată peste cei din prăvălia de orez era știut doar de ei.

A doua zi în zori, ușile prăvăliei s-au deschis cu o oră mai târziu decât în zilele obișnuite, însă tot s-au deschis. Cumpărătorii au căutat cu cea mai mare grijă să afle câte ceva de la tejghetari, însă aceștia au răspuns în doi peri. Qiyun ședea prostită lângă tejghea, cu pleoapele groaznic de roșii și de umflate, fie din cauză că plânsese, fie pentru că nu dormise de-ajuns. Când a auzit flecăreala din prăvălie, a măturat cu o privire plină de ranchiună figura fiecărui om. Ați venit să luați orez, sau ați venit să trăncăniți? Furioasă, s-a ridicat deodată și a aruncat cu abacul de pe tejghea înspre ei. Într-o singură noapte, vocea îi răgușise peste poate. Trăncăniți, trăncăniți, dar, când o să dați și voi de necaz, tot o să mai trăncăniți voi?

Cinci-Dragoni nu-și amintea cât de mult l-a tras după el Baoyu. Vrusese să se scuture de mâna acestuia și de

sforile care îi legau încheieturile, dar nu mai avea putere în trup și nu se mai putea opune acestei umilințe neașteptate. I se părea că seamănă cu o vită bătrână care stă să moară. În Satul cu nuci, vitele bătrâne, grav bolnave și care nu mai aveau putere să are ogorul așa erau legate și trase către casa măcelarului.

În cele din urmă, a fost dus la comandamentul jandarmeriei japoneze, amplasat la parterul magazinului universal. Baoyu și un jandarm l-au apucat unul de cap, celălalt de picioare, și și-au unit puterile ca să-l arunce într-o odaie de la subsol. Și-a simțit trupul căzând la pământ ca o legătură de paie mlădioasă și lipsită de tărie – o senzație similară cu cea pe care o avusese când sărise atunci din marfarul încărcat cu cărbuni. De tavanul odăii atârnau lămpi strălucitoare cu gaz, iar el a văzut că pereții jilavi și pestriți de jur împrejur erau împânziți cu urme de sânge negru-roșietice, unele ca niște dungi, altele ca niște flori bogat înflorite. Mâna lui a atins un pantof negru de pânză, iar din interiorul acestuia s-a auzit neîntârziat un chițăit. A văzut speriat cum dinăuntru sare afară un șoarece, care trece cu mare repezeală printre gratii și dispare fără urmă. A presupus că în interiorul pantofului trebuie să se afle câtva boabe de orez și și-a întins mâna înăuntru ca să pipăie. A dat însă peste un lichid cleios – în pantoful cel negru se găsea o băltoacă de sânge proaspăt.

Interogatoriul a început la miezul nopții. Cinci-Dragoni nu înțelegea întrebările ofițerului japonez, fixa doar concentrat buzele foarte subțiri și rozalii ale lui Baoyu. Fața copilăroasă a acestuia pierise fără urmă peste vară, în lumina intensă a lămpilor cu gaz părând impresionantă și amenințătoare. Acum uite că nu mai seamănă deloc cu Abao. Cinci-Dragoni s-a gândit în sinea sa că Baoyu

nu semăna nici cu Domnul, și nici cu Zhiyun. Acum dacă te uiți la el, seamănă cel mai bine cu mine la tinerețe.

Cineva te-a pârât că tăinuiești puști la tine acasă. E faptă care se pedepsește cu moartea. Recunoști?

Cine a pârât? Cinci-Dragoni și-a închis ochii. Vreau să știu cine a pârât.

Nu pot să-ți spun. E cineva la care tu nu te gândești. Baoyu a zâmbit viclean, s-a apropiat și l-a înhățat de păr, scrutându-i de la mică distanță fața galbenă ca ceara și acoperită peste tot de plăgi întunecate. Pe cine vroiai să omori cu puștile alea tăinuite? Pe mine? Armata împăratului japonez?

Nu, voiam să duc puștile înapoi în Satul cu nuci. Voiam să mă întorc în sat la mine și să mă spăl pe mâini de toate de-aici. Dar aveam nevoie de puști, ca să mă păzesc de dușmani.

Ai dușmani mulți de tot, ai pe suflet câteva zeci de vieți. Dacă nu veneam eu, tot venea cineva să te aranjeze. Nu pricepi că tot ucigașul sfârșește prin a fi și el ucis?

Nu. Mie mi se trage îndeosebi de la nenorocirea asta de boală rușinoasă de m-am procopsit cu ea. N-aș fi zis că viața o să mi se curme din pricina unei curve împuțite. Cu chipul plin de jale, a scuturat îndurerat din cap, întrebându-l după aceea pe Baoyu: Tu ești dușmanul meu? Te răzbuni pentru maică-ta și taică-tău?

Doar pentru mine fac ce fac. Nici eu nu știu de ce te urăsc așa. De cum te-am văzut întâia oară, când eram mic, am început să te urăsc, și te-am urât așa întruna până în ziua de azi. Nici mie nu mi-e limpede de ce. Ura e de la sine de neînțeles.

Chiar că semeni cu mine, ești leit cu mine în tinerețe. Și-a ridicat anevoie brațul și a mângâiat ușurel mâna

înmănușată cu alb a lui Baoyu, care continua să-l țină înhățat de păr. Baoyu, nu mă mai ține înhățat de păr, bine? Sunt slăbit grozav, trupul meu nu mai poate duce caznele.

Știam eu asta de mult. Și tocmai pentru că nu mai poți duce caznele vreau eu și mai mult să te pun la ele. Baoyu s-a pus să râdă vesel, făcând o gropiță puțin adâncă în obraz. Și-a lăsat mâna jos și și-a tras de pe ea afară mănușa albă. Știi, caznele de aici sunt dintre cele mai felurite, avem udarea vintrelor, fumegarea măruntaielor, scaunul tigrului, scrânciobul... Se zice că nu ți-a fost niciodată frică de durere. O să înroșesc niște bețigașe de fier și-o să-ți înșiruiesc după aia pe ele degetele, cum fac vânzătorii de frigărui pe stradă.

Torturile lui Cinci-Dragoni s-au lungit din miez de noapte până în faptul zilei următoare. I-au schimbat întruna pozițiile, a suferit tot felul de torturi, diferite mult una de alta, plăgile întunecate și leziunile la vedere de pe corpul lui s-au crăpat toate, iar sângele și puroiul i-au picurat în camera de la subsol ca dintr-o fântână, contopindu-se cu sângele vechi al altora. De la început până la sfârșit, cel ce se ocupa de tortură, Baoyu, n-a auzit geamătul pe care tânjea să-l audă. Asta confirma poate legenda răspândită peste tot cum că lui Cinci-Dragoni nu-i e frică de durere, sau era poate doar pentru că acesta își pierduse puterea de a geme. Cu capul plecat și ochii strâns închiși, părea la fel de senin și în pace de parcă ar fi dormit adânc. În faptul zilei, Baoyu, cel cu tortura, gâfâia și pufnea, simțindu-se ușor obosit. A eliberat mâinile și picioarele lui Cinci-Dragoni din gura tigrului și i-a verificat cu acest prilej și respirația. Răsuflarea acestuia a răbufnit la fel de uniform ca mai înainte peste degetele lui Baoyu. Acesta nu crezuse că

Cinci-Dragoni chiar ține la bătaie. După ce suferise chinuri duse la extrem timp de o jumătate de noapte, era încă în viață. Probabil că era într-adevăr unul dintre aceia pe care bătaia nu-i omoară și nici pedepsele nu-i dărâmă.

Baoyu a ridicat o găleată de apă și i-a aruncat-o lui Cinci-Dragoni peste față, văzându-l pe acesta cum deschide ochii și îl privește cu un soi de afecțiune deosebită.

Ai isprăvit? Acum poți să mă duci înapoi acasă.

Stai să se lumineze și te duc. Mâna înmănușată în alb a zăbovit pe fața lui Cinci-Dragoni, în căutarea unei bucăți întregi de piele. A descoperit în cele din urmă ochii, unul șters și fără lumină în el, pe care se prinsese o pâclă albă, și unul oglindind cu desăvârșită acuratețe fața lui Baoyu în miniatură. Acesta a împuns cu degetul în ochiul stricat. Cine te-a chiorât de ochiul ăsta?

Bunicul tău. Și el a fost dușmanul meu.

N-o fi apucat să ducă treaba până la capăt. Baoyu a cules de pe jos un bețigaș de fier. Hai s-o duc eu în locul lui. Ținând strâns între degete bețigașul subțire și ascuțit, a înțepat cu el în ochiul drept al lui Cinci-Dragoni o dată, de două ori, de trei ori. Acum a auzit în sfârșit zgomotul pe care tânjea să-l audă, nu un geamăt, ci un urlet pătrunzător și prelungit.

De dimineață, doi lucrători la curățarea haznalelor l-au descoperit pe Cinci-Dragoni în privata din spatele magazinului universal. Îl cunoșteau, dar n-au putut să-l asocieze în minte pe bărbatul din hazna, pe care carnea și sângele nu se mai deslușeau, cu Cinci-Dragoni, cel ce controlase mulți ani nordul orașului. O atât de mare schimbare se petrecuse într-o vară atât de scurtă. Când l-au pus pe Cinci-Dragoni în căruța de rahat și l-au dus

la prăvălia de orez de pe Strada Cărămidarilor, au întrebat-o amândoi pe Qiyun, fără să se vorbească între ei dinainte, despre cauza acestui fapt. Qiyun și-a acoperit nasul și s-a uitat cu ochi goi la Cinci-Dragoni, pus acum pe patul de bambus, și multă vreme nu a putut să rostească nici o vorbă. A zis mai apoi: Nu știu. Nici eu nu știu cum.

A căutat apoi haine curate să-l schimbe pe Cinci-Dragoni. Nu putea să suporte duhoarea puternică slobozită de corpul bărbatului. Cinci-Dragoni s-a trezit deodată din leșin și i-a tras mâna la el. Lasă hainele. Când a vorbit așa, sângele strâns în ochiul drept i s-a deschegat din nou și a început să-i curgă pe obraji cu încetul, ca o vopsea roșie. Spune-mi, tu te-ai dus să mă pârăști despre puștile alea de sub movila de orez?

Nu te-am pârât. Qiyun și-a smuls cu putere mâna. Dacă nu vrei să-ți schimbi hainele, mă duc să chem doctorul. Bagi oamenii în sperieți la cum arăți.

Ce păcat că mi-ați stricat voi amândoi ochii, că altminteri vedeam eu dintr-o privire cine a pârât. Vocea îi era răgușită și slabă, însă înfățișarea lui emana același aer de om care le pătrunde pe toate. A spus după aceea râzând amar: La drept vorbind, n-ai de ce să te mai prefaci. Acuma sunt cu un picior în groapă, n-are de ce să-ți mai fie frică de mine.

Niciodată nu mi-a fost frică de tine. Pentru ziua de azi n-ai pe cine da vina. Culegi ce-ai semănat, n-ai pe cine da vina. Chipul lui Qiyun era indiferent. A văzut un roi de muște venind în zbor peste zidul curții, zumzăind de jur împrejurul lui Cinci-Dragoni. Câteva i s-au cuibărit în același timp acestuia pe picior, ciugulind dintr-o plagă ulcerată de acolo. După ce a observat lucrurile o clipă, lui Qiyun i s-a făcut scârbă, așa că a alun-

gat muștele cu evantaiul de papură. Foarte repede însă, și mai multe muște s-au strâns pe piciorul lui Cinci-Dragoni. Qiyun n-a mai vrut să trudească în zadar, așa că a rămas țeapănă în picioare uitându-se dintr-o parte la muște cum ciugulesc din coapsa lui Cinci-Dragoni. De sub pantalonii scurți de mătase albă pătați peste tot de sânge, coapsa aceasta era toată la vedere; printr-un crac sfâșiat al pantalonilor i se putea vedea un testicul atârnând moale, precum și scrotul și zona inghinală acoperite de plăgi roșii. Toate acestea au făcut-o pe Qiyun să-și amintească de împreunarea plină de răceală, dar frecventă, din tinerețile lor. O scârbă mare a cuprins-o – nu pricepea cum de se îmbârligaseră ei de trăiseră laolaltă până astăzi, nu știa ce mai era și asta.

Cum Cinci-Dragoni leșinase încă o dată, Qiyun i-a tras din paturile lor pe Misheng și pe Chaisheng. Lovi-l-ar moartea pe Baoyu ăla, l-a bătut de l-a lăsat neom pe tatăl vostru. Ridicați-l și duceți-l în albie, trebuie să-l spăl bine, altminteri regele Yama n-o să vrea să-l ia la el.

Cei doi frați l-au ridicat și l-au dus la albie. Aceasta era încă plină cu oțetul de orez în care se îmbăiase ultima oară. Misheng i-a tras jos cămașa de pe el, iar Chaisheng i-a tăiat pur și simplu cu foarfeca pantalonii împestrițați cu pete de sânge și i-a aruncat într-o parte. Misheng s-a lăsat pe vine și l-a stropit pe tatăl său cu oțet pe corp. Nu mai are nici câteva zile boșorogul. Chaisheng a privit dezgustat pielea ca mâzga a tatălui său și deodată i s-a părut că e lucru amuzant. Cum poate să pută așa, pute mai rău ca căcatul!

Qiyun a adus de pe plită un ibric cu apă fierbinte și a început să o împrăștie cu încetul pe corpul lui Cinci-Dragoni. Apa era clocotită. Qiyun a pipăit ibricul. N-o să se teamă el de niște apă clocotită. Toată putoarea asta

se duce numai cu apă de-asta fierbinte. Așa stropit, Cinci-Dragoni și-a revenit brusc și și-a cuprins instinctiv capul cu brațele. Qiyun i-a văzut chipul palpitând de frică, plin de o durere însingurată și neajutorată.

Cine dă cu biciul în mine?

Nu e nici un bici. E apă caldă, te spăl.

Nu pot să văd. Zi, e apă fiartă? Doare mai rău ca biciul. Cinci-Dragoni a oftat prelung. Nu mă mai spăla, nu mor încă. Știu că nu mor eu prea ușor.

Și ce vrei? Spune ce vrei și fac ce zici.

Să mă întorc acasă. S-a străduit din răsputeri să-și deschidă ochii, de parcă ar fi vrut să vadă limpede fețele celor din familie dimprejurul lui, însă până la urmă n-a văzut nimic. Nu mai putem tărăgăna lucrurile, acuma trebuie să mă întorc acasă în Satul cu nuci.

Ai luat-o razna. E-un drum așa de lung, ce, vrei să mori pe drum?

Lasă tu astea, că nu ți-a păsat ție niciodată dacă mor eu sau trăiesc. Acuma chiar n-are rost să-ți mai pese. După ce-a mai cumpănit lucrurile puțin, a instruit-o pe Qiyun: Du-te să-l cauți pe Sun, ăla de la tren, zi-i să-mi rostuiască un vagon. Cu trenul am venit, cu trenul mă întorc.

Iar vorbești razna. Hai că vrei să te tragi acasă să mori are rost, dar de ce să rostuiești un vagon pentru unul-doi oameni? Și câtă cheltuială o să fie?

Vreau un vagon. *Vreau să mă întorc cu un vagon de orez din cel mai bun*, a spus în cele din urmă Cinci-Dragoni pe un ton apăsat și definitiv. A auzit indistinct râsetele fiilor săi, știa că-i luau în derâdere acest gând. Era un gând anapoda, însă rămânea o parte însemnată și de urmat întocmai din planul lui de întoarcere acasă. Avea nevoie de un vagon de orez înmiresmat și alb ca

zăpada, avea nevoie să și-l aibă drept temei adevărat ca să poată ține piept urgiei cerului și nenorocirilor săvârșite de oameni.

Cei doi frați s-au sfădit toată după-amiaza despre cine să meargă cu tata acasă. Nici unul nu voia să ia asupra lui sarcina asta grea. Qiyun era foarte enervată de purtarea lui Chaisheng. Frate-tău n-are lesniciune cu piciorul și tu ai obraz să-l lași pe el să se ducă? Chaisheng a răspuns, sumețindu-și gâtul: N-are lesniciune? Când aleargă după femei, fuge mai repede ca mine. Iar când o fi să-mpărțim moștenirea, cu ce-o să ia el mai puțin ca mine? Frații dădeau să se ia iarăși la bătaie, când lui Qiyun i-a venit ideea salvatoare – să tragă la sorți: capul, merge Misheng, stema, merge Chaisheng. Spunând așa, a și aruncat crunt un bănuț de aramă pe pământ, iar acesta a săltat de câteva ori, rostogolindu-se exact la picioarele lui Chaisheng. Ieșise stema.

Mereu pică necazul pe mine. Chaisheng a tras o înjurătură, și-a întors capul și și-a privit tatăl care dormea letargic pe patul de bambus. Asta e. Dar înainte să mă pun pe drum, vreau să-i dibuiesc banii, n-am liniște până atunci. Voi știți unde și-i ascunde?

Banii lui sunt toți în pământul cumpărat în Satul cu nuci. Nu mai are cine știe ce bani.

Pământul e și el bani, dacă a cumpărat pământ, are hârtie pe el. Unde ascunde hârtiile astea?

Într-o cutie de lemn. Qiyun a ezitat multă vreme și într-un sfârșit a zis scrâșnind din dinți: L-am văzut cum a ascuns cutia în tavan.

Toată după-amiaza a căutat Chaisheng cutia în odaia de la miazănoapte. Suit pe o scară, a împuns cu ciocanul în fiecare cărămidă din tavan, dar în afară de câțiva

șobolani grași și de praf gros, n-a găsit nimic. Cutia? Unde e cutia? Chaisheng bănuia că mama lui îl trage pe sfoară. În cele din urmă, a sărit indignat de pe scară și a zbierat către Qiyun, care se ițise întruna de jos la el: Nu cumva ai luat-o tu deja?

Nu. Doar știți ce fire are. Niciodată n-a avut încredere în mine. Cum să pot eu să-i iau lucrurile? Qiyun se simțea și ea pierdută, îl văzuse doar limpede cum îndeasă cutia în spatele cărămizii. Nu mai căuta, nici dacă dărâmi casa n-o s-o mai găsești. Mai apoi i-a spus zâmbind: Sigur a schimbat locul. Se pricepe deosebit de bine să ascundă lucrurile. Dacă chiar vrei s-o găsești, alta n-ai decât să te duci să-l întrebi.

Chaisheng a trecut treptat-treptat de la indignare la deznădejde. A tras scara afară din odaie, ducând-o în curte. Știa într-adevăr care îi e firea tatălui său, până la ultima suflare n-o să scoată cutia aia să le-o dea, și nici nu e sigur că la ultima suflare o s-o scoată să le-o dea. Cu acest gând, deznădejdea i s-a prefăcut în mare îngrijorare. A ridicat scara cu amândouă mâinile și a izbit cu ea în pământ, vărsându-și astfel mânia din suflet. A văzut cum ochii lui Cinci-Dragoni se deschid cu încetul. La auzul pocnetului iscat de scară izbindu-se de dale, durerea și nedumerirea i s-au contopit acestuia pe față într-un chip deosebit de armonios.

Ce face așa zgomot? Nu văd nimic, nu văd ce face zgomotul ăsta.

Scara. Cu maliție, Chaisheng a mutat scara lângă corpul lui Cinci-Dragoni și a continuat să o izbească de pământ. Repar la scara asta. Dacă te supără zgomotul, astupă-ți urechile.

Credeam că se cutremură șinele, credeam că sunt deja în tren.

Peste noapte a dat prima ploaie a toamnei. Pe Strada Cărămidarilor, răpăitul ploii a devenit uniform. Burlanele de tablă de la streșinile prăvăliei de orez erau înclinate înspre curte, iar ploaia împroșca cu un susurat patul vechi de bambus de acolo, unde lui Cinci-Dragoni îi plăcea cel mai mult să doarmă. Acum ploaia măruntă de noapte îl udase peste tot, astfel că fiecare bucată de bambus săgeta o lumină apoasă, umedă și cristalină.

Qiyun le-a făcut bagajele lui Cinci-Dragoni și lui Chaisheng și a deschis apoi fereastra să se uite la ploaie. Aceasta cădea molcom și melodios, nedând nici un semn că o să contenească. Qiyun socotea că o să continue până în zori. Și-a întins palma afară pe fereastră și a prins în ea câțiva stropi care răspândeau răcoare. Și-a amintit deodată de vorba pe care i-o spusese odinioară doamna Zhu, mama ei, pe când trăia: De fiecare dată când vine pe lume un rău, cerul dă ploaie. De fiecare dată când moare un rău, cerul se înseninează din nou.

Epilog

Calea ferată din sud se întindea fără de capăt sub cerul ploios și ceţos; în stânga și în dreapta terasamentului, pământul era acoperit de tufișuri care dansau foșnitoare în vânt. Când vagoanele închise ale trenului negru au suit neîndemânatice pe feribot, priveliștile de pe râu s-au limpezit și s-au luminat, iar razele soarelui au străpuns ca niște săgeţi grămezile pâcloase de nori, bătând direct în apa râului. Feribotul și fiecare vagon de tren de pe el au fost vopsite de o lumină aurie moale.

După ce trecem de Xuzhou, o să se însenineze, a strigat cel ce conducea feribotul în depărtare, către mecanicul trenului.

Cine știe? Mecanicul s-a strecurat afară din cabina mizeră, și-a ridicat capul și a privit către cer. Și dacă plouă, tot n-are-a face. Pe vremurile astea, soarta oamenilor e mereu pe muchie. Cui îi mai pasă că-l udă niţică ploaie? La oameni nu le pasă de ploaie, iar la mărfurile din tren și mai puţin.

Din vagoanele închise nu se putea vedea cerul. La început, prin crăpăturile din tavan se prelinseseră deseori stropi răpăitori, dar după aceea, încetul cu încetul, aceștia se opriseră. Mai apoi, trenul a trecut fluviul și s-a pornit să gonească duduind spre nord. Chaisheng a căutat să deschidă aerisitoarea cea strâmtă, dar aceasta

era fixată în loc cu trei nituri. Acum era pe jumătate deschisă, pe jumătate închisă și cel mult puteai să scoți afară o mână. În acest fel, în afară de câteva ramuri tomnatice trecând în viteză peste gaura aceea, cei dinăuntru nu aveau cum să vadă limpede nimic din sălbăticia pustie de afară.

Vagonul era plin de orez proaspăt. Și tatăl, și fiul stăteau pe grămada de orez, Cinci-Dragoni mereu întins liniștit pe spate. Prin aerisitoare s-a prelins înăuntru o rază de lumină, care s-a nimerit exact pe corpul lui. Chaisheng a văzut trupul ofilit al tatălui său zdruncinându-se în pas cu zdruncinăturile trenului. Fața îi semăna cu o hârtie albă plutind prin bezna vagonului. Membrele i se întindeau ca niște crengi uscate pe grămada de orez.

Trenul merge spre miazănoapte? De ce mi se pare mie că merge spre miazăzi? a slobozit deodată din somnul său letargic Cinci-Dragoni această întrebare plină de suspiciune.

Spre miazănoapte merge, spre miazănoapte. Chaisheng se juca în mână cu niște boabe de orez. L-a măturat disprețuitor cu privirea pe tatăl său. Te paște moartea, dar tot n-ai încredere în ceilalți.

Spre miazănoapte. Cinci-Dragoni a încuviințat din cap, și-a închis din nou ochii și a zis: Mergem spre miazănoapte, mă întorc acasă, în Satul cu nuci. Vreau să mă întorc plin de falã. Când eram mic, i-am văzut pe mulți întorcându-se plini de falã de la oraș, și veneau doar cu o căruță de orez. Uite că eu acuma mă întorc cu un vagon întreg, nici nu poate un om să-l mănânce pe tot în viața asta.

Chaisheng n-a spus nimic. Drumul acesta lung i se părea extrem de plicticos. Regreta că nu adusese cu el

niște greieri în tren, mai avea destui care nu muriseră sub ploile și vânturile toamnei. Doar să-i fi îmboldit cu un pai și-ar fi putut să asiste la o excelentă luptă de greieri.

Dar în afară de orezul ăsta, ce mi-a mai rămas? Mâna lui Cinci-Dragoni s-a suit încet pe movila de orez și a apucat colțul hainei lui Chaisheng. Atinge-mă și spune-mi și mie ce mi-a mai rămas. Degetele de la picioare nu le am întregi, nu mai văd cu nici un ochi, simt că ceva îmi face felii fiecare bucățică de carne, spune-mi, ce mi-a mai rămas mie acum?

Ți-a mai rămas o suflare. Chaisheng a dat brutal la o parte mâna tatălui său. Nu voia cu nici un chip să-i atingă corpul.

Mi-a mai rămas o suflare. Cinci-Dragoni a repetat ușurel totul, pe față răsărindu-i un zâmbet de neputință, plin de autoironie. Mâna i s-a ridicat prin aer căutând să se apuce de ceva. Și-a pus-o după aceea pe piept, de unde ea a alunecat fără putere în jos, a fost reținută o clipă în jurul membrului plin de cruste de puroi, iar după aceea s-a înălțat din nou, a trecut pe lângă pieptul posmăgit și care-și pierduse elasticitatea, pentru ca în cele din urmă să i se oprească peste dinți – dinții lui falși, tari și netezi, făcuți din aur curat. Și i-a mângâiat cu blândețe și a slobozit un oftat îndelung: Mai am și dinții ăștia de aur. Când eram mic, îi vedeam cu câte un dinte, doi, de aur în gură, dar uite că eu am acum două rânduri întregi. Chaisheng, ai văzut tu dinții ăștia de aur? Aurul nu putrezește niciodată. Nu mi-a mai rămas nimic, dar uite că tot mi-au mai rămas două rânduri de dinți de aur.

Chaisheng a văzut cum printre buzele ofilite și răsfrânte ale tatălui său săgetează un mic snop de raze luminoase și scăpărătoare. Știa ce valoare are snopul acesta

mic de raze. S-a dat mai aproape de capul lui Cinci-Dragoni și a ascultat atent respirația repezită și rece ca gheața a acestuia. Deja simțise un miros greu de moarte, plin de duhoare. S-a gândit că acea cutie de lemn despre care adusese vorba mama lui încă nu se ivise și, fără să vrea, l-au năpădit grijile. Cutia, spune-mi repede unde ai ascuns cutia? Într-o izbucnire de furie, i-a zdruncinat deodată corpul lui Cinci-Dragoni, trebuia să găsească grabnic cutia înainte ca el să-și dea ultima suflare. Zdruncinat în acest fel violent, Cinci-Dragoni s-a încovrigat în chip ciudat, ca o frunză care plutește iute în voia vântului. Orez... Cu capul lăsat către movila de orez, Cinci-Dragoni și-a rostit clar ultimul cuvânt.

E ascunsă în orez? a strigat Chaisheng frământat, însă Cinci-Dragoni n-a mai spus nimic. Chaisheng s-a apucat să scobească prin movila de orez în căutarea cutiei. A auzit cum din spate răzbate sunetul slab și tulbure al omului dându-și ultima suflare. A continuat să dea la o parte orezul într-o parte și-ntr-alta, până când, în locul cel mai adânc, a găsit în cele din urmă o cutie mătăhăloasă de lemn. A dus-o în brațe până în dreptul aerisitorii și a deschis-o acolo înfrigurat. A fost surprins să vadă că înăuntru nu erau nici acte de proprietate și nu erau nici bani. Avea în fața ochilor o cutie de lemn plină toată cu orez, care în lumina venită prin aerisitoare inunda totul într-o misterioasă culoare albăstruie.

Chaisheng s-a năpustit strigând ca smintitul la cadavrul tatălui său: Și mort tot tragi oamenii pe sfoară! Ocărând așa plin de mânie, a apucat cu înverșunare boabe de orez, aruncând cu ele în fața tatălui său mort. Boabele de orez au acoperit foarte repede fața mortului, dar s-au și răzlețit la fel de repede de pe chipul acela țeapăn. Atunci Chaisheng a văzut cum în gura lui Cinci-Dragoni

fulgeră o luminiță aurie, care se scutură să iasă de sub buzele uscate și orezul alb, scânteind în spațiul întunecos și strâmt. Dinții de aur. În fața razelor aruncate de ei, Chaisheng s-a simțit puternic stârnit și puternic ispitit.

Mai apoi, a desfăcut hotărât buzele reci ca gheața ale tatălui său mort, și-a băgat mâna între ele și a scobit cu putere. A scos mai întâi dinții de aur de sus; după aceea, rândul de jos a fost mult mai ușor. A golit apoi cutia de orez și a pus dinții de aur înăuntru. I-a auzit cum se izbesc ușurel de ea, cu un sunet melodios și plăcut urechii.

Cinci-Dragoni nu a auzit zgomotul dinților părăsindu-i gura. Ultimul lucru pe care l-a auzit a fost zăngănitul roților rostogolindu-se pe șine. Știa că stă iarăși întins în tren. Știa că își croiește ca și mai înainte drum de-a lungul șinelor, căutând scăpare. Zgomotul ploii dispăruse deja de pe câmpie, pesemne soarele stăvilise această primă ploaie de toamnă. Cu mintea toată deschisă și liniștită, Cinci-Dragoni a căutat să-și imagineze scena nașterii sale, însă din păcate n-a izbutit. Și-a amintit doar că era orfan de mic. Și-a amintit doar că și-a luat tălpășița din Satul cu nuci în timpul unui potop. Ultima oară a văzut apele acelea uriașe și nemărginite și s-a văzut și pe sine plutind peste valuri și îndepărtându-se treptat, asemenea unui spic de orez sau poate asemenea unei flori de bumbac.

Nota traducătorului

Pentru traducerea de față a fost folosită ediția publicată de Editura Yuanliu (Taipei, 1991). Traducătorul îi mulțumește doamnei Hsuanpei Hsieh pentru neprețuitul ajutor acordat în lămurirea unor pasaje dificile. Erorile rămase în traducere îi aparțin, desigur, numai lui.

Romanul *Lumea de orez* al lui Su Tong, unul dintre cei mai renumiți scriitori chinezi contemporani, a fost ecranizat în 2004 de Jian-zhong Huang, cu Lan Shi, Zeru Tao și Kun Yang în rolurile principale.

Lumea de orez este lumea lui Cinci-Dragoni, un tânăr care caută refugiu din calea apelor într-o prăvălie de orez aflată la periferia unui oraș din sudul Chinei. La fel ca multe dintre personajele acestui univers aflat mereu pe punctul de a se prăbuși, Cinci-Dragoni găsește în orez – în acumularea, consumul și fetișizarea acestuia – singurul țel al existenței. Într-un text bine ritmat și adesea hipnotic, Su Tong surprinde exuberanța, decadența și mai ales violența care însoțesc pas cu pas transformarea lui Cinci-Dragoni în stăpân și apoi în victimă a insațiabilelor sale dorințe. Brutal, direct, uluitor prin felul în care creează și distruge o lume cu o mare economie de mijloace stilistice, *Lumea de orez*, primul roman al lui Su Tong și un triumf al avangardei anilor 1980, își șochează și deopotrivă își fascinează cititorii.

O poveste cutremurătoare, dar în același timp fremătând de viață, imaginată și scrisă cu extremă onestitate."

Time Out

„Balzac și Zola și-ar fi recunoscut în Su Tong spiritul geamăn, care ilustrează cu aceeași strălucire dezastrele pe care oamenii și le provoacă unii altora și mai cu seamă lor înșiși."

Kirkus Reviews

„Un roman magnific."

Rolling Stone